

НОРА РОБЪРТС НОЩНИ СЕНКИ

Част 2 от „Среднощни истории“

Превод от английски: Ана Петкова, 2002

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Той вървеше в мрака. Сам. Нетърпелив. Бдителен. В черно облекло и с маска на лицето. Сянка сред сенките, тих шепот сред приглушените нощни шумове и гласове.

Съсредоточено преследваше онези, които превръщаха в свои жертви безпомощните и уязвимите. Непознат, невидим, нежелан, безшумно дебнеше ловците в изпаренията на града — джунгла. Необезпокояван от никого, обикаляше тъмните улички и булевардите, изпълнени с насилие. Лек като дим се промъкваше по високите покриви на сградите или се спускаше надолу към влажните мазета.

Но когато някой имаше нужда от него, той се движеше като светкавица или вихър. Появяваше се като взрив от светлина, като оптическо ехо, което остава след светкавицата, пронизала небето.

Наричаха го Немезис, по името на древногръцката богиня на възмездието, и той бе навсякъде.

Вървеше в нощта, като заобикаляше звуците на смеха и кристалния звън на приемите. Привличаха го само стонове и сълзите на самотните, отчаяните молби на жертвите. Нощ след нощ, облечен в черно и с маска на лицето, той се промъкваше безшумно из опасните тъмни улици. Не го правеше в името на закона. Законът лесно можеше да бъде манипулиран от онези, които не изпитваха никакъв респект към него. Прекалено често бе изопачаван и заобикалян от хора, които се преструваха, че го защитават. Знаеше — о, колко добре го знаеше. И никога не го забравяше.

Обикаляше града през нощта в името на справедливостта и правосъдието — дамата с невидящите очи.

Справедливостта означаваше въздаване за греховете и равновесие на везните на правосъдието.

Подобен на сянка в мрака, той наблюдаваше града под себе си.

Дебора О'Роарк вървеше бързо. Както винаги, нямаше търпение да догони собствените си амбиции. Спретнатите ѝ елегантни обувки енергично потропваха по неравния тротоар на Ийст Енд в Урбана. Искаше час по-скоро да се върне в колата си, но не защото се страхуваше, въпреки че кварталът беше опасен — особено през нощта — за сама и привлекателна жена. Носеше се на крилете на успеха. В качеството си на заместник областен прокурор тя току-що бе приключила с разпита на свидетел на убийство от движеща се кола — престъпление, което напоследък се срещаше все по-често и се бе превърнало в истинска напасть за града.

Съзнанието ѝ бе изцяло ангажирано с мисълта, че още тази вечер трябва да се отбие в прокуратурата и да докладва за резултата от разпита, за да се задвижи колелото на правосъдието. Дебора вярваше в правосъдието и неговите безстрастни, твърдо установени и методични процедури. Убийците на младия Рико Мендес щяха да отговарят за извършеното престъпление. А с малко повече късмет, тя щеше да води делото от страна на обвинението.

Неугледната сграда с изпопадала мазилка, в която бе прекарала цял час, за да вади с ченгел думите на две уплашени момчета, се намираше на напълно тъмна улица. Всички лампи, освен две, бяха изпотрошени. Можеше да разчита само на бледите отблясъци на лунната светлина. Знаеше, че тъмните силуети, които се спотайваха в тесните проходи между сградите, бяха пияници, пласъори на дрога и проститутки. За пореден път си напомни, че и тя би могла да прекара живота си в някоя от тези мрачни, неприветливи сгради. Ако не беше по-голямата ѝ сестра, която направи всичко възможно да ѝ осигури дом, образование и добро съществуване.

Всеки път, когато предаваше поредното дело в съда, Дебора имаше чувството, че изплаща част от своя дълг към съдбата, която бе толкова добра с нея.

Една от спотайващите се сенки извика нещо по неин адрес — явно нещо неприлично. Последва дрезгав женски кикот. Въпреки че живееше само от осемнайсет месеца в Урбана, Дебора вече бе разбрала, че не бива да спира или дори да се издава, че е забелязала подвикването.

Продължи напред все така целеустремено, без да забавя крачка. След малко слезе от бордюра, за да се качи в колата си. Но някой я

сграбчи отзад.

— Я, маце, колко си сладка.

Беше мъж, с петнайсетина сантиметра по-висок от нея и жилив като пружина. Целият вонеше, но не на алкохол. За частица от секундата тя разбра по изцъкления му поглед, че не беше под влияние на уискито, а на някакво химическо вещество, което ускоряваше, а не забавяше реакциите му. Здравно хвана с две ръце служебното си куфарче и с всички сили го блъсна в корема. Той изръмжа и отслаби хватката. Дебора се изтръгна от ръцете му и се затича, като трескаво търсеше в джоба си ключовете от колата.

Тъкмо беше напипала хладния метал, когато мъжът я настигна и я сграбчи за яката на сакото. Лененият плат се разцепи под натиска на пръстите му. Тя се обърна, за да го удари, ала в същия момент пред очите ѝ проблесна острието на ножа, който нападателят притисна към нежната кожа под брадичката ѝ.

— Пипнах те — обяви той и се изхили.

Дебора замръзна на място, страхуваше се дори да диша. В очите му прочете злобно задоволство и разбра, че този тип нямаше да обърне внимание нито на молбите ѝ, нито на аргументите на логиката. Въпреки това произнесе с тих и овладян глас:

— Имам само двайсет и пет долара.

Мъжът се наведе още по-близо и леко я одраска с острието.

— Не си права, маце, имаш много повече от двайсет и пет долара. — Уви косата ѝ около ръката си и я дръпна силно назад. Тя изпищя и тогава той я задърпа към тъмната пресечка. — Хайде, викай — изхили се в ухото ѝ. — Обичам, когато жените вдигат врява. Хайде де. — Притисна ножа към гърлото ѝ, — викай.

Дебора се подчини и гласът ѝ отекна в тъмната улица, достигайки подземията на сградите. Веднага се разнесоха поощрителни подвиквания — естествено, към нападателя. Обитателите на близките сгради се спотайваха зад затъмнените прозорци и се правеха, че нищо не чуват.

Мъжът я блъсна върху влажната стена и тя се вцепени от ужас. Умът ѝ, обикновено така остър и бърз, сега с нищо не можеше да ѝ помогне.

— Моля те — промълви, макар да знаеше, че е безсмислено. — Не го прави.

Той се ухили.

— Защо? Ще ти хареса. — С върха на ножа отрязва горното копче на блузата ѝ. — Не можеш да си представиш колко съм готин.

Като всяко силно чувство, страхът изостри сетивата ѝ. Усети сълзите си, горещи и влажни, които се стичаха по бузите ѝ. Едва не се задуши от зловонния му дъх и смрадта на застоялите отпадъци, струпани в тясната уличка. Представи си как изглежда в неговите очи — бледа и безпомощна.

Ето че и аз се превърнах в поредния статистически случай, като насън помисли Дебора. Още една цифра в непрекъснато увеличаващия се брой на жертвите.

Постепенно, но все по-силно, зад вледеняващия ужас започна да се надига гняв. Нямаше да се унижава и да хленчи. Нито щеше да се предаде без бой. Усети ключовете, здраво стиснати в десния ѝ юмрук. Съсредоточи се и с помощта на палеца постави върховете им между свитите си пръсти. Затаи дъх и се постара да насочи цялата си сила в тази ръка.

Ала точно когато смяташе да нанесе удар, нападателят ѝ изведнъж се издигна във въздуха и полетя към металните контейнери за боклук, като размахваше безпомощно ръце.

Дебора си заповяда да се затича. Сърцето ѝ туптеше силно, но беше сигурна, че за секунда ще успее да стигне до колата, да отключи вратата и да запали мотора. И тогава го видя.

Беше целият в черно — удължена тъмна сянка сред сенките в мрака. Стоеше над въоръжения с нож наркоман с леко разтворени крака и напрегнато тяло.

— Не мърдай — рязко заповяда мъжът в черно, когато тя машинално пристъпи напред. Гласът му прозвуча като нещо средно между шепот и ръмжене.

— Мисля, че...

— Недей да мислиш — прекъсна я все така рязко, без да си прави труда да я погледне.

Дебора се вбеси от грубия му тон, ала в същия момент наркоманът се надигна с рев, а ръката с ножа се изви в опасна дъга. Пред замъгления ѝ и озадачен поглед проблесна мигновено движение, последвано от вик на болка и стържещият звук на ножа, който се удари в паважа.

Докато си поеме дъх, мъжът в черно беше застанал в предишното си положение. Наркоманът беше повален на колене, стенеше и притискаше с ръце корема си.

— Много... — Тя трескаво се опитваше да намери някоя подходяща дума. — ... впечатляващо. Предлагам да... да повикаме полицията.

Той отново не ѝ обърна внимание. Извади от джоба си парче здрава връв и завърза ръцете и краката на продължаващия да стене нападател. Вдигна ножа и натисна копчето на автомата. Острието изсъска и се прибра. Чак тогава се обърна към нея.

Забеляза, че сълзите на бузите ѝ бяха почти изсъхнали. И въпреки че бе леко задъхана, нямаше вид на жена, която всеки момент ще припадне или ще изпадне в истерия. Беше впечатлен от самообладанието ѝ.

Хладнокръвно отбеляза наум, че беше изключително красива. Бяла като слонова кост кожа на фона на облак от разбъркани черни коси. Нежни, почти крехки черти на лицето. Но очите променяха всичко. В тях имаше толкова много твърдост и решителност, въпреки че слабото ѝ тяло продължаваше да трепери от преживяния ужас.

Сакото ѝ бе скъсано, блузката — срязана отпред и отдолу се подаваше синкавата дантела на копринен комбинезон. Любопитен контраст с почти мъжката кройка на спретнатия делови костюм.

Не би трябвало да гледа на нея като на жена, а като на жертва на безбройните насилници, които кръстосваха улиците на града. Затова се изненада и донякъде се обезпокои от своята неочаквано земна и чисто мъжка реакция. Това беше много по-опасно от който и да било автоматичен нож.

— Ранена ли сте? — Гласът му беше тих и безстрастен. Остана скрит в сянката на сградите.

— Не. Всъщност не съм. — Вероятно преживяното беше оставило следи и по тялото, и в чувствата ѝ, ала после щеше да мисли за това. — Просто се уплаших. Искам да ви благодаря за... — Докато говореше, направи крачка към него. На слабата светлина на уличните лампи забеляза, че лицето му бе закрито с маска. Очите ѝ се разшириха от изненада и той забеляза, че бяха сини, яркосини. — Немезис — промърмори Дебора. — А аз си мислех, че си плод на нечие буйно въображение.

— Не по-малко реален съм от него — кимна към стенещата човешката фигура, която се търкаляше сред боклуците. В този момент забеляза на гърлото ѝ капка кръв. Неизвестно защо, това окончателно го вбеси. — А ти изглежда си голяма глупачка.

— Моля?

— Този квартал е истинска клоака и не е място за такива като теб. Никой, който има поне капка мозък, не би дошъл тук доброволно.

Дебора се ядоса, но потисна гнева си. В края на краищата, нали ѝ беше спасил живота.

— Бях по работа.

— Глупости — възрази той. — Нямах работа на тази улица, освен ако не искаш да бъдеш изнасилена и убита.

— Нищо подобно. — Винаги, когато беше развълнувана, говореше с лек южняшки акцент. — Зная как да се грижа за себе си.

Погледът му се плъзна надолу, задържа се върху скъсаната блуза, след което отново се вдигна към лицето ѝ.

— Очевидно.

Тя не можеше да различи цвета на очите му. Бяха тъмни, много тъмни. Изглеждаха почти черни на оскъдната светлина. Ала ясно долови непокорството в тях. Имаше и много надменност.

— Вече ти благодарих за помощта. Въпреки че не беше необходимо да се намесваш. И сама щях да се справя с този боклук.

— Нима?

— Точно така. Тъкмо щях да му издера очите. — Показа му остриите върхове на ключовете, здраво стиснати между пръстите ѝ. — С това.

Той отново я изгледа преценяващо и бавно кимна.

— Да. Вярвам, че щеше да го направиш.

— Нали точно това казвам.

— Значи напразно съм си губил времето. — Извади от джоба си черен парцал. Уви ножа и ѝ го подаде. — Ето, ще ти потрябва като веществено доказателство.

В момента, в който докосна оръжието, отново си спомни чувството на ужас и безсилие. Промърмори някакво проклятие, но се постара да потисне гнева си. Който или каквото да бе този човек, той бе рискувал живота си заради нея.

— Много съм ти благодарна.

— Не търся благодарност.

Дебора обидено вирна брадичка.

— А какво?

Изглежда я проникателно, опитвайки се да проникне в същността ѝ. В очите му за кратко проблесна някакво чувство и тя усети как я побиват хладни тръпки, когато чу думите му:

— Справедливост.

— Това не е начинът да се постигне справедливост — възрази Дебора.

— Обаче за мен е. Нали щеше да викаш полиция?

— Да. — Тя притисна с пръсти слепоочията си. Усещаше леко замайване. И стомахът ѝ се бунтуваше. Не беше нито време, нито място да води спор за морала и прилагането на закона с войнствено настроени маскирани мъже. — В колата ми има телефон.

— Тогава иди да се обадиш.

— Така и ще направя. — Беше прекалено уморена, за да му противоречи. С леко разтреперани крака тръгна към колата. Видя на земята куфарчето си и се зарадва. Вдигна го и прибра ножа вътре. Обади се на 911, обясни къде се намира и какво се бе случило с нея и след няколко минути отново се върна в тясната пряка. — Обещаха да изпратят патрулна кола. — Уморено отметна от челото си един кичур.

Видя наркомана свит на кълбо върху цимента. Очите му бяха широко отворени и обезумели от ужас. Преди да си тръгне, Немезис подробно му беше обяснил какво го чака, ако отново го хване да се опитва да насилва жени. Заплахата бе достигнала дори до замъгленото му от дрогата съзнание.

— Хей? — Дебора озадачено огледа улицата, ала не видя спасителя си.

Беше си тръгнал. По дяволите, къде ли е отишъл? Въздъхна и се облегна на лепкавата, влажна стена. Спорът им още не беше приключил.

А той беше толкова близо до нея, че ако искаше, можеше да я докосне. Но тя не го виждаше. Това беше неговата благословия и проклятие — разплата за загубеното време, което беше прекарал между живота и смъртта.

Не протегна ръка към нея и не разбираше защо толкова му се иска да го направи. Просто я наблюдаваше и се стараше да запази в

паметта си неясния овал на лицето ѝ, меката кожа, цвета на лъскавата коса, леко завита навътре към шията ѝ.

Ако беше по-романтичен, сигурно щеше да мисли за нея в стихове или музика. Ала тъй като не беше, реши просто да изчака ченгетата, за да е сигурен, че нищо лошо няма да ѝ се случи.

Забеляза как тя постепенно си възвърна маската на спокойствието, когато воят на сирените проряза нощта. Пое си дълбоко дъх и закопча скъсаното сако върху разрязаната блузка. Здравно се вкопчи в куфарчето си, вдигна гордо брадичка и с уверена стъпка се запъти да пресрещне полицейската кола.

Застанал сам в своя свят, наполовина реален, наполовина илюзорен, усети възбуждащия полъх на парфюма ѝ.

За пръв път от четири години усещаше сладката и нежна болка на копнежа по жена.

Дебора не беше в настроение за приеми. Представяше си, че не е издокарана в червена рокля без гръб и с пластмасови банели, които се впиват в тялото ѝ. Че не носи тесни обувки с осемсантиметрови токчета, които изтезваха уморените ѝ крака. Нито че се усмихва така, че лицето ѝ всеки момент можеше да се разцепи на две.

В мечтите си виждаше как вместо това жадно поглъща криминален роман и похапва шоколадови бисквитки. Представяше си как се излежава в горещата вана, обвита в нежна пяна, за да успокои натъртванията по тялото си, които продължаваха да я безпокоят, въпреки че от отвратителното преживяване в Ийст Енд бяха минали цели три дни.

За съжаление въображението не можеше да я спаси от пронизващата болка в краката.

Ала не можеше да отрече, че приемът беше организиран добре. Е, може би музиката беше прекалено силна, но това не я притесняваше. Покрай сестра си, фанатична любителка на рокендрола, Дебора се чувстваше съвсем естествено в света на силните звуци. Сандвичите с пушена съомга и спанак определено отстъпваха пред хрупкавите шоколадови бисквитки, ала не бяха лоши на вкус. Виното, което внимателно крепеше в едната си ръка, беше първокласно.

Имаше много блясък и разкош, целувки по бузите и приятелски ръкостискания. Естествено, нали приемът беше организиран от хотелиерския магнат Арло Стюърт за събиране на средства за предизборната кампания на сегашния кмет на Урбана, Тъкър Фийлдс. И Стюърт, и градската администрация се надяваха, че през ноември кампанията ще завърши благополучно и той ще бъде преизбран.

Тя още не беше решила кого да подкрепи — Фийлдс или младия му съперник Бил Тарингтън. Шампанското и пастетът не можеха да ѝ окажат влияние. При избора си щеше да се ръководи от програмата на кандидата, а не от контактите, създадени по време на прием — както светски, така и политически. Тази вечер беше дошла тук поради две причини. Първо, Джери Бауър — дясната ръка на кмета, ѝ беше личен приятел. Второ, прекият ѝ шеф, областният прокурор, бе използвал хитроумно съчетание от служебен натиск и деликатност, за да я убеди да мине през позлатените врати на „Стюърт Палас“.

— Господи, колко добре изглеждаш. — Облечен в смокинг, елегантен и красив с чупливата си руса коса, която свободно падаше на приятното му почерняло лице, Джери Бауър се спря при Дебора и лепна една целувка на бузата ѝ. — Извинявай, че не успях да ти се обадя по-рано. Нали знаеш, трябваше да посрещна и да представя гостите.

— Винаги е така с приближените на големите шефове, нямат време да си поемат дъх — усмихна се тя и вдигна чашата си за тост. — Доста хора са ви удостоили с вниманието си.

— Стюърт натисна всички възможни лостове. — Джери огледа присъстващите с окоето на опитен политик. Остана доволен — на едно място се бяха събрали богатите и прочутите. Разбира се, предизборната кампания имаше и други аспекти — речи и различни публични изяви, пресконференции, срещи със собственици на магазини и работници от заводите — или работа сред всички сини, сиви и бели якички. Джери предварително бе решил, че след като се налага да прекара част от осемнайсетчасовия си работен ден в раздаване на усмивки и похапване на изискани сандвичи, поне да го прави с удоволствие.

— Направо съм зашеметена — увери го Дебора.

— Дано, защото разчитаме главно на твоя глас.

— Може и да го получите.

— Как си? — Джери се възползва от непринудения разговор и започна да трупа всевъзможни ордъври в чинията си.

— Добре съм. — Предпазливо премести поглед към почти избелялата синина на лакътя си. Под червената коприна на роклята имаше и други, още по-неприятни следи.

— Наистина ли?

Тя отново се усмихна.

— Наистина. Не бих искала да го преживея още веднъж, но това, което ми се случи, ме накара да се замисля и то сериозно колко още работа ме чака, докато улиците на Урбана станат безопасно място за живот.

— Не биваше да ходиш там сама — промърмори той.

Все едно, че я заля със студена вода. Дебора засвятка гневно с очи, бузите ѝ се зачервиха, брадичката ѝ войнствено се насочи към него.

— Защо? От къде на къде в града ще има места, където човек не може да се движи свободно? Трябва ли да се примиряваме с факта, че някои квартали в Урбана са напълно недостъпни за приличните хора? Ако ние...

— Стига, предавам се. — Джери покорно вдигна ръце. — Вие, юристите, сте единствените, които един политик не може да надприказва. Напълно съм съгласен с теб, само се успокой. — Взе чаша вино от преминаващия наблизо келнер и мислено си напомни, че това трябва да е първото му и последно питие до края на вечерта. — Просто отбелязах един факт. Не казвам, че е справедливо, ала това е истината.

— А не би трябвало. — Очите ѝ потъмняха от яд и възмущение.

— Кметът провежда твърда политика срещу престъпността — припомни ѝ Джери и кимна с усмивка на двойка избиратели, които го поздравиха. — Надали някой по-добре от мен познава статистическите данни за престъпността в града. Няма спор, цифрите са потискащи и имаме намерение да ги намалим. Но е необходимо време. — Захапа едно морковче. — Само не ми казвай, че си на страната на онзи тип, Немезис. Да не би и ти да разсъждаваш като него: „Щом законът не може да се справи, аз мога“?

— Не. — Поне по този въпрос тя имаше твърдо становище — справедливостта се раздава от правосъдието и от никой друг. Вярваше

в силата на закона дори когато действаше мудро. — Не обичам самодейността в прилагането на закона. Напомня ми за съда на Линч. Ала да си призная, много се радвам, че завчера Немезис беше тръгнал да се бие с вятърни мелници именно в онази уличка.

— И аз. — Нежно я докосна по рамото. — Като си помисля какво можеше да се случи...

— Нали не се случи. — Потисна спомена за чувството на безсилие и ужас, които бе изпитала тогава. — И въпреки романтичния ореол, с който го обвива пресата, отблизо той се оказа доста груб и невъзпитан. — Отпи от виното. — Задължена съм му, обаче никак не го харесвам.

— Добре познато чувство за един политик.

Дебора се отпусна и се засмя. Джери успя да я развесели.

— Добре, стига сме се занасяли. Кажете ми, с кого от гостите трябва да се запозная и с кого не е желателно; кого трябва да забележа и за кого изобщо не трябва да зная, че е сред присъстващите?

Джери беше забавен. Както винаги. През следващите няколко минути не само успя да унищожи впечатляващ брой сандвичи, но и да изброи имената и размера на доходите на хората, събрани в балната зала на „Роял Стюърт“. Тя искрено се смееше на остроумните му и хапливи забележки. Небрежно го хвана под ръка, докато обикаляха из салона. Случайно обърна глава и сред човешкото множество едно лице привлече погледа ѝ.

Стоеше в група от пет-шест души, а от двете му страни, плътно притиснати до него, имаше по една красива жена. Да, наистина е хубав, помисли Дебора. Ала нали на приема беше пълно с привлекателни мъже. Плътна тъмна коса обрамчваше издълженото му слабо лице, което по нещо напомняше лицето на учен. Имаше едри черти и дълбоко поставени очи, кафяви очи, осъзна тя, тъмни и дълбоки като натурален шоколад. В момента изглеждаха леко скучаещи. Устните му бяха плътни, чувствени и извити в едва загатната усмивка.

Носеше смокинга си така, като че ли беше роден с него — естествено, спокойно, равнодушно. Дългите му пръсти отметнаха един огненочервен кичур от лицето на жената, която се наведе към него. Тя каза нещо и усмивката му стана по-широка.

В същия момент, без да се обръща, мъжът отмести поглед към нея.

— И тогава донесоха на малките чудовища телевизор с широк екран.

— Какво? — Дебора премигна, колкото и да бе абсурдно, имаше чувството, че внезапно се бе освободила от магия. — Какво каза?

— Разказвам ти за пуделчетата на госпожа Фортрайт.

— Джери, кой е онзи човек? Ей там. Между двете красавици — червенокосата и русата?

Той погледна и направи гримаса, след което сви рамене.

— Странно как на гърба му не се е качила и някоя брюнетка. Жените му се лепят като мухи на мед.

Не беше необходимо да ѝ го казва, виждаше го със собствените си очи.

— Кой е този човек? — отново попита тя.

— Гътри. Гейдж Гътри.

Очите ѝ замислено се присвиха.

— Защо имам чувството, че името ми е познато?

— Защото всеки ден го срещаш в светската рубрика на „Уърлд“.

— Не чета светски рубрики. — Макар да осъзнаваше, че се държи неприлично, Дебора упорито се вторачи в мъжа в противоположната част на салона. — Познавам го отнякъде — промърмори, — но не мога да си спомня откъде.

— Сигурно си чувала неговата история. Бивше ченге.

— Ченге ли? — Веждите ѝ се извиха от изненада. Стори ѝ се, че се вписваше прекалено добре сред богатите и привилегированите за едно ченге.

— При това доста добро, беше от местните — от полицейското управление на Урбана. Преди няколко години той и партньорът му пострадаха по време на служба. И то сериозно. Партньорът беше убит, а Гътри беше почти отписан.

Тя се замисли и изведнъж се досети.

— Да, сега си спомням. Четох за неговата история във вестниците. Божичко, че той беше в кома...

— Осем или девет месеца — уточни Джери. — Вече смятаха да изключат поддържащите системи, когато той неочаквано отвори очи и се върна сред живите. Не можеше повече да обикаля по улиците и го

преместиха на канцеларска работа в полицейското управление. Междувременно, докато се луташе из „зоната на здрача“, получи тлъсто наследство. Може да се каже, че парите му дойдоха тъкмо навреме.

Надали е толкова просто, помисли си Дебора. В подобни случаи парите не са всичко.

— Сигурно се е чувствал ужасно. Загубил е почти една година от живота си.

Джери отново напълни чинията си с вкуснотии и се огледа да не е пропуснал нещо интересно.

— Не се безпокой, наваксал си е загубеното. Жените много го харесват. Вероятно защото успя да превърне наследството от три милиона долара в трийсет. И продължава да го увеличава. — Отхапа парченце скарида с подправки и забеляза, че Гейдж плавно се измъкна от придружителките си и тръгна в тяхна посока. — Бре, бре — промърмори под нос. — Изглежда интересът е взаимен.

Гейдж я забеляза веднага щом влезе в залата. Спокойно наблюдаваше как се спира при свои познати, после се отдалечава и продължава напред сама. Усещаше всяко нейно движение, докато поддържаше лек светски разговор, и от това изпитваше неясно безпокойство. Забеляза я как се усмихва на Джери, видя и как неколцина други мъже я целуват и небрежно я прегръщат през раменете.

Искаше да разбере какви бяха отношенията ѝ с тези хора. Макар да нямаше особено значение. Или по-скоро не би трябвало да има, поправи се той. Нямаше време за сочни брюнетки с интелигентни очи. Въпреки това решително се насочи към нея.

— Джери — усмихна се Гейдж, — приятно ми е да те видя.

— Удоволствието е взаимно, господин Гътри. Добре ли се забавлявате?

— Разбира се. — Погледът му се отмести към Дебора. — Здравейте.

Поради някаква смехотворна причина гърлото ѝ беше парализирано и тя остана безмълвна.

— Дебора, искам да ти представя господин Гейдж Гътри. Господин Гътри, запознайте се със заместник областния прокурор Дебора О'Роарк.

— Значи заместник областен прокурор. — Усмивката на Гейдж беше ослепителна. — Радвам се, че правосъдието се намира в толкова красиви ръце.

— Компетентни — поправи го тя. — Предпочитам да ги разглеждате като компетентни.

— Разбира се. — Макар да не му бе подала ръка, той я пое и я задържа няколко секунди.

Внимавай! Пази се, предупредително проблесна в съзнанието ѝ в момента, в който дланите им се докоснаха.

— Ще ме извините ли за момент? — Джери отново постави ръка на рамото ѝ. — Кметът ме вика.

— Разбира се. — Събра сили и му се усмихна. За свой най-голям срам трябваше да признае, че напълно го бе забравила.

— Сигурно отскоро сте в Урбана — забеляза Гейдж.

Въпреки смущението си, Дебора го погледна право в очите.

— От година и половина. Защо?

— Изненадан съм, че не ви познавам.

— Нима? Да не си водите списък на всички заместник областни прокурори?

— Не на всички. — Докосна перлената капка на обичата ѝ. — Само на красивите. — Възмущението, проблеснало в очите ѝ, му достави искрено удоволствие. — Искате ли да потанцуваме?

— Не — въздъхна дълбоко. — Не, благодаря. Не мога да остана повече. Имам доста работа.

Той погледна часовника си.

— Минава десет.

— Законът действа двайсет и четири часа в денонощието, господин Гътри.

— Гейдж — поправи я той. — Тогава ще ви изпратя с колата си.

— Не. — Внезапно и необяснимо чувство на паника стегна гърлото ѝ. — Не е необходимо.

— Щом не е необходимо, да го направим просто за удоволствие.

Галантен е. Дори прекалено за мъж, който току-що се е отървал от една блондинка и от една червенокоса красавица. Не ѝ допаднаше

идеята да попълни триото като липсващата засега брюнетка.

— Не искам да ви лишавам от удоволствието да останете на приема.

— Никога не стоя до късно на подобни събирания.

— Гейдж... — Приблужи се червенокоската с пълните и леко влажни устни и отново се овеси на ръката му. — Сладурче, още не си ме поканил да танцуваме. Хайде, само един танц.

Дебора се възползва от ситуацията и се измъкна към изхода. Знаеше, че се държи глупаво. Ала губеше самообладание само при мисълта, че ще остане с него насаме в колата му. Вероятно ставаше дума за най-обикновен инстинкт за самосъхранение. На пръв поглед Гейдж Гътри беше мил, чаровен и привлекателен мъж. Но тя усещаше зад приятната му външност още нещо — нещо като подводно течение, тъмно и опасно. Дебора реши, че и без него си имаше достатъчно проблеми. Не й трябваше да се тревожи още и за Гейдж Гътри.

Излезе навън в топлата влажна нощ.

— Да ви поръчам ли такси, госпожице? — попита я портиерът.

— Не. — Гейдж здраво я хвана под ръка. — Не, благодаря.

— Господин Гътри — започна тя.

— Гейдж. Колата ми е съвсем наблизо, госпожице О'Роарк. — Посочи към дълга елегантна лимузина, черен металик.

— Прекрасна е — отбеляза Дебора през зъби. — Ала напълно ме устройва и едно такси.

— Не и мен. — Кимна на високия пълен мъж, който седеше на мястото на шофьора. Той веднага стана и отвори задната врата. — Улиците в нашия град не са безопасни нощем. Искам да съм сигурен, че ще пристигнете жива и здрава там, закъдето сте се запътили.

Тя отстъпи крачка назад и го изгледа продължително и изпитателно. По същия начин би погледнала снимката на някой престъпник в полицейското му досие. Вече не й изглеждаше толкова опасен, въпреки присмехулната усмивка, която не слизаше от устните му. Стори й се дори малко тъжен. Или може би самотен.

Обърна се към лимузината. И за да не си мисли Гейдж Гътри, че лесно се е предала, погледна го през рамо и подхвърли:

— Случайно да са ви казвали, че сте прекалено нахален, господин Гътри?

— Често ми го повтарят, госпожице О'Роарк.

Седна до нея и ѝ подаде червена роза с дълга дръжка.

— Подготвили сте се — промърмори Дебора. Интересно за кого — за русата или за червенокосата, запита се наум.

— Старая се. Къде да ви закарам?

— До сградата на съда. Намира се на Шеста и...

— Зная адреса. — Гейдж натисна някакво копче и стъклото, което ги отделяше от шофьора, безшумно се отвори. — Карай към съда, Франк.

— Да, господине. — Стъклото се върна на мястото си и те отново бяха изолирани от външния свят.

— Доколкото разбирам, двамата сме от една и съща страна — забеляза тя.

— На какво?

— На закона.

Той се извърна към нея. В тъмните му очи имаше нещо хипнотизиращо. Това я накара да се замисли какво ли бе видял през дългите месеци лутане из онзи странен свят между живота и смъртта. Или по-точно, когато е бил толкова близо до смъртта.

— Вие защитавате закона?

— Поне се надявам да е така.

— Но се споразумявате с адвокатите на престъпници и се отказвате от обвинения?

— Системата е претоварена — опита да се оправдае Дебора.

— О, да, системата. — Пренебрежително сви рамене. — Откъде сте?

— От Денвър.

— Съмнявам се. Усещането за кипариси и цветове на магнолия в гласа ви надали е от Денвър.

— Всъщност съм родена в Джорджия, ала двете със сестра ми сме се местили в доста градове. В Урбана пристигнах от Денвър.

Сестра ѝ, забеляза Гейдж. Не спомена нито родители, нито семейство. Само сестра си. Но реши да не я пита нищо. Поне засега.

— Защо се преместихте?

— Заради предизвикателството. Искях да използвам натрупаните в колежа знания за нещо добро. Блазнеше ме мисълта, че помагам да възтържествува справедливостта. — Спомни си делото на Мендес и

четиримата членове на бандата, които бяха арестувани и всеки момент щяха да бъдат съдени. — И донякъде успявам.

— Вие сте идеалистка.

— Може би. Защо, лошо ли е?

— Не. Само че понякога идеалистите изживяват жестоки разочарования. — Замълча и я погледна изпитателно. Уличното осветление и фаровете на насрещните коли ту проблясваха, ту изчезваха. Тя бе еднакво красива и на светло, и на тъмно. Беше впечатлен не само от красотата ѝ, но и от силата, която излъчваха очите ѝ. Онази сила, която се дължеше на съчетанието на интелигентност, остър ум и решителност. — Бих искал да ви видя в съда — каза след малко.

Дебора се усмихна и той добави към силата и красотата още нещо. Амбиция. Убийствено съчетание.

— Там съм истинска харпия.

— Не се и съмнявам.

Копнееше да я докосне, да усети поне с върховете на пръстите си тези красиви бели рамене. Ала дали щеше да се задоволи само с едно докосване? И тъй като се опасяваше, че няма, предпочете да се въздържа. Изпита истинско облекчение, когато колата се приближи до бордюра и спря.

Дебора се обърна и отправи невидящ поглед през прозореца към старинната, внушителна сграда на Градския съд.

— Колко бързо пристигнахме — промърмори тихо, като се опитваше да скрие разочарованието си. — Благодаря, че ме докарахте.

Шофьорът отвори вратата и тя слезе.

— Пак ще се видим.

И за втори път Дебора се обърна и подхвърли през рамо:

— Може би. Лека нощ.

За миг той остана прикован към меката седалка, замаян от аромата на парфюма ѝ.

— Прибираме ли се? — попита шофьорът.

— Не. — Гейдж си пое дълбоко дъх, за да се успокои. — Остани тук и я закарай у тях, когато свърши. Аз имам нужда от малко чист въздух.

ВТОРА ГЛАВА

Гейдж постепенно се освобождаваше от кошмара. Чувстваше се като боксьор, зашеметен от ударите на противника — останал без дъх и плувнал в пот. Изчака да премине гаденето и известно време остана в леглото, загледан в орнаментите на високия таван в спалнята си.

Знаеше, че там има петстотин двајсет и три гипсови розети. Беше ги броил ден след ден по време на своето бавно и трудно възстановяване. Сега отново започна да брои, беше нещо като заклинание, докато чакаше пулсът му да се успокои.

Влажните от пот ленени чаршафи се бяха омотали около тялото му, но той продължаваше да лежи неподвижно и броеше. Двајсет и пет, двајсет и шест, двајсет и седем. В стаята се усещаше свеж дъх на карамфили. Сигурно някоя от прислужниците ги беше поставила на перваза на прозореца. Без да спира броенето, опита да отгатне в коя ваза бяха сложени цветята този път. В кристалната, във вазата от дрезденския порцелан или в керамичната? Съсредоточи се върху карамфилите и броенето, докато не почувства, че тялото му отново е в нормално състояние.

Никога не знаеше предварително кога ще сънува онзи кошмар. Вероятно трябваше да е благодарен, че сънят вече не се появяваше всяка нощ, ала нередовното му и непредсказуемо завръщане беше не по-малко зловещо.

Когато окончателно се успокои, Гейдж натисна бутона до леглото. Завесите на високия прозорец, завършващ като свод в горния край, се дръпнаха настрани и в стаята нахлу светлина. Предпазливо раздвижи мускулите си, за да се убеди, че отново може да ги контролира.

Замисли се за съня като човек, преследван от свои собствени демони. И, както обикновено, той изплува в съзнанието му кристално ясно и обсеби всичките му сетива.

Двамата бяха под прикритие. Гейдж и партньорът му, Джак Макдауъл. След пет години съвместна работа имаха чувството, че са повече от партньори. Бяха като братя. Всеки се беше подлагал на смъртна опасност, за да спаси живота на другия. И, без да се колебае, щеше да го направи отново. Работеха заедно, пиеха заедно, ходеха на футболни и баскетболни мачове, обсъждаха политиката.

Повече от година се представяха с имената Демерес и Гейт — едри дилъри на кокаин и на неговото производно, още по-опасното вещество крек. С много търпение и хитрост успяха да се внедрят в един от най-големите наркокартели на Източното крайбрежие. В Урбана се намираше центърът.

Разполагаха с информация, достатъчна да бъдат арестувани десетки пласъори, но те преследваха по-висока цел — да заловят главния бос. От управлението бяха на същото мнение.

Името и личността на шефа на организацията бяха забулени в тайна.

Онази вечер трябваше да се срещнат с него. Сделката беше уговорена много старателно. Демерес и Гейт носеха пет милиона долара в бронирано куфарче. Срещу парите трябваше да получат първокачествен кокаин. Но бяха поставили условие, че ще преговарят само с главния.

Пристигнаха на пристанището с колата на Джак — мазерати, с която той толкова се гордееше. Бяха спокойни и в прекрасно настроение, тъй като знаеха, че разполагат със солидни фалшиви самоличности и добро прикритие — най-малко двайсетина души от управлението им пазеха гърба.

Джак имаше дълъг стаж в полицията и беше типично ченге, което мисли бързо и говори бавно, предан съпруг и баща. Жена му беше истинска красавица с уравновесен и ведър характер, а синът му, макар и току-що проходил — страхотна фурия. Тази вечер кестенявата коса на Джак беше гладко сресана назад, ръцете му — отрупани с пръстени, коприненият костюм — без нито една гънка; с една дума, истински богат и безскрупулен наркодилър.

Двамата бяха съвсем различни. Джак беше потомствено ченге, ала родителите му бяха разведени и той беше отраснал при майка си в една на кооперация без асансьор в Ийст Енд. Баща му се отбиваше да го види от време на време — беше от онези служители на реда, които

посягаха еднакво често както към бутилката, така и към оръжието си. Джак беше постъпил в полицията веднага след гимназията.

За разлика от него, Гейдж произлизаше от фамилия на преуспяващи бизнесмени, които ходеха на почивка в Палм Бийч и членуваха в местния голф клуб. Но по начин на живот и манталитет неговите родители бяха трудови хора, които бяха инвестирали всичките си пари, време и мечти в неголям, ала елегантен френски ресторант в покрайнините на Ийст Сайд. Накрая бяха загубили живота си заради тази мечта.

Една хубава есенна вечер, малко след като затворили ресторанта, те били нападнати, ограбени и брутално убити на десетина крачки от него.

Така, още преди да навърши две години, Гейдж бе останал кръгъл сирак и бе отгледан в стилна и луксозна обстановка от леля си и чичо си — брата на баща му. От малък играеше тенис, вместо да рита футбол с останалите деца на улицата, и знаеше, че един ден ще оглави империята на фамилията Гътри.

Но така и не забрави жестоката и несправедлива смърт на своите родители. Затова, след като завърши колежа, веднага постъпи на работа в полицията.

Въпреки всички различия, които ги разделяха, имаше нещо много съществено, което обединяваше двамата партньори — вярата в силата на закона.

— Довечера непременно ще го пипнем — обяви Джак и дълбоко дръпна от цигарата си.

— Отдавна чакам този момент — промърмори Гейдж.

— Шест месеца подготовка и осемнайсет работа под прикритие. Две години никак не са малко, за да заловим това копеле — обърна се към Гейдж и намигна. — Има и друг вариант. Да свием петте милиона и да офейкаме. Какво ще кажеш, хлапе? — Въпреки че беше само пет години по-възрастен, Джак винаги го наричаше „хлапе“.

— Защо не? Отдавна мечтая да замина за Рио.

— И аз. — Джак хвърли недопушената цигара през прозореца на колата и тя тупна на асфалта. — Ще си купим една виличка и живота ще си живеем. Колкото искаш жени, ром и слънце. Навит ли си?

— Да, ама на Джени може да не й хареса.

Джак се засмя при споменаването на жена му.

— Направо ще побеснее. Най-малко за един месец ще ме изрита да спя в хола. Затова, хайде да престанем да си чешем езиците и да видим какво става с оня. — Извади малък предавател и произнесе: — Тук Снежанка, чуваш ли ме, джудженце?

— Прието, Снежанке. Тук е Сънливко.

— Като че ли не зная кой си — изсумтя Джак. — Тръгваме към док номер седемнайсет. Внимавайте какво правим. Отнася се и за Щастливко, и за Дългоносско и за всички останали джуджета.

Гейдж премести колата в неосветената част на пристанището и изключи мотора. Усещаше миризмата на застояла вода, риба и гниещи отпадъци. За да спази предварителните инструкции, два пъти включи и угаси фаровете.

— Също като Джеймс Бонд — ухили се Джак. — Готов ли си, хлапе?

— Да.

Запали следващата цигара и изпусна дима през зъбите си.

— Тогава да тръгваме.

Движеха се предпазливо. Джак носеше куфарчето с белязаните банкноти и монтирания микропредавател. И двамата носеха под саката си колани със стандартните полицейски револвери трийсет и осми калибър. Освен това Джак беше скрил на десния си глезен и един двайсет и пети калибър.

Плискане на вода върху дървените подпори на кея, по цимента притичват невидими гризачи. Полумрак и луна, полузакрита от облаци. Във въздуха — миризма от цигарата на Джак. По гърба му се стичат дребни капчици пот.

— Нещо не е наред — обади се тихо Гейдж.

— Не ме стряскай, хлапе. Тази вечер непременно трябва да приключим случая.

Гейдж кимна и преглътна чувството на безпокойство. Ала бързо посегна към оръжието си, когато от полумрака внезапно се появи дребно човече. То се ухили и вдигна ръце с разперени пръсти.

— Сам съм — успокои ги. — Точно както се бяхме договорили. Аз съм Монтега, вашият водач. — Имаше гъста тъмна коса и рунтави мустаци. Когато се усмихна, в устата му проблеснаха няколко златни зъба. Също като тях, Монтега носеше скъп костюм от онези, със специалната кройка, която прикриваше издутината от автоматичното

оръжие. Бавно отпусна едната си ръка и извади дълга тънка пура. — Приятна вечер за излет с лодка, нали?

— Si — кимна Джак. — Нали не възразяваш да те претърсим? Предпочитам да държа цялата железария у себе си, докато пристигнем на мястото, за което сме се запътили.

— Нищо чудно. — Монтега запали пурата с изящна златна запалка. Все така усмихнат, ухапа пурата.

Гейдж видя как ръката му спокойно прибра запалката в джоба. Веднага последва експлозия — добре познаваше този звук на изстрелян куршум. В джоба на костюма, който струваше най-малко хиляда и петстотин долара, се появи обгорена дупка. Джак падна.

Дори сега, след пет години, Гейдж виждаше всичко като на забавена лента. Замъгленият, вече безжизнен поглед в очите на Джак, който беше отхвърлен назад от изстрела. Продължителното, бавно преобръщане на куфарчето. Виковете на колегите, които им прикриваха тила и се затичаха към тях. Неговите собствени невероятно забавени движения, докато вадеше оръжието си.

Широко ухилената физиономия на Монтега с проблясващо в устата злато, която се обърна към него.

— Мръсни ченгета — процеди той и стреля.

Гейдж всеки път усещаше парещата разкъсваща болка, която избухна в гърдите му. Непоносимата горещина, която не можеше да се опише с думи. Някак отстрани видя как тялото му беше отхвърлено назад. И как полетя. Безкрайно. Право към тъмнината.

За малко да умре.

Щеше да знае, ако беше умрял. Виждаше се отстрани. Погледна от горе надолу и видя тялото си, разпростряно върху окървавения кей. Ченгетата се засуетиха около него като мравки и псуваха, докато го превързваха. А той наблюдаваше какво става отстрани. Безстрастно и без да усеща болка.

След това пристигна медицинският екип и болката се върна. Гейдж не успя да събере сили и да се противопостави, искаше да го оставят да отиде там, накъдето се бе запътил.

Операционната. Бледосини стени, ослепителна светлина, проблясване на стоманени инструменти. Писукане на монитори. Съскане на респиратор. На два пъти без усилие се бе изплъзвал от собственото си тяло като дъх — тих и невидим, и наблюдаваше как

хирурзите се борят за живота му. Само ако можеше да ги спре, защото не искаше отново да се връща при болката. Не искаше да изпитва никакви чувства.

Ала те бяха професионалисти, високо квалифицирани и твърдо решени на всяка цена да го върнат в измъченото и наранено тяло. И тогава той се върна в тъмнината.

Там бе съвсем различно. Плуваше из някакъв безцветен и течен свят, все едно че отново се бе върнал в утробата на майка си и още не бе роден. Чувстваше се в безопасност. И беше тихо. Само от време на време чуваше гласове. Някой настойчиво повтаряше името му. Но Гейдж не обръщаше внимание. Плачеше жена — беше леля му. Чуваше и пречупения от болка, умоляващ глас на чичо си.

След това се появи ярка светлина, и макар че нищо не усещаше, знаеше, че някой беше повдигнал клепачите му и осветяваше зениците на неவிждащите му очи.

Намираше се в някакъв много особен, вълшебен свят. Чуваше как бие сърцето му. Леко и упорито се свиваше и разпускаше. Усещаше аромат на цветя. Ала невинаги, през повечето време преобладаваше противната антисептична миризма на болница. Чуваше музика, нежна и тиха — Бетовен, Моцарт, Шопен.

По-късно научи, че една от медицинските сестри била толкова впечатлена от сполетялото го нещастие, че донесла в стаята касетофон. Често му носела цветя от други пациенти и му говорела с тих, майчински глас.

Понякога имаше чувството, че чува майка си и изпитваше непоносима тъга.

Съпротивляваше се, когато музиката в света без цветове изчезваше. Искеше да остане. Но колкото и дълбоко да се бе потопил в онзи свят, постепенно започна да се приближава към повърхността.

И един ден видя светлината.

За него това беше най-лошата част от целия кошмар. Когато отвори очи и ясно осъзна, че е жив.

Уморено се надигна от леглото. Отдавна беше преодолял желанието да умре, което го преследваше през първите няколко седмици. Ала всяка сутрин, когато се събуждаше, измъчен от кошмарите, изпитваше желание да сипе проклетия срещу

квалифицирания и всеотдаен медицински екип, който го беше върнал към живота.

А не бяха спасили Джак. Нито родителите му, които бяха загинали още преди да ги опознае. Не бяха спасили леля му и чичо му, които го бяха отгледали с много обич, но бяха починали няколко седмици преди да излезе от комата.

Въпреки това бяха спасили него, Гейдж. Вече знаеше защо.

Заради онази дарба и нейното проклятие — дарбата, която беше получил през деветте месеца, докато душата му съзряваше в безцветния, подвижен свят. И след като го бяха спасили, той нямаше избор — трябваше да върши онова, за което бе предопределен.

Примирено постави дясната си ръка на стената. Съсредоточи се. В мозъка му се разнесе тихо бръмчене — знаеше, че никой, освен него, не го чува. След това ръката изчезна — внезапно и напълно.

О, не, тя продължаваше да съществува. Гейдж я усещаше. Ала дори той не я виждаше. Нямаше форма, силует или кости. От китката надолу нямаше ръка. Ако се съсредоточеше достатъчно, същото щеше да се случи с цялото му тяло.

Спомни си първият път. Колко се бе изплашил! Направо беше потресен. Върна ръката си и внимателно я разгледа. Широка длан, дълги пръсти, малко възлести. Обикновена ръка на човек, който обаче вече не беше като другите хора.

Помисли си, че би било много удобно за някой, който обикаля нощем по улиците.

Сви ръката си в юмрук и отиде в банята, за да си вземе душ.

В 11:45 Дебора нетърпеливо чакаше в ареста на двайсет и пет участък. Не се изненада особено, когато я извикаха там. Четиримата членове на бандата, които бяха застреляли Рико Мендес, се намираха в отделни килии. Така щяха да се позамислят за възможността да им предявят обвинение в убийство, съучастничество в убийство, незаконно притежание на огнестрелно оръжие, притежание на наркотици и всичко останало, което бе изброено в заповедта за арест. При това бяха лишени от възможността да се споразумеят какво да говорят по време на разпита и да си уеднаквят версиите.

Точно в девет се бе обадил общественият защитник на Слай Парино. Днес щяха да се срещнат за трети път. Досега тя твърдо бе отхвърляла всички предложения за споразумение. Адвокатът на Парино искаше от Дебора майка си и баща си, а клиентът му се държеше грубо и нагло. Но беше забелязала, че при всяка нова среща Парино се потеше все по-обилно.

Инстинктът ѝ подсказваше, че той наистина имаше какво да предложи, ала се страхуваше до смърт.

Вярна на обичайната си тактика, Дебора прие срещата, но я отложи с няколко часа. Явно Парино беше узрял да преговарят и тъй като го бяха заловили буквално на местопрестъплението, с оръжието на убийството и при наличието на двама свидетели, нямаше да му се размине лесно.

Реши да използва времето, докато чакаше да доведат Парино, и да прегледа записките си по случая. И тъй като ги знаеше почти наизуст, мислите ѝ отново се върнаха към събитията от предишната вечер.

Интересно, що за човек беше този Гейдж Гътри? Нахалник, който след петминутно запознанство успява да убеди една жена, която се колебае като нея, да се качи в лимузината му. След което оставя колата на нейно разположение през следващите два часа и половина. Спомни си колко бе изненадана, когато в един през нощта излезе от сградата на съда и видя отпред огромната черна кола с едрия и немногословен шофьор, който търпеливо я чакаше, за да я откара у дома.

Изпълнявал заповед на господин Гътри.

И въпреки че господин Гътри не се виждаше никакъв, през целия път от центъра до жилището ѝ в Уест Енд тя усещаше неговото присъствие.

Властен човек, помисли си сега. И по външност, и като личност, с първично мъжествено излъчване. Огледа помещението на ареста и се опита да си представи как би се вписал в обстановката елегантният, макар и донякъде чепат мъж в смокинг, с когото се бе запознала предишната вечер.

Двайсет и пети участък беше сред най-трудните в града. И именно тук, както беше установила Дебора, водена от непреодолимо

любопитство, беше работил детектив Гейдж Гътри през шестте години, които бе прекарал в силите на реда на Урбана.

Не ѝ беше лесно да си го представи. Някак не можеше да свърже галантния и неустойимо чаровен мъж с потискащия линолеум, яркото луминесцентно осветление и смесената миризма на пот и изветряло кафе, смекчена донякъде от лекия дъх на боров терпентин.

Гейдж обичаше класическа музика — в лимузината бе доловила нежните звуци на Моцарт. И едновременно с това години наред беше работил сред крясъци, ругатни и пронизителния звън на телефоните в двайсет и пети участък.

От служебното му досие беше научила, че е бил добър в професията си, може би понякога безразсъдно смел, ала никога не беше престъпвал закона. Или поне подобен случай не бе отразен в документите му. Напротив, имаше много служебни похвали и награди.

Той и неговият партньор бяха разбили канал за търговия с жива плът, в който попадаха момичета, избягали от домовете си. Освен това бяха допринесли за разобличаването и ареста на трима видни бизнесмени, които ръководили нелегален хазартен бизнес и причинили неописуеми мъки на нещастните си клиенти. Отново двамата бяха разкрили редица дребни и едри наркочилъри, както и корумпирано ченге, което бе използвало значката си, за да измъкне подкуп срещу покровителство от собствениците на дребни магазинчета в китайския квартал на Урбана, известен като Малката Азия.

След това бяха минали под прикритие, за да пречупят гръбнака на най-големия наркокартел на Източното крайбрежие. И бяха пожертвали живота си.

С какво ме привлича толкова, чудеше се Дебора. Дали не си въобразявам, че изтънченият и ерудиран бизнесмен е само на повърхността, а отдолу се крие коравото ченге? А може би той съвсем съзнателно се бе върнал към охолния живот, а годините, прекарани в полицията, са били само временна прищявка? Кой бе всъщност Гейдж Гътри?

Поклати глава и въздъхна. Напоследък губеше много време в илюзорни мечти. По-точно от онази нощ в тъмната пряка, когато се бе изправила очи в очи с ужасяващата реалност и смъртната заплаха. На всичкото отгоре беше спасена, макар да бе твърдо убедена, че не бе необходимо, от някого, когото хората мислеха за призрак.

Според нея, Немезис беше съвсем реален. Беше го видяла с очите си, беше чула гласа му и почти се бе скарала с него. Въпреки това, всеки път, когато неговият образ се връщаше в спомените ѝ, тя си представяше нещо безплатно — като дим. Дали ако го беше докоснала, ръката ѝ щеше да мине през тялото му?

Боже, какви глупости, ядоса се Дебора. Явно трябваше добре да си отспи, след като от умора и изтощение беше започнала да си фантазира подобни неща посред бял ден.

Но на всяка цена искаше отново да види този призрак и да го постави на място.

— Госпожице О'Роарк?

— Да. — Стана и подаде ръка на младичкия служебен защитник с уплашен вид. — Здравейте, господин Симънс.

— Да, ами... — Намести върху острия си и извит нос очилата с рогови рамки, които го караха да прилича на учена костенурка. — Благодаря ви, че приехте да се срещнем.

— Карай направо, Симънс. — Парино стоеше зад адвоката си, а от двете му страни имаше по един униформен полицай. Усмиваше се подигравателно. На ръцете му имаше белезници. — Дошли сме да преговаряме, а не да се лигавим.

Тя кимна хладно и тръгна напред към тясната стая за разпити. Остани куфарчето си на масата и седна. Скръсти ръце. В елегантния си син костюм и бяла блузка приличаше на южняшка красавица, а не на прокурор. Имаше прекрасни маниери. Ала от очите ѝ, почти с цвета на костюма, хвърчаха опасни искри, когато спря поглед на Парино. Внимателно беше разгледала полицейските снимки на Мендес и знаеше какво можеха да направят омразата и автоматичното оръжие с тялото на едно шестнайсетгодишно момче.

— Господин Симънс, известно ви е, че от четиримата обвиняеми в убийството на Рико Мендес, положението на вашия клиент е най-сериозно, нали?

— Не може ли малко да се поразхлабят? — Парино протегна напред ръцете си, оковани в белезници.

Дебора го изгледа студено и обяви:

— Не може.

— Хайде де, маце. — Хвърли ѝ лукав поглед, който според неговите разбирания трябваше да мине за съблазнителен. — Нали не

те е страх от мене?

— От вас ли, господин Парино? — Изкриви презрително устни и тонът ѝ остана смразяващо саркастичен. — Защо трябва да ме е страх? Всеки ден ми се налага да смачкам някоя гнусна буболечка. Вие трябва да се страхувате от мен. Защото смятам да ви осигуря заслужена присъда. — Погледът ѝ отново се насочи към адвоката. — Предлагам да не си губим времето. И тримата знаем с какво разполагаме дотук. Господин Парино е на деветнайсет години и ще бъде съден като пълнолетен. За разлика от останалите трима. — Извади записките си, въпреки че нямаше нужда от тях, а само искаше да придаде повече тежест на думите си. — Оръжието на убийството бе намерено в дома на господин Парино и на оръжието имаше негови отпечатьци.

— Подхвърлили са ми го — упорито заяви Парино. — Никога не съм го виждал.

— Запазете възраженията си за съда — посъветва го тя. — Двама свидетели са ви забелязали в кола, която е завила на ъгъла на Трета улица и „Маркет“ на втори юни в 11:45 вечерта. И двамата са ви разпознали в управлението като човека, който се надвесил от прозореца на колата и изстрелял десет куршума в Рико Мендес.

Парино започна да крещи и да псува гадните доносници, като не пропусна да опише какво ще им направи, когато излезе от затвора. И какво ще направи лично на прокурорката.

Без да повишава глас и без да отделя поглед от Симънс, Дебора продължи:

— Клиентът ви ще бъде обвинен в предумишлено убийство. Прокуратурата ще пледира за смъртно наказание. — Облегна се върху записките и кимна на Симънс. — А сега е ваш ред. За какво искате да разговаряме?

Симънс нервно подръпна вратовръзката си. Димът от цигарата на Парино влизаше в очите му и го дразнеше.

— Клиентът ми разполага с информация, която представлява интерес за прокуратурата. — Той се изкашля, преди да продължи. — В замяна срещу имунитет и намаляване на отправените към него обвинения. Вместо предумишлено убийство предлагаме да бъде обвинен за незаконно притежаване на оръжие.

Дебора изви вежди и направи многозначителна пауза, преди да проговори.

— Да чуя за какво става дума.

— Сестро, изобщо не се шегувам. — Парино се наведе през масата. — Зная нещо много любопитно и няма да съжаляваш, ако се включиш в играта.

С добре премерени движения тя прибра бележника си в куфарчето, щракна ключалката и стана.

— Ти си истински боклук, Парино. Каквото и да знаеш, няма да ме убедиш отново да те пусна на улицата. А ако си въобразяваш, че ще ти позволя да изнудваш мен или прокуратурата, дълбоко се заблуждаваш.

Симънс скочи на крака, когато Дебора стигна до вратата.

— Госпожице О'Роарк, моля ви. Нека поне обсъдим предложението на клиента ми.

Тя се извърна към него.

— Нямам нищо против да го обсъдим, стига да е разумно предложение. — Парино изръмжа нещо крайно неприлично и оскърбително, което накара Симънс да пребледнее като платно. Дебора само го изгледа студено и безстрастно. — Щатът ще предложи присъда за предумишлено убийство и смъртно наказание — повтори спокойно. — Изобщо не се съмнявайте, че ще изпълня обещанието си. Клиентът ви ще бъде отстранен от обществото.

— Рано или късно ще изляза оттук — изрева срещу нея Парино. — И тогава непременно ще те потърся, мръсна кучко.

— Това никога няма да стане. — Изправи се срещу него. Очите ѝ бяха студени като лед и непоколебими. — Много съм добра в професията си, Парино, а това означава, че няма да ми е трудно да те изпратя зад решетките. А специално в твой случай, пред нищо няма да се спра. Никога няма да излезеш на свобода — повтори. — И се надявам често да си спомняш за мен, докато седиш и чакаш изпълнението на смъртната присъда.

— Непредумишлено убийство — бързо се обади Симънс, което предизвика дивия рев на клиента му:

— Продаде ме, гадно копеле!

Без да обръща внимание на Парино, тя внимателно се вгледа в неспокойните очи на Симънс. Усещаше, че тук има нещо.

— Предумишлено убийство — повтори Дебора. — С препоръка за доживотен затвор, вместо смъртно наказание. Но само ако разполага

с важна информация.

— Моля ви, трябва да говоря с клиента си насаме. Само за минута.

— Разбира се. — Излезе, като остави запотения от притеснение обществен защитник с клиента му, който продължаваше да сипе проклетия.

След двайсетина минути тя отново се изправи срещу Парино. Сега той изглеждаше по-блед, ала и по-спокоен и допушваше поредната си цигара.

— Изиграй си картите, Парино — предложи му Дебора.

— Искам имунитет.

— От евентуалните обвинения, които биха могли да бъдат отправени срещу теб вследствие на сведенията, които предлагаш? Прието. — Вече бе постигнала това, което искаше — беше го поставила на място.

— И охрана. — Отново беше започнал да се поти.

— Щом е необходимо.

Той се поколеба за миг, като тръскаше нервно цигарата си в обгорения пластмасов пепелник. Беше поставен на тясно и го знаеше. Двайсет години зад решетките. Адвокатът беше намекнал, че може да разчита на предсрочно освобождение след двайсет години.

И все пак двайсет години бяха за предпочитане пред електрическия стол. Нямахше по-лошо от това. Един умник като него можеше да си прекара в пандиза доста добре. А Слай Парино се мислеше за голям умник.

— Известно време прекарвах разни неща с камион. Бяха ме наели едни хора. Едри риби. Правех курсове от пристанището до луксозен антикварен магазин в центъра на града. Много добро заплащане — толкова добро, че веднага се сетих: в кашоните има нещо повече от старинни вази. — Въпреки неудобните белезници, изви ръце и запали следващата цигара от фаса на предишната. — Затова реших да видя за какво става дума. Отворих един кашон. Беше пълен с кокаин. Ей, приятелчета, за пръв път видях толкова снежец на едно място. Шейсет или даже седемдесет кила. И много чист.

— Как разбра?

Той се ухили и облиза устни.

— Свих едно пакетче под ризата си. Без майтап — имаше достатъчно да се друса целият щат през следващите двайсет години.

— Как се казва магазинът?

Парино отново се облиза.

— Първо искам да разбера дали ще се споразумеем.

— Ако информацията се потвърди — да. А ако се опитваш да ме измамиш — не.

— „Безвремие“ — така се казваше магазинчето. Беше на Седма улица. Прекарвахме стока веднъж, най-много два пъти седмично. Но не знаех кога сме пренасяли кокаин и кога — антикварни масички.

— Дай някакво име.

— Мъжът, с когото се срещам на пристанището, се казваше Мишока. Просто Мишока, нищо повече не знам за него.

— Кой ти предложи тази работа?

— Някакъв тип. Появи се в „Лоридо“ — оня бар в Уест Енд, където обикновено се мотаят момчетата от нашата банда, „Демоните“. Каза, че имал подходяща работа за нас, ако не сме страхливци и знаем да си държим езика зад зъбите. Ние с Рей се навихме.

— Кой е този Рей?

— Рей Сантяго. Един от нас е — от „Демоните“.

— Как изглежда човекът, който ви нае за тази работа?

— Дребен и опасен. С големи мустаци и със златни зъби. Влезе в „Лоридо“, облечен в шикозен костюм, ама никой не си и помисли да се закача с него.

Дебора старателно си водеше бележки. Кимна и изчака Парино да каже още нещо.

— Добре, ще проверя информацията. Ако си честен, и аз ще спазя уговорката. — Стана и погледна Симънс. — Пак ще се чуем.

Когато излезе от заседателната зала, кръвта силно пулсираше в слепоочията ѝ. Стомахът ѝ болезнено се присви, в устата си усети горчив привкус. Винаги се чувстваше така след разговор с хора като Парино.

За бога, та той е само на деветнайсет години, разсъждаваше Дебора, докато подаваше жетона с номера на арестувания на сержанта зад бюрото на охраната. Още няма право да гласува, а вече най-хладнокръвно е застрелял друго човешко същество. И не съжаляваше.

За „Демоните“ стрелбата от кола беше нещо като посветителен ритуал. А тя, служител на закона, се беше споразумяла с подобен човек.

Така работи системата, напомни си, когато излезе от задушната сграда и усети горещия влажен въздух на улицата. Парино беше само пешка, която щеше да бъде разменена за по-едра риба. В края на краищата, щеше да заплати за престъплението си, като прекара младостта си в затвора.

Дано и семейството на Рико Мендес повярва, че правосъдието си е свършило работата.

— Лош ден?

Дебора се намръщи и се извърна рязко, като закри с длан очите си от ослепителното слънце. Срещу нея се усмихваше Гейдж Гътри.

— О, здравейте. Какво правите тук?

— Чакам ви.

Веждите ѝ се извиха неодобрително. С усилие се въздържа да му каже какво мисли за него. Днес беше облечен в сив костюм — изключително елегантен и ненаатрапчиво скъп. Въпреки тежката влага, бялата му риза беше колосана и без нито една гънка. Сивата копринена вратовръзка — завързана на безупречен възел.

Приличаше на преуспяващ бизнесмен, какъвто си беше. Ала не и след като погледнеш очите му, помисли си тя. Веднага ти става ясно, че привлича жените не само с пари и обществено положение. Затова отвърна по единствения подходящ начин:

— Защо ме чакате?

Въпросът ѝ предизвика неговата усмивка. Отчетливо беше доловил както нейното колебание, така и бързата преценка, на която го бе подложила. Стана му смешно, но беше впечатлен от бързите ѝ реакции.

— За да ви поканя на обяд.

— Много мило, обаче...

— Не се ли храните от време на време?

Този човек ѝ се подиграваше. Дебора не се съмняваше в това.

— Напротив, всеки ден се храня. Ала в момента имам работа.

— Понеже сте усърден служител на обществото. Нали, Дебора?

— Надявам се. — Саркастичният му тон я накара да застане нащрек. Слезе на уличното платно и вдигна ръка, за да спре такси. Мина автобус и веднага ги обгърна вълна от изгорели газове. — Беше много мило от ваша страна вчера да ми оставите колата си. — Обърна се и го погледна.

— Понякога постъпвам мило. — Хвана ръката ѝ и внимателно я пусна надолу. — Ако не искате да дойдете на обяд, тогава какво ще кажете да вечеряме заедно?

— Прилича ми повече на заповед, отколкото на покана. — С удоволствие би издърпала ръката си, но ѝ се стори глупаво да се боричкат като деца на оживената улица. — И в двата случая се налага да ви откажа. Довечера ще работя до късно.

— Тогава да оставим за утре. — Мило ѝ се усмихна. — Моля ви! Това вече е истинска покана, нали, госпожо прокурор?

Не издържа и отговори на усмивката му. В погледа му се четеше толкова много хумор и — дали не се лъжеше? — самота.

— Господин Гътри. Гейдж — бързо се поправи, преди той да се бе обадил. — Прекалено настойчивите мъже ме дразнят. И вие не правите изключение. Сама не зная защо, ала с удоволствие ще приема да вечерям с вас.

— Тогава ще мина да ви взема в седем. Предпочитам по-ранния час.

— Чудесно. Запишете си адреса ми.

— Не е необходимо. Зная го.

— Да, вярно. — Спомни си, че предишната нощ неговият шофьор я беше оставил пред вратата на жилището ѝ. — А сега, ако обичате, пуснете ми ръката. Искам да хвана такси.

Той се забави малко, защото първо погледна ръката, която държеше. Беше малка и изящна, като самата Дебора. Но в пръстите ѝ се усещаше сила. Ноктите бяха дълбоко изрязани, оформени с пила и покрити с прозрачен розов лак. Не носеше нито пръстени, нито гривни; само часовник, който, както бе забелязал, беше точен до секундата.

Вдигна поглед към очите ѝ. Забеляза в тях любопитство, нетърпение и отново — предпазливост. Гейдж се застави да се усмихне, като се чудеше как бе възможно едно съвсем обикновено докосване на дланите да го разтърси като електрически удар.

— До утре. — Пусна ръката ѝ и отстъпи назад.

Тя само кимна, тъй като нямаше доверие в гласа си. Обърна се чак когато влезе в таксито. Ала той си бе отишъл.

Минаваше десет вечерта, когато Дебора стигна до антикварния магазин. Естествено, беше затворен, а и тя не очакваше да намери нещо особено. Беше изпратила на шефа си рапорт, в който най-подробно бе описала разговора с Парино. Но не устоя на изкушението и отиде лично да види мястото.

Намираще се в центъра, на най-скъпата улица в града. Наоколо беше пълно с хора, излезли да вечерят или да отидат на театър.

Задминаха я няколко двойки, запътили се към някой нощен клуб или ресторант. Яркото улично осветление създаваше усещане за сигурност.

Вероятно бе постъпила глупаво, като дойде тук. Не можеше да разчита, че вратите на магазина ще са широко отворени и тя веднага ще намери скривалище за дрога в чекмеджето на някой скрин от осемнайсети век.

Витрината на антикварния магазин беше тъмна и със спуснати решетки. В това място имаше нещо тайнствено. Цял следобед се бе опитвала да открие собственика. Ала той очевидно беше положил големи усилия да се прикрие. Фирмените документите очертаваха твърде неясни следи и отвеждаха към няколко различни корпорации. Засега Дебора бе стигнала до задънена улица.

Но магазинът беше напълно реален. Утре, най-късно вдругиден, очакваше да получи съдебно разпореждане за обиск. Полицията щеше да претърси всяко кътче на „Безвреме“. Всички счетоводни документи щяха да бъдат конфискувани. И тогава щеше да разполага с всичко необходимо, за да предяви обвинение на собственика.

Приближи се до тъмната витрина. Неясно усещане за опасност я накара бързо да се обърне назад към осветената улица.

Преминаваха коли. На отсрещния тротоар двама влюбени се спряха, целунаха се бързо и отминаха засмени и хванати ръка за ръка. От отворените прозорци на една кола се носеше силна музика, ала колата отмина и изнервящият ритъм на рапа бе заглушен от клаксони и скърцане на спирачки.

Тя си напомни, че това бяха съвсем естествени звуци. Не забеляза нищо, което би могло да предизвика безпокойството ѝ. Все пак, дори след като внимателно огледа не само улицата, но и околните сгради, имаше чувството, че някой я наблюдава.

Накрая реши, че сама си внушава разни страхотии. Сигурно беше резултат от преживяното онази нощ в тъмната пряка. Ала това не я тревожеше. Нямахше намерение да прекара живота си в страх, без да смее да излиза вечер и като се оглежда параноично на всеки ъгъл. За нея това беше изключено.

Откакто се помнеше, винаги някой се грижеше за нея и я пазеше от опасностите. Дори Сила, по-голямата ѝ сестра, понякога направо прекаляваше. И въпреки че винаги щеше да ѝ бъде благодарна за грижите, Дебора съзнателно се премести от Денвър в Урбана и си обеща да остави своя следа в борбата срещу престъпността. А как щеше да го постигне, ако я беше страх от тъмното?

Твърдо реши да не се поддава на паниката. Заобиколи сградата и навлезе в късата и тясна уличка между антикварния магазин и съседния бутик.

— Никак не си глупава.

При звука на мъжкия глас тя отскочи назад и за малко не се блъсна в кофите за боклук, но той я задържа за ръката. Отвори уста, за да извика и се приготви да го удари с юмрук по носа, ала в същия момент го позна.

— Ти!

Беше облечен в черно и едва се виждаше в мрака. Ала Дебора знаеше кой бе той.

— Не ти ли стигат опасните преживявания в тъмни улички? — Не я пусна, въпреки че трябваше да го направи. Пръстите му бяха обвили китката ѝ като гривна, усещаше забързания ѝ, горещ пулс.

— Следиш ли ме?

— Някои жени просто си просят да бъдат следени. — Привлече я към себе си, без да пуска ръката ѝ, и двамата останаха така няколко секунди. Гласът му беше тих и дрезгав. В погледа му проблесна гняв. Комбинацията ѝ се стори странно предизвикателна. — Какво правиш тук?

Устата ѝ пресъхна. Беше толкова близо до него, че телата им почти се докосваха. Усети топлия му дъх върху устните си. Постави

ръка на гърдите му, за да си осигури известна дистанция и да възстанови самообладанието си.

Помисли си, че ръката ѝ не преминава през него, а докосва топло човешко тяло и долавя бърз и равномерен сърдечен ритъм.

— Това си е моя работа.

— Работата ти е да отправяш обвинения и да провеждаш съдебни дела, а не да се правиш на детектив.

— Не се правя... — избухна тя, но се сети нещо и подозрително присви очи. — Откъде знаеш, че съм прокурор?

— Зная доста неща за вас, госпожице О'Роарк — усмихна се тъжно. — Такава ми е работата. Надали сестра ти ти е помогнала да получиш юридическо образование — при това като първенец на випуска — за да гледа след това как се промъкваш през задните дворове на заключени сгради. Особено, когато са свързани с незаконна и изключително мръсна търговия.

— Познаваш това място?

— Вече ти казах — зная доста неща.

Засега реши да отложи разговора за това, че няма да му позволи да се меси в живота ѝ. Служебните интереси на първо място.

— Ако разполагаш с информация, че тук се търгува с наркотици, длъжен си да я предадеш в областната прокуратура.

— Прекрасно зная какво съм длъжен и какво — не. Поне не сключвам споразумения с разни отрепки.

Лицето на Дебора пламна от срам. Дори не се сети да попита откъде бе разбрал за сделката с Парино. Стигаше ѝ това, че си позволи да се усъмни в нейната почтеност.

— Направих го, ала в рамките на закона — бързо възрази тя. — Което не можеш да кажеш за себе си. Криеш си лицето зад маска и се правиш на национален герой — супермен, който играе по свои собствени правила. Ти си по-скоро част от проблема, а не негово решение.

Очите му се присвиха в процепите на маската.

— Преди няколко дни, като че ли нямаше нищо против начина, по който разреших твоя проблем.

Дебора гордо вирна брадичка. Съжали, че никога не се срещаше с него на своя територия и на дневна светлина.

— Вече ти благодарих, въпреки че не беше необходимо да се намесваш.

— Винаги ли сте толкова чепата, госпожице О'Роарк?

— По-скоро вярвам в собствените си сили — поправи го тя.

— И винаги ли побеждаваш в съдебната зала?

— Справям се отлично.

— Винаги ли побеждаваш? — повтори той въпроса си.

— Не, но това не е толкова страшно.

— Напротив, много е страшно. В този град се води война, госпожице О'Роарк.

— И ти си се самоназначил за главнокомандващ на добрите.

Той дори не се усмихна.

— Не, винаги действам сам.

— А не мислиш ли, че...

Ръката му, облечена в черна ръкавица, бързо се озова на устните ѝ. Заслуша се, ала не с ушите си. Беше почувствал опасността по същия начин, както някои хора изпитваха глад или жажда, любов или омраза. Или както преди векове я бяха усещали предците му, когато сетивата им още не са били притъпени от цивилизацията.

Преди Дебора да се усети и да опита да се освободи от здравата му хватка, той силно я отхвърли към стената на съседната сграда.

— Какво си позволяваш, по дяволите?

Внезапна експлозия заглуши възмутените ѝ думи. Зениците ѝ се присвиха от избухналата светлина. Преди да затвори очи, забеляза във въздуха парчета стъкло и овъглена мазилка. Земята под краката ѝ трепереше, като че ли в антикварния магазин беше започнало земетресение.

Ужасена и потресена, видя как огромно парче тухла се разби в стената само на метър от лицето ѝ.

— Как си? — И понеже тя не отговори, а само продължаваше да трепери, той обърна лицето ѝ към себе си. — Дебора, добре ли си?

Наложи се да повтори името ѝ няколко пъти.

— Да — успя да промълви накрая. — А ти?

— Не четеш ли вестници? — На устните му се появи едва забележима усмивка. — Аз съм неуязвим.

— Вярно — въздъхна и се опита да седне.

За миг той остана неподвижен. Беше там, където искаше да бъде — близо до нея. Устните им бяха на не повече от три сантиметра разстояние. Какво ли щеше да стане — и с двамата — ако загубеше самообладание, преодолееше тези няколко сантиметра и устните му докоснеха нейните?

Искаше да я целуне. Дебора го усети и притихна. През тялото ѝ премина гореща тръпка. Не беше възмутена, както очакваше. По-скоро усещаше възбуда, първобитна и дива, която обзе тялото ѝ с такава скорост и сила, че блокира всички останали сетива. Тихо прошепна, че е съгласна и протегна ръка към лицето му.

Но пръстите ѝ само се плъзнаха по маската. Немезис се отдръпна от докосването ѝ като от удар. Отмести се и ѝ помогна да се изправи на крака. За да преодолее внезапно залялата я вълна от ярост и унижение, тя се отскубна и заобиколи откъм гърба на антикварния магазин.

От сградата не бе останало почти нищо. Само разпилени парчета тухла, стъкло и цимент. В развалините бушуваше огън. Покривът изскърца протяжно и се стовари на земята.

— Този път те взеха надмощие — промърмори той зад гърба ѝ. — Нищо няма да намериш — нито документи, нито дрога, нито доказателства.

— Взривиха магазина — процеди през зъби Дебора. Опита се да си внуши, че изобщо не бе очаквала да я целуне. Просто беше разтърсена от експлозията и се бе поддала на временно безумие. — Ала той си има собственик и рано или късно ще го открия.

— Взривът беше предупреждение за вас, госпожице О'Роарк. Не е зле да се замислите върху този факт.

— Няма да се оставя да ме сплашват. Нито взривени сгради, нито ти. — Обърна се, за да го погледне, но за нейна изненада той отново беше изчезнал.

ТРЕТА ГЛАВА

Минаваше един след полунощ, когато Дебора най-сетне се добра до жилището си. Повече от два часа бе прекарала в полицията, за да даде показания, а на излизане от участъка едва успя да се измъкне от репортерите. Но дори умората не бе в състояние да притъпи раздражението, което изпитваше към мъжа, когото наричаха Немезис.

Формално погледнато, той отново ѝ бе спасил живота. Ако беше само с десетина крачки по-близо до антикварния магазин, когато избухна бомбата, със сигурност щеше да загине от мъчителна смърт. Ала след това я беше оставил сама да се оправя с полицията — неприятно задължение дори за един заместник областен прокурор.

Не беше за пренебрегване и фактът, че по време на техния кратък и немногословен разговор той бе демонстрирал явно пренебрежение както към професията ѝ, така и към нейното мнение. От осемнайсетгодишна тя беше започнала да се подготвя за професията на прокурор. А сега, само с едно свиване на раменете, тайнственият Немезис беше обявил всички тези години за напълно загубено време.

А той самият, мислеше Дебора, докато ровеше ядно из чантата си за ключовете от апартамента, предпочита да обикаля по цели нощи улиците и сам да раздава правосъдие. Е, да, ама няма да мине. Твърдо беше решила в най-скоро време да му докаже, че съдебната система работи напълно успешно.

А на себе си — че той изобщо не я привличаше като мъж.

— Приличаш на човек, прекарал трудна нощ.

Вече с ключовете в ръка, тя се обърна. Съседката отсреща, госпожа Грийнбаум, беше излязла пред апартамента си и с интерес я наблюдаваше през очилата си с вишневи рамки.

— Госпожо Грийнбаум, защо още сте будна?

— Гледах предаването на Дейвид Летърман. Това момче направо ме побърква. — Около седемдесетгодишна, с прилична пенсия, която ѝ

осигуряваше спокойствие пред евентуалните житейски неслоди, Лил Грийнбаум живееше по собствено разписание и не се съобразяваше с никого, освен със собствените си желания. Беше облечена с териленов пеньоар на баклавички, меки пантофи с образите на принц Чарлз и принцеса Даяна, а къносаната ѝ коса беше прибрана назад с голяма розова шнола. — Сигурно имаш нужда от едно питие. Какво ще кажеш за малко горещ пунш?

В първия момент Дебора смяташе да откаже, но изведнъж осъзна, че една чаша пунш щеше да ѝ дойде добре. Усмихна се и прибра ключовете.

— Добре, нека да е двоен.

— Чайникът вече е на котлона. Седни на дивана и се събуѝ да ти отпочинат краката. — Госпожа Грийнбаум я потупа по ръката и енергично се отправи към кухнята.

Дебора с удоволствие се отпусна на меките възглавнички. Телевизорът продължаваше да работи — показваха някакъв черно-бял филм. Не си спомняше заглавието, но позна Кари Грант на младини. Госпожа Грийнбаум ще ми каже кой е филмът, помисли си тя. Лил Грийнбаум знаеше всичко.

В апартамента имаше две спални — втората беше предназначена за многобройните внуци на съседката ѝ. Беше малко претрупано, ала същевременно чисто и уютно. На масичките бяха поставени семейни снимки и най-различни джунджурийки. На стенната лампа над телевизора беше окачен голям бронзов символ на мира. Лил се гордееше, че беше активна участничка в мирните походи през шестдесетте години. По-късно бе протестирала и срещу атомните електроцентрали, програмата „Звездни войни“, киселинните дъждове, довели до унищожаването на горските масиви, и срещу повишаването на цените на медицинското обслужване.

Често бе споделяла с Дебора, че обича протестите. Щом си способен да се противопоставиш на системата, значи си още жив и мърдаш.

— Ето ни и нас. — Госпожа Грийнбаум донесе от кухнята две малко надраскани керамични купички — явно изработени от някой от внуците в пристъп на творчески ентусиазъм. Погледна бегло към телевизора и веднага забеляза: — „Серенада за един грош“, 1941 година. — След което въздъхна. — Това не е ли Кари Грант на млади

години? — Остави купичките, взе дистанционното и изключи телевизора. — А сега разказвай — какво се е случило с теб?

— Личи ли ми?

Госпожа Грийнбаум отпи от успокояващата напитка — чай, подсилен с малко уиски.

— Костюмът ти е в ужасно състояние. — Наведе се и допълни: — И миришеш на дим. На бузата ти има петно от сажди, чорапът ти е скъсан, а очите ти направо горят. Веднага се вижда, че тук е намесен мъж.

— Госпожо Грийнбаум, полицейското управление на Урбана много губи, като не се възползва от вашите услуги. — Дебора отпи и се закашля от топлия алкохол. — Провеждах разследване във връзка със случая, по който работя. Отидох лично да огледам една сграда и тя се взриви пред очите ми.

Любопитството в погледа на госпожа Грийнбаум веднага се смени със съчувствие.

— Нали не си ранена?

— Не. Имам само няколко синини и охлузвания. — Които добре се връзват с предишните, допълни наум. — Но самочувствието ми е сериозно наранено. Без да искам, налетях на Немезис. — Дебора не беше споменавала за първата среща с него, тъй като усещаше, че приятелката ѝ е страстна почитателка на човека в черно.

Очите на госпожа Грийнбаум се уголемиха зад дебелиите стъкла на очилата.

— Видяла си го с очите си?

— Да. Видях го, разговарях с него и имах удоволствието да ме хвърли на паважа малко преди експлозията.

— Божичко! — Лил притисна ръка до сърцето си. — Много по-романтично от първата ми среща с господин Грийнбаум на митинга пред Пентагона.

— Нямаше нищо романтично. Този човек е много неприятен, може би дори луд и определено е опасен.

— Преди всичко е герой. — Госпожа Грийнбаум размаха пред носа на Дебора показалеца си с яркочервен лак. — Още не си се научила да разпознаваш героите. Така е, защото днес те се срещат рядко. — Кръстоса крака и „принцеса Даяна“ се усмихна на Дебора.

— Е, как изглежда? Сведенията в пресата са доста объркани. Веднъж го описват като чернокож мъж, висок метър и осемдесет, друг път — като блед вампир с огромни стърчащи зъби. А онзи ден четох някъде, че Немезис бил дребна зелена жена с червени очи.

— Определено не е жена — промърмори Дебора. Добре си спомняше допира на тялото му. — Ала не мога да кажа как изглежда. Беше тъмно, а и той беше с маска на лицето.

— Като Зоро? — любопитно попита съседката.

— Не. Всъщност не зная. И така може да се каже. — Въздъхна и реши да ѝ достави удоволствие. — Стори ми се висок около метър и осемдесет — метър и осемдесет и пет. Слаб, но добре сложен.

— Какъв цвят е косата му?

— Беше скрита под маската. Ала видях извивката на брадичката му. — Спомни си колко беше силна и решителна. — А също и устата. — Нали за един продължителен, вълнуващ миг бе толкова близо до нейната?

— Хм. — Госпожа Грийнбаум имаше собствено мнение по въпроса. Беше се омъжвала два пъти и беше погребала и двамата си съпрузи, като никога не се бе лишавала от романтични връзки, които, според нея, ѝ се полагаха. Веднага разпозна признаците. — Ами очите? Един мъж най-добре се познава по очите. Въпреки че, ако ме питат мен, по-добре е да му погледнеш зъбите.

Дебора се задави от смях.

— Тъмни са.

— Тъмни, но какъв цвят?

— Просто тъмни. През цялото време се криеше в сянката на сградата.

— Значи се промъква в сенките, за да изкорени злото и да защити невинните. Какво по-романтично от това?

— Този човек се противопоставя на системата.

— И правилно. Според мен, тя не заслужава нищо друго.

— Не мога да отрека, че е помогнал на няколко души, ала нали това е работа на полицията? — Дебора се намръщи и отново отпи от пунша. Спомни си, че и в двата случая, когато бе имала нужда от помощ, наблизко нямаше никакви ченгета. Но те не можеха да бъдат навсякъде. Освен това, и сама можеше да се справи. Евентуално.

Накрая реши да използва своя последен и най-убедителен аргумент. — Той не уважава закона.

— Не си права. Напротив, много даже го уважава. Просто го тълкува по различен начин. — Отново я потупа по ръката. — Ти си добро момиче, Дебора, и не си глупава, ала се движиш по много тясна пътека. Спомни си, че основите на тази страна са поставени по време на въстание срещу англичаните. Често го забравяме и се държим като лениви дебеланковци, докато не се появи някой, който подлага на съмнение сегашното състояние на нещата. Бунтовниците се не помалко необходими от героите. Без тях светът щеше да е толкова скучен и тъжен.

— Вероятно. — Но не беше много убедена. — Все пак има нужда и от правила, нали?

— О, да — усмихна се госпожа Грийнбаум. — Така е. Иначе какво щяхме да нарушаваме?

Гейдж седеше в лимузината със затворени очи. През нощта на експлозията и на следващия ден той бе изброил десетки причини, които налагаха да отмени срещата с Дебора О'Роарк.

Всички те бяха много прагматични, логични и сериозни. А срещу тях можеше да изтъкне само една, и то напълно непрагматична, нелогична и определено несериозна причина.

Искаше да я види.

Тази жена му пречеше да работи както през деня, така и през нощта. Откакто я познаваше, не можеше да мисли за нищо друго. За да открие възможно най-много подробности за живота ѝ, беше използвал личната си сложна система от компютри. Така научи, че е родена преди двайсет и пет години в Атланта. Загубила родителите си — убити брутално, когато била само на дванайсет години. Беше я отгледала сестра ѝ, двете дълго време се бяха местили от град на град. Сестра ѝ беше журналистка и в момента ръководеше радиостанцията КИП в Денвър. Дебора бе завършила колеж в същия град.

След като бе взела диплома за адвокат, веднага бе подадала молба за работа в прокуратурата на Урбана, където се ползваше с репутацията на старателен, методичен и амбициозен служител.

Знаеше, че е имала сериозна любовна връзка в колежа, ала не и защо е била прекратена. Излизаше с мъже, но нямаше постоянен приятел.

Макар да не искаше да си признае, ала последният факт го накара да изпита огромно облекчение.

Тя беше опасна за него. Разбираше го, но нищо не можеше да направи. Дори след като предишната вечер за малко да загуби самообладание и контрол върху собственото си настроение и желания заради нея, не можеше да я изхвърли от мислите си.

Да се среща с нея, означаваше само да продължи да я мами. Както и себе си.

Колата спря пред дома ѝ. Гейдж слезе и след малко вече натискаше бутона на асансьора до нейния етаж.

На вратата се почука и Дебора престана да обикаля нервно из стаята. През последните двайсет минути така и не успя да си отговори на въпроса защо се съгласи да излезе с мъж, когото почти не познаваше. При това мъж, прочут с успехите си сред жените, ала женен за своята работа.

Не можеше да отрече, че се беше поддала на чара му — галантният, безгрижен чар, в който се съдържаше намек за скрита опасност. Сигурно бе поела предизвикателството и заради стремежа му да се налага. За момент се поколеба, поставила ръка на дръжката на вратата. Не е толкова страшно, опита да се успокои Дебора. Става въпрос само за една вечер. Покана за вечеря и нищо повече. Не беше някоя наивна и глупава женичка и не очакваше нищо повече от вкусна храна и приятен разговор.

Беше облечена в синьо. Като че ли подсъзнателно бе усетила какво ѝ отива най-много. Официалният костюм с наситен тъмносин цвят — цвят на нощ — идеално подходеше на очите ѝ. Тясната къса пола подчертаваше дългите ѝ стройни крака. Вталеното сако със строга, почти мъжка кройка, го накара да се замисли дали отдолу пак беше с копринено бельо или беше гола. Светлината на лампата в антрето хвърляше странни отблясъци върху водопада от бели и сини камъни на обеците ѝ.

Комплиментите, които обикновено раздаваше с лекота, този път заседнаха в гърлото му.

— Много си точна — успя да промълви накрая.

— Както винаги — усмихна му се. — Професионално изкривяване. — Затвори вратата след себе си, без да го покани да влезе. Така ѝ се стори по-безопасно. След малко вече седеше в луксозната кола, твърдо решила да се отпусне и да прекара добре. — Винаги ли пътуваш с лимузини?

— Не. Само когато случаят го изисква.

Тя не устоя на изкушението, свали си обувките и остави краката си да потънат в мекия оловносив килим.

— А аз на твоето място винаги щях да се возя с лимузина. Вместо да тичам след разни таксите или да се блъскам в метрото.

— Но щеше да пропуснеш истинския живот на улицата.

Обърна се и го погледна. В тъмен костюм и с вратовръзка на едва забележимо райе, той изглеждаше елегантен и преуспяващ. На маншетите на бялата му риза проблеснаха лъскави златни копчета.

— Да не искаш да кажеш, че предпочиташ метрото?

Гейдж само се усмихна.

— Да, понякога е по-удобно. Нали не мислиш, че парите трябва да служат, за да се изолираме от действителността?

— Не. Разбира се, че не мисля така. — Все пак беше изненадана от разсъжденията му. — Всъщност никога не съм имала толкова много пари, че да изпитам подобно изкушение.

— И да имаше, надали щеше да се изкушиш. — Той си достави удоволствието или поне опита, като се заигра с косата ѝ. — Имала си възможност да започнеш частна практика и да водиш делата на десетина печеливши фирми. Тогава щеше да получаваш хонорари, пред които заплатата ти на заместник областен прокурор щеше да изглежда като джобни пари. Ала не си го направила.

Дебора сви рамене с досада.

— Не си мисли, че от време на време и аз не се питам дали съм съвсем нормална. — Прецени, че бе по-безопасно да разговарят на по-малко лични теми и погледна през прозореца. — Къде отиваме?

— На вечеря.

— Нищо чудно, след като отдавна мина времето за обяд. Питам се обаче къде?

— Ето тук. — Лимузината спря и Гейдж я хвана за ръката.

Намираха се извън града, в престижния район на старите пари и достолепието. Грохотът на претовареното улично движение беше само далечно ехо, във въздуха витаеше лекият, нежен аромат на цъфнали рози.

Тя дълбоко си пое дъх, когато стъпи на тротоара. В светските списания беше виждала снимки на дома му. Но на живо се оказа нещо съвсем различно. Внушителна сграда с размерите на жилищен блок заплашително се надвесваше над улицата.

Беше построена в готически стил от някакъв филантроп, живял в началото на двадесети век. Знаеше, че Гейдж бе купил къщата малко преди да излезе от болницата.

Към небето се издигаха кули с бойници. Високите тесни прозорци бяха осветени от лъчите на залязващото слънце. От всички страни сградата бе заобиколена от издадените напред тераси. Последният етаж завършваше с огромно, извито в полукръг остъклено пространство, откъдето сигурно се виждаше целият град като на длан.

— Изглежда съвсем буквално възприемаш поговорката, че домът на човека е негова крепост.

— Обичам простора и уединението. Ала засега реших да почакам с крепостния ров. — Дебора се засмя и влезе през украсения с дърворезба портал. — Искаш ли да ти покажа къщата преди вечеря?

— Шегуваш ли се? Естествено, че искам. — Хвана го под ръка. — Откъде ще започнем?

Преведе я през извитите коридори, показва й високите тавани и десетки стаи, някои извънредно просторни, други — съвсем тесни. Не си спомняше някога толкова да бе харесвал дома си, колкото сега, когато го виждаше през нейните очи.

Библиотеката бе на две нива, рафтовете — претрупани с книги. Дебора видя както ценни първи издания, така и евтини романчета с меки корици. Минаха през гостни с полукръгли удобни канапета и шкафове с фин порцелан. Вази от епохата Мин. Порцеланови коне от епохата Тан. Старинен кристал и керамика на майте. Наситените цветове на стените подчертаваха полираното дърво на мебелите и паркета и картините на импресионистите.

В източното крило имаше зимна градина с буйна тропическа растителност, вътрешен басейн и гимнастически салон с отделен

басейн, водоскок и сауна. По друг коридор с извито стълбище се минаваше до спални с балдахини и тежки резбовани табли.

Накрая Дебора се отказа да брои помещенията.

Отново се изкачиха по някакви стълби и се оказаха в просторен кабинет с бюро от черен мрамор и панорамен прозорец, оцветен в розово от залязващото слънце. Компютрите бяха наредени до стената безмълвни и очакващи.

Имаше и музикален салон с огромен бял роял и старинен автоматичен грамофон „Вюрлицер“. Почти замаяна, тя пристъпи напред в огромна зала с огледални стени и се загледа в собственото си умножено отражение. Над главата ѝ три разкошни полюлея излъчваха ярка светлина.

— Все едно, че съм попаднала в друга епоха — промълви Дебора. — Като че ли трябваше да си облека рокля с кринолин и да си сложа напудрена перука.

— Не. — Гейдж отново докосна косата ѝ. — И така си добре.

Тя тръсна глава, застана в средата на залата и изведнъж съвсем импулсивно направи три пируета.

— Наистина невероятно удоволствие. Нямах ли понякога желание да дойдеш тук и просто да потанцуваш?

— Не и до този момент. — Не по-малко изненадан от нея, той я подхвана за кръста и двамата се понесоха в бърз валс.

Дебора знаеше, че трябва да се засмее, особено след като го погледна радостно и озадачено, и да приеме жеста му като мила шега. Но не можа. Само вдигна поглед и се загледа в очите му, докато Гейдж плавно я въртеше из огледалната зала.

Едната ѝ ръка беше отпусната на рамото му, с другата здраво стискаше неговата ръка. Движеха се в идеален синхрон, въпреки че тя изобщо не мислеше къде стъпва. Колкото и да бе глупаво, се замисли дали и той чуваше същата музика, която звучеше в нейните уши.

А Гейдж не чуваше нищо, освен нейното равномерно дишане. За пръв път толкова ясно усещаше присъствието на друг човек. Начинът, по който дългите ѝ тъмни мигли обрамчваха очите. Едва загатнатите бронзови сенки на клепачите. Бледият, влажен блясък на розовото червило на устните.

Коприната под ръката му беше поела топлината на нейното тяло. А това тяло летеше заедно с неговото, като предусещаше всяка негова

стъпка и завъртане. Косата ѝ беше разперена като ветрило и той изпитваше почти болезнено желание да зарови в нея ръце. Парфюмът ѝ го обгръщаше от всички страни — тръпчив, съблазнителен. Чудеше се какво ли бе усещането да притиснеш устни към дългата бяла шия.

Дебора забеляза как желанието променя очите му — те ставаха все по-дълбоки и по-тъмни. И както стъпките ѝ следваха неговите, почувства как желанието се надига в тялото ѝ и се разпространява като нещо живо и пулсиращо. Объркана се облегна на гърдите му.

Гейдж спря. За миг замряха, отразени в десетки огледала. Мъж и жена, заловени в нерешителна прегръдка, застанали на прага на нещо, което и двамата не разбираха.

Тя се раздвижи първа и предпазливо отстъпи крачка назад. Такава беше същността ѝ, винаги всичко обмисляше, преди да вземе решение. Ръката му здраво се вкопчи в нейната. Неизвестно защо, Дебора възприе този жест като предупреждение.

— Аз... Зави ми се свят.

Много бавно ръката му се оттегли от кръста ѝ и я освободи от прегръдката.

— Значи е крайно време да ти предложи нещо за хапване.

— Да. — Тя се насили да се усмихне. — Наистина е крайно време.

Вечеряха соте от скариди, подправени с портокал и розмарин. Гейдж ѝ бе показал огромната трапезария с тежки махагонови бюфети и шкафове, ала решиха да занесат храната в малкия салон с еркерна прозорец. Отпивайки от шампанското, наблюдаваха как нощта се спуска над града. На масата имаше две изящни бели свещи и висока ваза само с една червена роза.

— Красиво е тук — отбеляза Дебора. — Има чудесен изглед към града, виждаш всичките му предимства, но не и проблемите.

— Помага, когато искаш да си починеш. — Той също се загледа през прозореца, ала след малко загърби гледката отвън. — Иначе проблемите му могат жив да те изядат.

— Но все пак ти не забравяш за тях. Чувала съм, че правиш щедри дарения за рехабилитационния център и за други благотворителни организации.

— Лесно се раздават пари, когато имаш повече, отколкото можеш да похарчиш.

— Прозвуча цинично.

— По-скоро реалистично. — Усмивката му беше хладна и спокойна. — Аз съм бизнесмен, Дебора. Даренията намаляват данъците ми.

Тя се намръщи и го изгледа изпитателно.

— Много жалко, ако хората проявяват щедрост само когато им е изгодно.

— А сега говориш като идеалистка.

Дебора се възмути и удари с пръст чашата за шампанско.

— За втори път ме обвиняваш в идеализъм. Това ме обижда.

— Не исках да те обидя, просто отбелязвам един факт. — Вдигна поглед, тъй като влезе Франк с две чинийки шоколадово суфле. — Благодаря ти. Повече от нищо нямаме нужда.

Едрият мъж само вдигна рамене.

— Добре.

Тя забеляза, че Франк се движи с грацията на танцьор — стори ѝ се странно за човек с неговия ръст и размери. Замислено потопи лъжичката си в десерта.

— Той всъщност шофьор ли е или иконом? — попита Дебора.

— И двете. Или по-скоро нито едното, нито другото. — Доля ѝ вино в чашата. — По-скоро е свързващо звено с предишния ми живот.

Заинтригувана, тя изви въпросително едната си вежда.

— Което означава...?

— Бивш джебчия, когото бях арестувал един-два пъти, когато работех в полицията. После ми стана осведомител. А сега... Кара колата и отваря вратата, наред с всичко останало.

Забеляза с каква лекота фините пръсти на Гейдж обхванаха изцялото столче на кристалната чаша.

— Не мога да си представя, че си работил като патрулиращ полицай.

Той се засмя.

— Сигурно. — Загледа се как светлината на свещите се отразява в очите ѝ. Миналата нощ беше наблюдавал в тях отблясъците на пожара и на неосъществените ѝ желаниа.

— Колко време си бил полицай?

— Една нощ повече от необходимото — каза с равен глас, след което ѝ подаде ръка. — Искаш ли да ти покажа гледката от покрива?

— Да. — Дебора стана от масата. Разбра, че темата за неговото минало бе като затворена книга.

Този път не се качиха по стълбите, а с малък асансьор със затъмнени стъкла.

— Разполагаш с всички удобства — забеляза тя, докато се издигаха нагоре. — Странно, че в замъка ти липсват подземни тъмници и тайни проходи.

— Напротив, изобщо не липсват, само че ще ти ги покажа... някой друг път.

Друг път, помисли Дебора. А искаше ли да има и друг път? Наистина бяха прекарали много приятна вечер и ако не беше конфузният момент в огледалната зала, двамата се чувстваха като стари приятели. Ала тя усещаше, че зад светските маниери и добре ушития костюм се криеше нещо диво и опасно.

Беше принудена да признае, че точно това я привличаше. И в същото време я караше да изпитва безпокойство.

— За какво се замисли?

Реши, че трябва да бъде напълно откровена.

— Чудя се кой си ти всъщност и дали имам желание да го разбера.

Вратата на асансьора изсъска тихо и се отвори, ала Гейдж остана на мястото си.

— И какво реши? Искаш ли?

— Още не зная. — Излязоха на най-високата бойница. Дебора извика от изненада и с удоволствие тръгна към широката стъклена дъга.

Слънцето се беше скрило и градът се разкри под тях, целият в сенки и светлини.

— Впечатляваща гледка — обърна се към него с усмивка. — Невероятно е.

— Може да бъде още по-хубаво. — Натисна някакъв бутон в стената. Като по вълшебство извитото стъкло безшумно се отмести. Гейдж я хвана за ръка и я изведе на терасата.

Тя се подпря на каменния парапет и се наведе напред. Топъл ветрец помилва лицето ѝ и раздвижи въздуха.

— Виждам градската градина и реката. — С нетърпелив жест отметна косите от лицето си. — Сградите са толкова красиви, когато са

запалени лампите. — В далечината забеляза мъждукащите светлини на висящия мост „Друвър Хайтс“. На фона на черното небе приличаха на диамантена огърлица върху кадифе.

— При ясно време сутрин сградите стават сиво-розови от лъчите на изгряващото слънце. А стъклата на прозорците им горят като пламъци.

Дебора го погледна и отново се обърна към панорамата на града.

— Затова ли купи тази къща? Заради гледката?

— Отраснах тук, наблизко. Когато се разхождахме в парка, леля винаги ми показваше тази къща. Много я обичаше. Като деца двете с майка ми често идвали тук на разни тържества. Били приятели от детинство с хората, които живееха тук. А аз бях единствено дете на двете семейства — и на родителите ми, и за леля и чичо. Когато дойдох в съзнание и разбрах, че тях вече ги няма... Всъщност в началото не можех много да мисля. После си спомних за тази къща. Стори ми се естествено да я купя и да се преместя да живея тук.

Тя постави ръката си върху неговата.

— Няма нищо по-мъчително от това, да загубиш любими хора, нали?

— Да, така е. — Погледна и видя в потъмнелите ѝ очи не само нейните болезнени спомени, но и съчувствие към неговата мъка. Вдигна ръка към лицето ѝ, отметна косите ѝ и проследи с пръсти очертанието на брадичката ѝ.

Дебора бавно вдигна ръка към неговата. Той усети, че дланта ѝ трепери. Гласът ѝ също беше неуверен, когато каза:

— Време е да си тръгвам.

— Добре. — Ала не отмести ръката си от лицето ѝ. Очите му бяха приковани към нейните, тялото ѝ беше пленено и не можеше да се отмести от парапета. Свободната му ръка леко я погали по шията. — Случвало ли ти се е някога да предприемеш стъпка, за която знаеш, че е погрешна? Знаеш го предварително, но не можеш да спреш?

Усети как съзнанието ѝ се замъглява и разтърси глава, за да излезе от унеса.

— Аз ли? Не. Не обичам да греша. — Ала знаеше, че беше готова да направи една грешка. С кожата си усещаше грапавите му, топли длани. Очите му бяха толкова тъмни, толкова съсредоточени.

Премигна. Имаше чувството, че всичко това вече се е случвало преди — в един отминал живот.

Но аз никога не съм идвала тук, напомни си тя, докато пръстите му нежно пробягаха по чувствителната кожа под брадичката ѝ.

— Както и аз.

Дебора простена и затвори очи, а Гейдж докосна с устни веждите ѝ. Лекият като шепот допир я прониза като копие и предизвика силна ответна реакция на тялото ѝ. Нощта бе топла, ала тя потръпна от хлад, когато устните му се преместиха към слепоочието ѝ.

— Желая те. — Гласът му беше дрезгав и напрегнат, а в същото време пръстите му се впиха в косата ѝ. Дебора отново отвори очи — огромни и бдителни. В неговия поглед виждаше само болезнено, остро желание. — Дъхът ми спира — толкова много те желая. Ти си моята грешка, Дебора. Онази, която мислех, че никога няма да направя.

Устните му се приближиха до нейните, твърди и ненаситни. В тях нямаше нищо от вълнуващата съблазън, на която се бе подготвила да устои. Гейдж, който стоеше срещу нея, също нямаше нищо общо с елегантния и изтънчен джентълмен, с когото бе вечеряла преди минути. Това беше онзи, другият — безразсъдният и опасен тип, чието присъствие бе доловила инстинктивно.

Той я плашеше. Омагьосваше я. И я привличаше.

Без да се колебае, отхвърлила всяка предпазливост и рационална мисъл, тя отговори на силното желание със сила, на жаждата — с жажда.

Тялото му се притисна към нейното, но Дебора не усещаше грапавата повърхност на каменния парапет зад гърба си. Усещаше само ободряващия и опияняващ вкус на езика му, а и още нещо — мощното присъствие на страстта. Простена от задоволство и го придърпа към себе си, докато не усети сърцето му до своето. Пулс срещу пулс.

Тя надминаваше и най-смелите му мечти. Беше мека като коприна, благоуханна, дългокрака. Под неговите устни устата ѝ беше разгорещена и послушна, а след това и умоляваща. Ръцете ѝ се плъзнаха под сакото му и Гейдж усети движението на гъвкавите ѝ пръсти. След това отчетна назад глава в знак на отчаяно отстъпление и този жест го подлуди.

Гърлото ѝ пулсираше и го приканваше да притисне към него устни и да усети вкуса на кожата ѝ. Допирът на зъбите му я възбуждаше, устните му я успокояваха и с всеки миг двамата се приближаваха до границата на разума. Пое дъха ѝ, а ръцете му се плъзнаха надолу по тялото ѝ — търсеци, жадни, преследващи.

Усети я как трепна и с усилие се вкопчи в последната тънка нишка на самоконтрола. Много предпазливо, като човек, който се отдалечава от ръба на стръмна пропаст, той отстъпи крачка назад и се откъсна от нея.

Замаяна, Дебора вдигна ръка към челото си. Пое си дъх и съсредоточено изгледа Гейдж. Каква сила притежаваше този човек, че успя да я превърне от сериозна и благоразумна жена в изгарящо от желание същество?

Отново се облегна на парапета и дълбоко си пое въздух, както умирацията от жажда поема първата глътка вода.

— Не съм сигурна, че съм готова — каза накрая.

— Не си. Както и аз. Ала и за двама ни вече няма път назад.

Тя поклати глава. Толкова силно бе впила длани в парапета, че чак я заболя.

— Имам нужда от време да помисля.

— Когато човек прекоси определена граница, не му остава нищо друго, освен да продължи напред.

Вече по-спокойна, Дебора му обърна гръб. Беше дошло времето — крайно време — да се установят някои основни правила. И за двамата.

— Гейдж, независимо как си изтълкувал поведението ми, искам да знаеш, че не започвам връзка с непознати мъже.

— Това е добре. — Той също бе по-спокоен. И за разлика от нея, беше взел решение. — Когато започне нашата връзка, не искам да има трети.

Гласът ѝ стана хладен.

— Очевидно не съм се изразила достатъчно ясно. Още не съм решила дали да се обвързвам с теб и далеч не съм сигурна дали искам връзката ни да стигне до леглото.

— Вече си обвързана с мен. — Протегна ръка и я постави на тила ѝ, преди тя да се отдръпне. — А и двамата имаме желание да стигнем точно дотам.

Дебора решително отстрани ръката му.

— Доколкото разбирам, свикнал си с жени, готови на всичко, само и само да се озоват в леглото ти. Нямам намерение да бъда една от харема ти. Освен това, сама решавам какво да правя.

— Да те целуна ли пак?

— Не. — Вдигна ръка и я постави на гърдите му. За миг си спомни как по същия начин беше стояла срещу мъжа, известен като Немезис. Сравнението я накара да потръпне. — Недей. Вечерта беше много приятна, Гейдж. — Дълбоко си пое дъх, за да се успокои окончателно. — Говоря искрено. Харесва ми твоята компания и вечерята, и... красивата гледка. Недей да разваляш всичко с арогантност или опърничавост.

— Не смятам, че е проява на арогантност или на инат да приемеш неизбежното. Дори няма значение дали ти харесва или не. — В очите му проблесна весело пламъче. — Дебора, има нещо, което се нарича предопределение. Трябваше ми доста време, докато приема този факт. — Погледна я замислено. — Господ да ни е на помощ, но ти си част от моята съдба. — Погледна за последен път към нощния град и ѝ подаде ръка. — Ела, ще те изпратя до дома.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Дебора простена и със здраво стиснати очи започна да опипва леглото, за да открие източника на пронизителния звън. Най-после напипа слушалката на телефона и я издърпа до възглавницата, като междуременно успя да събори една книга, бронзовия свещник и тефтерчето с телефоните.

— Ало?

— О'Роарк?

Тя се прокашля.

— Да?

— Мичъл е. Имаме проблем.

— Проблем ли? — Свали възглавницата от главата си, примижа и погледна будилника. Според нея единственият проблем бе, че шефът ѝ се обаждаше в 6:15 сутринта. — Да не са отложили процеса на Слейгърман? По разписание трябваше да започне в девет.

— Не. Отнася се за Парино.

— Парино ли? — Разтърка очи и седна в леглото. — Какво се е случило?

— Мъртъв е.

— Мъртъв? — Завъртя глава, за да си проясни мозъка. — Какво искаш да кажеш?

— Че по-мъртъв не може да бъде — кратко поясни Мичъл. — Пазачът го намерил преди половин час.

От сънливостта на Дебора не бе останала и следа. Седна в леглото и мислите ѝ започнаха да препускат бясно.

— Но как... Как е станало?

— Прободен с нож. Вероятно се е приближил до затворническата решетка, за да говори с някого, който го е пронизал със стилет право в сърцето.

— Божичко...

— Никой нищо не е чул и не е видял — с отвращение обясни Мичъл. — Само на решетката беше залепена с тиксо бележка.

Пишеше: „Мъртвите канарчета не пеят пред ченгетата“.

— Изтекла е информация за сделката.

— Бъди сигурна, че ще разбере кой е. Слушай, О'Роарк, няма да успеем да запушим устата на пресата. Затова прецених, че ще ти е по-приятно да чуеш новината от мен, отколкото по радиото, докато си пиеш сутрешното кафе.

— Прав си. — Усети присвиване в стомаха. — Благодаря ти. Ами Сантяго?

— Първо трябва да го намерим. Но засега се налага да почакаш — предупреди я той. — Зная, че не е много приятно, ала в този момент на първо място е процесът срещу Слейгърман. Този тип си е намерил много оправен адвокат.

— Ще се справя с него.

— Не се и съмнявам. Накарай го да се поизпоти, моето момиче.

— Да, да. Непременно. — Затвори и се загледа с празен поглед в тавана. Остана така до 6:30, когато будилникът започна да звъни.

— Хей, красавицата! — Джери Бауър изтича нагоре по стълбите на съда, за да настигне Дебора. — Господи, това се нарича професионална концентрация — задъхано обяви той, когато най-после успя да я хване за ръката. — От половин час тичам след теб и крещя.

— Извинявай. След петнайсет минути трябва да съм в съдебната зала.

Джери се усмихна и я огледа преценяващо. Косата ѝ беше прибрана в стегнат кок, на ушите ѝ проблясваха перлени обеци. Но червеният ленен костюм със строга кройка не можеше да скрие съблазнителните извивки на тялото ѝ. Общото впечатление беше за един компетентен, професионален и изключително женствен представител на прокуратурата.

— Ако бях съдебен заседател, щях да призная подсъдимия за виновен още преди да си свършила с уводното слово. Изглеждаш фантастично.

— Аз съм юрист — строго произнесе тя. — А не „Мис Ноември“.

— Хей, чакай малко. — Той бе принуден отново да се затича, за да я настигне. — Виж какво, извинявай. Complimentът ми наистина

прозвуча малко нескопосано.

Дебора усети, че беше прекалила.

— Всъщност аз трябва да ти се извиня. Тази сутрин съм твърде докачлива.

— Чух за Парино.

Тя кимна мрачно и продължи нагоре по стълбите към високия резбован портал на градския съд.

— Лошите новините се разчуват бързо.

— Той беше само статистически случай, Деб. Не го преживявай толкова.

— Все пак заслужаваше да получи справедлива присъда, нали? — напомни му тя, като прекоси мраморното фоайе и се насочи към асансьора. — Даже той го заслужаваше. Знаех, че се страхува, но не се отнесох достатъчно сериозно към реалната заплаха за живота му.

— Вярваш ли, че можеше да го опазиш?

— Не зная. — Този въпрос щеше да я измъчва цял живот. — Наистина не зная.

— Знаеш ли, Деб, днес програмата на кмета е доста напрегната. А довечера сме канени на прием в негова чест. Все пак смятам да се измъкна някъде между десерта и брендите с пура. Какво ще кажеш за едно късно кино?

— Няма да съм приятна за компания, Джери.

— Знаеш, че за мен няма значение.

— Но за мен има. — На устните ѝ се появи бледо подобие на усмивка. — Непрекъснато ще се заяждам, а това и на мен няма да ми е приятно. — Влезе в асансьора.

— Тогава късмет, госпожо заместник областен прокурор. — Джери се усмихна и вдигна палец малко преди вратите да се затворят пред носа му.

На четвъртия етаж я пресрещнаха представителите на пресата. Дебора го очакваше. С бърза крачка мина покрай тях, като отговаряше на въпросите съвсем лаконично или с думите „без коментар“.

— Вярвате ли, че съдебните заседатели ще признаят за виновен един сводник само защото е пребил две от своите момичета?

— Когато влизам в съдебната зала, винаги вярвам, че ще спечеля делото.

— Нима ще призовете проститутки като свидетели?

— Бивши проститутки — поправи тя, ала не отговори на въпроса.

— Вярно ли е, че Мичъл ви е поверил този случай само защото сте жена?

— Областният прокурор не се ръководи от пола на своите сътрудници, когато разпределя делата.

— Чувствате ли вина за смъртта на Карл Парино?

Тези думи я застигнаха точно пред вратата на съдебната зала. Спря и се огледа. Веднага забеляза познато лице — чуплива кестенява коса, гладен за сензация поглед и саркастична усмивка. Чък Уизнър. Винаги очакваше от него някаква мръсотия. Беше репортер в „Уърлд“ и списваше ежедневна рубрика, но се осланяше повече на интуицията си, а не на фактите.

— Областната прокуратура искрено съжалява, че Карл Парино беше убит преди процеса срещу него.

Уизнър реагира бързо и ловко й отрязва пътя към залата.

— И все пак не се ли чувствате отговорна за смъртта му? Нали вие го склонихте да преговаря?

Дебора съзнателно потисна желанието да се защити и спокойно го изгледа.

— В известен смисъл всички сме отговорни, господин Уизнър. А сега, моля да ме извините.

Ала той не се отмести.

— Виждали ли сте наскоро Немезис? Какво ще ни кажете за личните си отношения с героя на нашия град?

Усети, че започва да се ядосва. А което беше най-лошото, Уизнър разчиташе тъкмо на това.

— Нищо, което да може да се мери с вашите фантазии. Бихте ли се отместили? Заета съм.

— Но все пак имате достатъчно свободно време за срещи с Гейдж Гътри. И с него ли имате романтична връзка? Получава се доста странен триъгълник, нали така? Немезис — вие — Гътри.

— Гледай си работата, Чък — посъветва го тя и решително го отмести с лакът.

Успя да се настани на масата на обвинението и да извади бележника си секунда преди в залата да влязат съдебните заседатели и да заемат местата си. Дебора и адвокатът на ответника бяха загубили

два дни, докато ги подберат и сега тя със задоволство отбеляза, че добре се бяха справили — сред дванайсетте съдебни заседатели имаше представители на двата пола, на различни раси и начин на живот. Сега оставаше само да ги убеди, че и проститутките заслужават справедливост.

Извърна се и внимателно погледна двете жени на първата редица. Бяха послушали съвета ѝ да са облечени скромно, без да прекаляват с грима и лака за коса. Днес те щяха да бъдат съдени не по-малко строго от мъжа, обвинен в оскърбление на личността и побой. Бяха се свили уплашено — млади, хубави момичета, които спокойно можеха да минат за студентки. Дебора им се усмихна окуражаващо, след което отместа поглед.

Джеймс П. Слейгърман седеше на масата на защитата. Тридесет и две годишен, светлорус красавец с тъмен костюм. Имаше вид на такъв, за какъвто се представяше — млад, енергичен бизнесмен. Неговата агенция за компаньонки бе напълно законна. Слейгърман си плащаше данъците, участваше в благотворителни мероприятия и беше член на клуба „Джей Си“.

Първата задача на Дебора бе да убеди съдебните заседатели, че той по нищо не се отличава от уличните сводници, тъй като печелеше от търговия с женска плът. Иначе нямаше да успее да го обвини в насилие.

Охраната обяви влизането на съдията и всички присъстващи се изправиха на крака.

Дебора произнесе кратко уводно слово, като се стараеше да въздейства на съдебните заседатели с конкретни факти. Нямаше намерения да ги обърква. Вече бе разбрала, че това беше тактиката на защитата. Затова заложи на контраста, реши да не преиграва, а да се държи естествено и открито.

Като пръв свидетел на обвинението призова лекаря, който беше освидетелствал Марджъри Лоуиц. С няколко лаконични въпроса установи размера на нараняванията на момичето през онази нощ, когато те двете със Сюзън Макрой били приети в „Бърза помощ“.

Дебора държеше съдебните заседатели да чуят за счупената челюст, насинените очи, спуканите ребра, преди да им покаже снимките и да ги включи сред веществените доказателства.

Бавно и методично представи всички технически подробности на случая, включително медицинската експертиза, показанията на санитарите от „Бърза помощ“, полицаите и социалните работници. Здравата опъна нервите на своя опонент. До обедната почивка бе изложила основните факти на делото.

След това поръча такси и покани Марджъри и Сюзън на обяд в малко заведение в другия край на града. Докато се хранеха им даде последни наставления как да се държат пред съда.

— Днес ли ще свидетелствам, госпожице О’Роарк? — попита Марджъри. През цялото време се въртеше неспокойно и нищо не хапна. Синините на лицето ѝ бяха избледнели, но челюстта още я наболяваше. — Може би е достатъчно това, което разказаха лекарите и не е необходимо да ни разпитвате мене и Сюзън?

— Марджъри... — Дебора сложи ръката си върху ръката на момичето и усети, че трепери и е студена като лед. — Съдебните заседатели чува лекарите и видяха снимките. Сигурно ще повярват, че сте били пребити от бой. Ала само вие двете, Сюзън и ти, можете да ги убедите, че го е направил Слейгърман и че той съвсем не е приятният млад бизнесмен, за когото се представя. Ако откажете да свидетелствате, той ще бъде освободен и един ден ще посегне и на други момичета.

Сюзън прехапа устни.

— Джими каза, че непременно ще се измъкне. Заседателите знаели, че сме курви. Нищо, че ни помогнахте да си намерим работа. Каза, че когато всичко свърши, пак щял да ни намери и тогава сме щели да съжаляваме.

— Кога ви каза всичко това?

— Вчера, по телефона. — Очите на Марджъри се напълниха със сълзи. — Научил е новия ни адрес и се обади. Каза, че няма да ни се размине. — Изтри една сълза с опакото на ръката си. — Освен това щял да ни накара да съжаляваме, че сме го дали на съда. Не искам да ме бие повече.

— Няма. Но не мога да ви помогна, ако вие не помогнете да го осъдим. Трябва да ми се доверите.

Прекара следващия час в разговор с тях, като ги успокояваше, успокояваше, умоляваше и даваше обещания. В два следобед се върна в съда с двете уплашени жени.

— Щатът призовава Марджъри Ловиц — обяви Дебора и хладно изгледа Слейгърман.

Гейдж се промъкна на пръсти в съдебната зала точно когато тя извика първата свидетелка от следобедната сесия. За да дойде тук, беше отложил две заседания. Желанието да я види надделя над задължението да изслуша тримесечните отчети. За пръв път изпитваше толкова силен копнеж да види някого.

Три дни беше спазвал дистанция. Три безкрайно дълги дни.

Понякога животът напомняше игра на шах. Имаше нужда от време, за да обмисли внимателно следващия си ход. Той си избра един стол в дъното на залата, седна и се облегна назад, за да я гледа, докато работи.

— На колко години си, Марджъри? — попита Дебора.

— На двайсет и една.

— От Урбана ли си?

— Не, родена съм в Пенсилвания.

С няколко простици въпроса тя помогна на Марджъри да опише своето семейство, мизерията, нещастното детство, жестоките родители.

— Кога се премести тук?

— Преди четири години.

— Значи, когато си била на седемнайсет. Защо избра точно Урбана?

— Исках да стана актриса. Може да ви се стори глупаво, ала наистина имах големи успехи в училищния театър. Стори ми се, че лесно ще си намеря подходяща работа.

— И успя ли?

— Не. Оказа се адски трудно. Знаете ли, понякога дори не ме допускаха на прослушване. Освен това свърших парите. Започнах работа като сервитьорка на половин щат, но печелех много малко. Спряха ми отоплението и тока.

— Марджъри, а не ти ли е минавало през ум да се върнеш у дома?

— Нямах как да се върна. Майка ми ме предупреди, че не иска да ме вижда повече. Освен това, все ми се струваше... Продължавах да

вярвам, че всичко ще се оправи, стига някой да ми помогне малко.

— И помогна ли ти някой?

— Така мислех отначало. Той се отби в закусвалнята, в която работех. Постепенно се сприятелихме. Разговаряхме за разни неща — нали знаете как става. Казах му, че съм актриса. А той отвърна, че веднага го усетил, още щом ме видял за пръв път. Даже се чудел какво прави в тази дупка толкова хубаво и талантливо момиче като мене. Познавал много хора в театъра и киното и обеща да ме запознае с тях, ако постъпя на работа при него. Даде ми визитната си картичка.

— Този човек в залата ли е, Марджъри?

— Да. Това беше Джими. — Младата жена сведе поглед към треперещите си пръсти. — Джими Слейгърман.

— И ти постъпи ли на работа при него?

— Да. На следващия ден отидох в офиса му. Заемаше цял апартамент. С всички му там бюра, телефони и кожени кресла. В скъпия квартал в края на града. Фирмата осигуряваше компаньони за различни поводи и се наричаше „Еlegant Ескортс“. Каза, че ще ми плаща по сто долара на вечер, за да придружавам бизнесмени на вечеря или на приеми. Дори ми купи дрехи — много красиви официални рокли и ме заведе на фризьор.

— И срещу тези сто долара на вечер трябваше само да посещаваш приеми, така ли?

— Така казваше Джими. Поне в началото.

— А после?

— След известно време... Отначало ме водеше в елегантни ресторанти и клубове. Казваше, че правим „репетиция за модно ревю“. Купуваше ми цветя и...

— Правехте ли секс?

— Възразявам — обади се адвокатът на ответника. — Въпросът няма отношение към делото.

— Господин съдия, всички отношения на свидетелката с обвиняемия, включително и сексуалните, имат пряко отношение към делото и са много съществени.

— Възражението се отхвърля. Отговорете на въпроса, госпожице Ловиц.

— Да. Спах с него. Той беше толкова добър. А освен това ми даваше пари. Казваше, че са за разходите по апартамента.

— И ти приемаше тези пари, така ли?

— Да. Сега си мисля, че се досещах какво става. Но се преструвах, че не разбирам. След няколко дни ми каза, че има клиент. Нареди ми да се облека елегантно и да отида на обяд с някакъв човек от Вашингтон.

— Какво още ти нареди господин Слейгърман?

— Каза: „Марджъри, трябва да си изработиш стоте долара“. Отговорих му, че зная и той ми напомни да бъда много любезна с клиента. И аз обещах да бъда любезна.

— Господин Слейгърман уточни ли какво разбира под „любезна“, Марджъри?

Тя се поколеба дали да отговори и отново сведе поглед към ръцете си.

— Каза да правя, каквото клиентът поиска. Ако предложи след ресторанта да отидем в хотелската му стая, да се съглася. Иначе нямало да ми плати. Това е само актьорска игра, обясни ми Джими. Трябвало само да се престоря, че харесвам онзи мъж и ми е приятно с него в леглото.

— Господин Слейгърман каза ли направо, че очаква от теб да правиш секс с клиента?

— Не го каза точно така. Каза само, че това е част от моите задължения, също както да се смея на тъпи вицове. И ако се справя добре, обеща да ме запознае със свой приятел режисьор.

— Ти съгласи ли се?

— Джими беше много убедителен, според него във всичко това нямало нищо лошо. Да, съгласих се.

— Имаше ли други случаи, при които се е налагало да правиш секс за пари в качеството си на служителка във фирмата на господин Слейгърман?

— Възразявам — отново се обади защитникът.

— Тогава ще попитам по друг начин. — Дебора хвърли бърз поглед към съдебните заседатели. — Марджъри, след този случай ти остана ли на работа при господин Слейгърман?

— Да.

— Колко време?

— Три години.

— Беше ли доволна от условията на работата?

— Не зная.

— Не знаеш дали си били доволна?

— Свикнах с парите — призна Марджъри горчивата истина. — След известно време преставаш да мислиш за това, което правиш. Особено ако мислиш за нещо друго, докато го правиш.

— Господин Слейгърман беше ли доволен от тебе?

— Понякога. — Погледна уплашено съдията. — А понякога беше направо бесен на мене или на някое от останалите момичета.

— Значи е имало и други момичета?

— Да, бяхме десетина, а понякога и повече.

— Какво правеше господин Слейгърман, когато беше ядосан?

— Направо ни размазваше от бой.

— Искаш да кажеш, че ви е удрял?

— Побъркваше се от яд и...

— Възразявам — скочи адвокатът на Слейгърман.

— Приема се — обади се съдията.

— Марджъри, той удрял ли те е някога?

— Да.

Дебора изчака секунда, за да могат съдебните заседатели да проумеят какво се крие зад простичкия отговор на момичето.

— Ще ни разкажеш ли какво се случи на 25 февруари тази година?

Както беше инструктирана предварително, Марджъри прикова поглед към Дебора, без да обръща внимание на Слейгърман.

— Трябваше да отида на работа, но се разболях. Пипнах някакъв грип. Имах висока температура и стомашно разстройство. Не задържах никаква храна. Сюзън дойде да ме види.

— Сюзън?

— Сюзън Макрой. Приятелката ми, която също работеше при Джими. Не можех да стана от леглото, затова тя му се обади и го предупреди, че няма да отида на работа. — Свитите в скута ѝ ръце започнаха силно да треперят. — Чувах я как спори с него по телефона и се опитва да обясни, че наистина не съм добре. Накрая му каза да дойде и лично да се убеди, щом не ѝ вярва.

— Той дойде ли?

— Да. — Момичето беззвучно се разплака, ала след малко продължи да разказва. — Беше като обезумял. Разкрещя се на Сюзън,

но и тя не му остана длъжна. Няколко пъти му повтори, че съм болна и имам висока температура, най-малко тридесет и осем градуса. А той... — Облиза пресъхналите си устни. — А той каза, че и двете сме мързеливи и лъжливи мръсници. Нещо издрънча и Сюзън извика. Тогава станах, ала ми се виеше свят. — Марджъри разтърка очи с opakото на дланта си и си размаза грима. — Джими влезе в спалнята. И ме събори на земята.

— Искаш да кажеш, че без да иска се е препънал в теб и те е съборил?

— Не, замахна и ме удари толкова силно, че ме повали на земята.

— Разбирам. Продължавай нататък.

— След това ми заповяда да си размърдам задника и да се облека. Някакъв клиент питал за мен. Каза, че от мен се искало само да легна по гръб и да си затворя очите. — С треперещи пръсти извади от чантичката си хартиена салфетка и си издуха носа. — Обясних му, че съм болна и не мога да го направя. Той започна да крещи и да ме замерва с разни неща. После каза, че щял да ми покаже какво означава наистина да те боли. И започна да ме удря.

— Къде те удряше?

— Навсякъде. По лицето, по корема. Главно по лицето. Просто не можеше да спре.

— Ти не повика ли помощ?

— Не можех да викам. Едва дишах.

— Опита ли поне да се защитиш?

— Опитах се да изпълзя настрана, ала той ме настигна и продължи да ме бие. После съм припаднала. Когато се свестих, в апартамента беше само Сюзън. Цялото ѝ лице беше в кръв. Тя се обади на „Бърза помощ“.

Дебора продължи да я разпитва тихо и спокойно. Когато свърши и се върна на мястото си, само се молеше Марджъри да издържи и на кръстосания разпит.

След три часа, прекарани на свидетелската скамейка, Марджъри беше бледа като платно и цялата трепереше. Но въпреки опита на защитата да промени мнението на съдебните заседатели до последния момент, за тях тя си остана едно младо и безпомощно момиче.

Дебора беше доволна.

— Великолепно се справихте, госпожо прокурор.

Дебора се обърна и видя Гейдж. Не знаеше дали да се ядосва или да се радва.

— Какво правиш тук?

— Дойдох да видя как работиш. Ако някога имам нужда от адвокат...

— Нали не си забравил, че съм прокурор?

Той се усмихна.

— Значи по-скоро трябва да внимавам да не нарушавам закона.
— Тя се спря и Гейдж я хвана за ръката. Най-обикновен приятелски жест. Ала неизвестно защо, на нея ѝ се стори някак собственически. — Какво мога да направя за теб? Да те изпратя с колата си? Да те поканя на вечеря или предпочиташ нещо сладко? Или просто да прекараме една спокойна вечер заедно?

Беше си обещала да не се поддава на чара му. Много умно решение, няма що.

— Съжалявам. Имам други планове за вечерта.

Той наклони глава на една страна и внимателно я изгледа.

— Изглежда наистина е така.

— Да. Имам работа.

— Друго имах предвид. Че наистина съжаляваш.

Очите му бяха толкова дълбоки и топли, че Дебора затаи дъх.

— Съжалявам или не, ала наистина съм заета.

Излязоха от съдебната зала и тръгнаха по коридора.

— Тогава нека поне те изпратя.

Погледна го присмехулно през рамо.

— Нали ти казах какво мисля за настойчивите мъже?

— Да, но се съгласи да вечеряш с мен.

Тя не издържа и се засмя. След напрегнатите часове в съда беше истинско удоволствие да се отпусне.

— Е, след като колата ми е на сервиз, защо да не приема поканата да ме закараш?

Гейдж я последва в асансьора.

— Днешното дело никак не беше леко. Но пък беше полезно за репутацията ти.

Очите ѝ станаха хладни.

— Нима?

— Да. Привлече вниманието на най-големите вестници в страната.

— Не използвам съдебните дела за реклама. — Гласът ѝ бе не по-малко смразяващ от погледа.

— Ако искаш да прогресираш в съда, кожата ти трябва да загрубее.

— Мерси, харесвам си кожата такава, каквата е.

— Забелязах. — Той се облегна на стената. — За всеки, който те познава, е ясно, че не търсиш слава. Днес в съда успя да докажеш, че никой, независимо какъв е и с какво се занимава, не бива да се превръща в жертва. Надявам се да спечелиш делото.

Дебора не можеше да разбере защо толкова се дразни от факта, че Гейдж я разбира.

— Непременно ще го спечеля.

Излязоха от асансьора в мраморното фоайе.

— Харесва ми тази прическа — отбеляза той, доволен, че успя да я изненада. — Изглеждаш като истинска дама, при това строга и компетентна. Колко фиби трябва да извадя, ако искам да разпусна косата?

— Не мисля, че е...

— Уместно? — допълни Гейдж. — А според мен е. Всичко, свързано с теб е уместно, след като непрекъснато мисля за теб.

Тя енергично продължи напред. Типично за един мъж, помисли си. Да каже подобно нещо в препълненото фоайе на съда, все едно, че сме само двамата.

— Интересно, кога ти остава време да мислиш за мен. Видях снимката ти в сутрешния вестник. Под ръка с онази блондинка. На приема на кандидата за кмет Тарингтън. — Стисна здраво зъби, когато забеляза широката му усмивка. — Доста бързо преминаваш от едно увлечение към друго.

— Нямам никакви увлечения. Беше ми интересно да разбере какво представлява опонента на Фийлдс. И бях приятно впечатлен.

Дебора си спомни лъскавата блондинка в черната рокля, която повече показваше, отколкото скриваше формите ѝ.

— Имаше от какво.

Този път той не издържа и се засмя на глас.

— Жалко, че не беше там.

— Вече ти обясних, че нямам намерение да тичам след теб и харема ти. — Пред широките стъклени врати на изхода тя внезапно спря и се стегна. — Говорим за вълка, и ето го в кошарата. — Вдигна високо глава и излезе при журналистите, които се тълпяха на стъпалата пред съда.

Веднага я затрупаха с въпроси, на които Дебора енергично отговаряше. Колкото и да бе притеснена от присъствието на Гейдж, изпита истинско облекчение, когато забеляза пред входа черната лимузина с едрия шофьор.

— Господин Гътри, защо се интересувате от този процес?

— Обичам да наблюдавам правосъдието в действие.

— Или по-скоро красивите прокурорки в действие. — Уизнър изблъска колегите си и пъкна микрофона си под носа на Гейдж. — Хайде, Гътри, разкажи ни за своите отношения със сладката Деб.

Дебора простена гърлено и Гейдж постави предупредително ръка на лакътя ѝ. След това се обърна към репортера.

— Не се ли познаваме?

Уизнър се подсмихна.

— Аха. На времето, когато още не бяхте собственик на града, а получаваште заплата от полицейското управление, пътищата ни често се пресичаха.

— О, да. Сетих се. Уизнър. — Огледа го презрително. — Дано не ми изневерява паметта, ала тогава не изглеждаше чак такъв глупак. — Хвана под ръка доволно усмихнатата Дебора и я настани и колата.

— Много правилно му го каза — отбеляза тя.

— Чудя се дали да не купя „Уърлд“ само заради удоволствието да го уволня.

— Възхитена съм от начина, по който се справяш с проблемите. — Въздъхна, изхлузи си обувките и притвори очи. Помисли си, че няма нищо против всеки ден да пътува с лимузина. Отпускаш се удобно на меките възглавници, а от колоните тихо се чува музиката на Моцарт. Жалко, че не беше реалистично. — Краката ме болят зверски. Решила съм да си купя педометър и да проверя колко километра навъртам всеки ден в съдебната зала.

— Да опитам ли да те съблазня да дойдеш у дома с хубав масаж на краката?

Дебора отвори едното си око. Сигурно го правеше добре. Масажирането на крака — или на други части на женското тяло.

— Не — отново затвори очи. — Трябва да се върна в прокуратурата. Освен това съм сигурна, че не ти липсват крака за масажирание.

Гейдж откряна прозорчето към Франк, само колкото да му каже накъде да кара.

— Това притеснява ли те? Другите крака... в живота ми?

Въпросът му я вбеси.

— Те са си твой проблем.

— А аз харесвам твоите крака. И лицето ти също. Както, впрочем, и всичко останало.

Тя не обърна внимание или поне се постара да не обръща внимание на внезапно обзелото я вълнение.

— Всички жени ли съблазняваш в лимузината си?

— Защо? Да не предпочиташ някое друго място?

Дебора отвори и двете си очи. Някои неща, каза си решително, се уреждат най-добре директно.

— Гейдж — започна тя. — Замислих се върху създадената ситуация.

Устните му се извиха в чаровна усмивка.

— Ситуация ли?

— Да. — Съзнателно не спомена думата „отношения“. — Няма да се преструвам, че не те харесвам или че не се лаская от мисълта, че и ти ме харесваш. Но...

— Но? — Хвана ръката ѝ и леко потърка с устни пръстите ѝ. Кожата ѝ ухаеше като дъжда, на свежест и чистота.

— Недей. — Дебора затаи дъх, когато той обърна дланта ѝ и усети бавната му, топла целувка. — Не го прави.

— Харесва ми, когато си хладна и логична Дебора. Побърквам се при мисълта колко бързо и лесно успявам да те накарам да се разтопиш от желание. — Докосна с устни китката ѝ и усети забързания ѝ пулс. — Какво ще кажеш?

Какво да му каже? Коя жена би останала хладна и логична, когато Гейдж я погледне? Или я докосне. Отдръпна ръката си, като си напомни, че точно там беше проблемът.

— Не искам тази ситуация да се задълбочи, поради няколко сериозни причини.

— Ммм.

Плесна го по ръката, когато той започна да си играе с перлите на обещите ѝ.

— Говоря напълно сериозно, Гейдж. Разбирам, че си свикнал да преследваш и изоставяш жените като чипове за покер, ала аз не се интересувам от подобни отношения. Така че е по-добре да си потърсиш друга.

Да, наистина бързо и лесно се разтапяше от желание.

— Интересна метафора. Но има чипове, които предпочитам да запазя за себе си, без да ги пускам в играта.

Тя подскочи от възмущение и се извърна към него.

— Хайде да си изясним някой неща. Нямам намерение да бъда брюнетката от сряда, чийто ред е след блондинката от вторник.

— И така, неусетно се върнахме към масажа. Приемаш ли или не?

— Може да ти е смешно, ала аз се отнасям сериозно към живота си — и в личен, и в професионален план.

— Дори прекалено сериозно.

Дебора застина.

— Това си е моя работа. Важното е, че не искам да бъда едно от твоите завоевания. И по никакъв начин не желая да се обвързвам с теб. — Вдигна поглед, защото лимузината се приближи до бордюра. — А сега смятам да сляза.

Той реагира изненадващо бързо. Дръпна я през седалката и тя се озова в скута му.

— Лъжеш се. Не само си обвързана с мен, но и не искаш да се освободиш. — Твърди и уверени, устните му се впиха в нейните.

Дебора не се съпротивляваше. Нито се поколеба. Всички чувства, които бе изпитала по време на това пътуване, се сляха в едно — желание. Безспорно. Внезапно. Неустойимо. Пръстите ѝ се потопиха в косата му, а устните ѝ се задвижиха — гладни и неспокойни.

Искаше го толкова силно, както досега не бе желала друг мъж. Дори не бе сънувала, че съществува подобно желание. Болката от това усещане бе така всеобхватна, че нямаше място за разсъждения. Нито за съмнение. Съществуваше само този момент — и отдаването.

Този път Гейдж не бе така сдържан. Устните му горяха и трескаво се преместиха от лицето към шията ѝ. С внезапно рязко движение тя го дръпна към себе си.

Никога не бе срещал жена, която толкова точно да откликва на неговите потребности. В нея тлееше огън, беше достатъчно само да я докосне, за да го разпали и да го накара да изпуска искри. Той и преди беше изпитвал страст, ала не и този мъчителен, разкъсващ и отчаян копнеж.

Искаше да я повали на седалката, да разкъса елегантния ѝ костюм, докато не я види под себе си гола и изгаряща от страст.

В същото време мечтаеше да ѝ даде утеха, спокойствие и обич. Ала трябваше да почака, докато Дебора бе готова да го приеме.

С искрено съжаление си наложи да се успокои и я пусна.

— Ти си всичко, което искам — каза ѝ Гейдж. — А аз винаги получавам това, което искам.

Тя го гледаше с широко отворени очи. Постепенно страстта се оттегли и останаха само смайването и уплахата, а това го разтревожи.

— Не е честно — прошепна Дебора. — Не е справедливо да ми причиняваш всичко това.

— Да, не е добре и за двама ни. Но то вече се случи.

— Не мога да си позволя да ме управляват чувствата ми.

— Нито пък аз.

— И не искам. — Цялата трепереше, когато се наведе да си вземе обувките. — Трябва да тръгвам.

Той се пресегна и отвори вратата.

— Ти ми принадлежиш.

Тя поклати глава.

— Първо трябва да се науча да принадлежа на себе си. — Слезе от колата, спря се за миг, след което се отдалечи с бърза крачка.

Известно време Гейдж остана загледан след нея, после разтвори шепи. Преброи шест фиби и се усмихна доволно.

Дебора прекара вечерта в малкия апартамент на Сюзън и Марджъри. Докато похапваха от китайската храна, която беше донесла със себе си, трите обсъдиха развитието на делото. Работата ѝ помогна да се успокои. Нямаше време да мисли за Гейдж и за готовността, с

която реагираше на всяко негово докосване. Това я тревожеше. Още повече, че изпитваше почти същото пронизващо сексуално привличане и към друг мъж.

А тъй като искаше и двамата, не можеше да приеме нито единия, нито другия. Беше въпрос на морал. А според Дебора, когато една жена започнеше да се съмнява в морала си, нещо не беше наред.

Слава богу, че имаше и неща, с които можеше да се справи. Работата, начина на живот, амбициите. Тази вечер беше дошла да направи нещо, което щеше да ѝ помогне да спечели делото срещу Слейгърман.

Всеки път, когато звъннаше телефонът, тя вдигаше слушалката. Марджъри и Сюзън седяха на канапето и уплашено си стискаха ръцете. На петия път се обади мъжът, когото очакваше.

— Марджъри?

Реши все пак да се убеди, че бе той.

— Не е Марджъри.

— Сюзън, ти ли си, кучко такава?

Мрачна усмивка изкриви устните ѝ, ала се престори, че умира от страх.

— Кой се обажда? — попита с треперлив глас.

— Не се прави на застреляна. Джими е.

— Казаха ми да не разговарям с теб.

— Много важно. Слушай сега. Ако си въобразяваш, че предишния път си яла бой, жестоко се лъжеш. Нямах представа какво те чака, ако утре свидетелстваш срещу мен. Малка мръсница. Помниш ли как те прибрах от улицата, където печелеше по двайсетачка на чукане? Запознах те с влиятелни и богати пичове. Не забравяй, че си ми задължена. Направи го заради себе си, Сюз. Кажи на оная прокурорка с кльощавия задник, че си размислила и че двете с Марджъри сте излъгали. Иначе така ще те смажа от бой, че никога няма да се оправиш. Ясно ли е?

— Да. — Дебора затвори и мълчаливо се загледа в телефона. — Напълно ми е ясно — обърна се към Марджъри и Сюзън. — Довечера здраво заключете вратата и никъде не излизайте. Той още не знае, но току-що сам си подписа присъдата.

Тръгна си, доволна от себе си. Доста се бе потрудила, докато извади разрешително за подслушване на телефона на Марджъри и

Сюзън. Сега оставаше да дешифрира разговора и да представи текста като веществено доказателство. Непременно щеше да успее. Голяма изненада очакваше Слейгърман и мазния му адвокат след няколко дни, когато беше насрочен разпита на сводника.

Дебора реши да повърви няколко преки пеш. Нощта беше влажна и гореща. Дори от сградите излизаха изпарения. В другия край на града я чакаше една прохладна стая, хладен душ и студено питие. Ала не ѝ се прибираше. Непременно щеше да започне да мисли за живота си. И за Гейдж.

Днес следобед, докато я държеше в ръцете си, тя бе загубила всякакъв контрол над тялото си. Това започваше да се превръща във вреден навик, а Дебора не искаше да е така. Не можеше да отрече, че го харесва. Много повече дори, стремеше се към него по някакъв инстинктивен, почти първобитен начин, на който не бе способна да устои.

А в същото време изпитваше нещо, при това много силно, към човека, когото бе виждала само с маска.

Как беше възможно именно тя, която винаги бе държала на верността, да изпитва толкова дълбоко и непреодолимо влечение към двама различни мъже?

Дано беше само физическо привличане. Едно бе да желаеш един мъж, друго — да имаш нужда от някого. Дебора не беше готова да изпитва потребност от един, камо ли от двама мъже.

Преди всичко трябваше да започне да управлява чувствата, живота и кариерата си. През по-голямата част от живота си бе жертва на обстоятелствата. Спомни си трагичната смърт на родителите си и бездънната пропаст от ужас, страх и мъка, в която попадна след това. Или капризната работа на сестра ѝ, заради която бяха принудени да се местят от град на град.

Сега беше самостоятелен човек със свой собствен живот, работа и време. През последните осемнайсет месеца бе работила упорито с една-едничка мисъл — да си изгради репутация на сериозен и честен представител на правосъдието. От нея се искаше само да продължи напред.

Когато стигна до Световния център, някой прошепна името ѝ. Веднага позна гласа, който непрекъснато чуваше в мечтите си — мечтите, които не искаше да признае.

Стори ѝ се, че изплува от полумрака — сянка, която се превърна в мъжка фигура. Очите му светеха зад маската. Копнежът я завладя толкова бързо и силно, че тя простена.

И когато той я хвана за ръката и я издърпа към сградата, Дебора не се възпротиви.

— Изглежда имаш навик да се разхождаш сама по улиците нощем.

— Имах малко работа. — Без да иска заговори тихо, за да се приспособи към неговия шепот. — Нали не ме следиш? — Вместо отговор, той обви собственически пръсти около китката ѝ. — Какво искаш от мен?

— Опасно е да се разхождаш сама. — Забеляза, че косата ѝ беше разпусната и спокойно падаше по раменете. — Хората, които убиха Парино, сигурно те следят. — Усети как пулсът ѝ се ускори, но не от страх. Можеше да различи страха от възбудата.

— Откъде знаеш за Парино?

— Няма да се спрат пред факта, че си жена, щом си се изпречила на пътя им. Не искам да ти причинят нещо лошо.

Неспособна да устои на желанието, тя се прислони към него.

— Защо?

Не по-малко безпомощен от нея, той вдигна ръцете ѝ към устните си. Почти я заболя от хватката на силните му пръсти. Очите му се впиха в нейните.

— Знаеш защо.

— Но това е невъзможно. — Ала не се отдръпна, когато той я погали по косата. — Не те познавам. Дори не зная кой си.

— Понякога и аз не зная.

Дебора отчаяно копнееше да се отпусне в прегръдката му, да усети и топлината на устните му. Не бива, напомни си тя и се отдръпна. Имаше сериозни причини, поради които не биваше да го прави. Трябваше да бъде силна и да устои на желанието. И да научи с каква информация разполагаше.

— Разкажи ми какво знаеш за Парино и за неговото убийство. Помогни ми да си свърша работата.

— Откажи се от този случай. Само това мога да ти кажа.

— Виждам, че знаеш нещо. — Въздъхна нещастно и се отдръпна. Имаше нужда от дистанция, от достатъчно голяма

дистанция, за да чуе гласа на разума, който ѝ напомняше, че тя бе служител на реда, а той — противник на системата, към която тя изпитваше искрено уважение. — Длъжен си да ми кажеш.

— Сам определям задълженията си.

Дебора отметна косата си назад. Наистина ли го харесваше? Не, да му се не види! Този човек направо я вбесяваше!

— Естествено. Например да се промъкваш по тъмните улички и да раздаваш свое собствено правосъдие, когато и където ти скимне. Това не е изпълнение на дълга, капитан Магарешки инат, а начин да... задоволиш собственото си его. — Той нищо не каза, затова тя си пое дъх и направи крачка към него. — Като нищо ще те обвиня в укриване на информация от правосъдието. Месиш се в работата на полицията и на областната прокуратура, а това вече не е игра на шах.

— Не, изобщо не е. — Гласът му остана тих, ала Дебора долови нюанс на насмешка и досада. — В шаха обаче има и пешки. Няма да ми е приятно да те пожертват като някоя пешка.

— Зная как да се пазя.

— И преди си го казвала. Този път обаче противникът не е от твоята категория, прокуроре. Не се занимавай повече с тези хора. — Отстъпи крачка назад.

— Почакай. — Тя се втурна напред, но той бе изчезнал. — По дяволите. Още не съм свършила с теб. — Ядосано ритна стената и само на сантиметри не го улучи по крака. — Не се занимавай повече с тях — промърмори. — А това вече не е твоя работа.

ПЕТА ГЛАВА

Трепереща и мокра, Дебора излезе от банята, като мърмореше проклетия по адрес на натрапника. Не виждаше особена разлика между тропането на входната врата в 6:45 сутринта и обаждането по телефона в три посред нощ. И двете можеха да означават само едно — неприятности. Затова, когато отвори и видя срещу себе си Гейдж, реши, че инстинктът не я бе подвел.

— Да не те измъквам от банята? — попита я той.

Тя нетърпеливо отметна влажната коса от лицето си.

— Да, бях под душа. Какво искаш?

— Закуска. — Без да чака покана, влезе и се огледа. — Приятно местенце — реши накрая. Всичко в дома ѝ беше в млечнобяло и слонова кост, като тук-там в тапицерията на ниския диван и пъстрите черги на дюшемето се появяваха ярки петна изумруденозелено, алено, кармин и сапфиреносиньо. Гейдж забеляза мокрите следи, които Дебора оставяше след себе си. — Изглежда съм подранил с пет минути.

Тя усети, че коланът на хавлията ѝ се бе разхлабил и всеки момент можеше да се развърже. Здравно го стегна, преди да отговори.

— Не, не си подранил, а изобщо не трябваше да си тук. А сега...

Прекъсна я с продължителна, силна целувка.

— Ммм, още си мокра.

Дебора наистина имаше чувството, че водата се стича от нея на талази. Неочаквано изпита желание да облегне глава на рамото му.

— Слушай, нямам време. Трябва да тръгвам за съда.

— Да, но чак след три часа — напомни ѝ той. — Имаме предостатъчно време да хапнем нещо.

— Ако си въобразяваш, че ще седна да ти приготвям закуска, чака те голямо разочарование.

— Не бих се осмелил да мечтая за подобно щастие. — Погледът му се плъзна по късия копринен халат. Една-единствена прегръдка му

бе достатъчна, за да осъзнае, че отдолу беше гола. — Харесваш ми в този цвят. Винаги трябва да носиш синьо.

— Високо ценя съветите ти в областта на дамската мода, но... — Замълча, защото на външната врата отново се почука.

— Да отворя ли? — предложи Гейдж.

— Благодаря, ала предпочитам сама да отворям собствената си врата. — Хвърли се напред, за да го изпревари. Беше в отвратително настроение. Сутрин никога не беше в добра форма, въпреки че имаше да се грижи само за себе си. — Интересно, кой е обявил отворени врати в дома ми тази сутрин? — Отвори със замах, но застина от изумление, когато пред нея се изправи келнер в бял смокинг и с огромен поднос.

— А, това сигурно е закуската. Оставете я на масичката до прозореца. — Гейдж показва на келнера къде да сложи подноса. — Дамата обича красивите изгледи.

— Да, господин Гътри.

Тя скръсти ръце на кръста си. Не ѝ беше лесно да демонстрира твърдост преди седем сутринта, ала прецени, че не можеше да отлага.

— Гейдж, не зная какво си си наумил, но няма да стане. Опитах се да ти обясня моето становище и в момента нямам нито време, нито желание... Това кафе ли е?

— Да. — Той се усмихна и посегна към голямата сребърна кана. Наля в чашка от благоуханната течност и Дебора разбра, че няма да се съпротивлява дълго. Ароматът беше изключително съблазнителен. — Искаш ли?

Тя подви устни.

— Може.

— Надявам се, че и ти харесваш този сорт. — Приблужи се и поднесе чашката до носа ѝ. — Един от любимите ми е.

Дебора отпи и затвори очи.

— Не играеш честно.

— Права си.

Тя отвори очи и се загледа в келнера, който енергично действаше до масата.

— Какво още си поръчал?

— Омлет, шунка, кроасани, портокалов сок — естествено, прясно изцеден.

— Естествено. — Надяваше се, че не ѝ личи колко бе гладна.

— Има още малини със сметана.

— О, наистина ли? — Бързо си затвори устата, от страх да не се оближе.

— Защо не седнеш?

Дебора не беше слаба жена. Знаеше го добре. Ала в момента в кухнята ѝ се разнасяше толкова апетитна миризма.

— Да, наистина. Защо да стоим прави? — Окончателно се предаде, когато келнерът учтиво я настани на един стол пред масата. Гейдж разписа сметката и го помоли да мине след един час, за да прибере съдовете. Дебора изобщо не възрази, когато той отново ѝ наля от кафето. — Сигурно очакваш да попитам на какво дължа тази чест?

— Исках да видя как изглеждаш сутрин. — Наля ѝ сок от кристална гарафа. — И това ми се стори най-подходящият начин. Засега. — Вдигна тост с чашата с кафе. Очите му проследиха чертите на лицето ѝ. Беше още без грим, а и косата ѝ не беше прибрана назад. — Красива си.

— А ти си много мил. — Докосна листенцата на червената роза, поставена до чинията ѝ. — Но това нищо не променя. — Замислено забарабани с пръсти по покривката с прасковен цвят. — Въпреки това, не виждам защо да изхвърляме хубавата храна.

— Практична жена. — Точно на това бе разчитал. — И това е едно от нещата, които най-много ме привличат в теб.

— Не виждам нищо привлекателно в практичните жени. — Отрязва малко парченце шунка и внимателно го ухапа.

Мускулите на стомаха му се стегнаха.

— Понякога си... направо неотразима.

Тя реши да не обръща внимание на тръпката, която я прониза, и се съсредоточи върху далеч по-безопасното чувство на глад.

— Кажи ми, винаги ли закусваш така екстравагантно?

— Когато реша, че си заслужава. — Сложи ръката си върху нейната. — Имаш сенки под очите. Добре ли спа?

Спомни си дългата и неспокойна нощ.

— Не.

— Защо?

Само сви рамене. Безсъницата нямаше нищо общо със случая, по който работеше, а единствено с мъжа, когото бе срещнала в мрака. А

ето че сега по същия начин бе очарована и смутена от присъствието на друг мъж, който седеше срещу нея на ярката слънчева светлина.

— Искаш ли да си поговорим?

Дебора вдигна поглед към него. В очите му забеляза търпение, разбиране и още нещо. Знаеше, че ако го докосне, ще се опари.

— Не. — Предпазливо освободи ръката си.

Той изглежда се наслаждаваше на тези явни опити да избяга от него.

— Прекалено много работиш.

— Изпълнявам задълженията си. А ти? Всъщност дори не зная с какво се занимаваш.

— Купувам и продавам, присъствам на заседания, чета доклади.

— Убедена съм, че не е толкова просто.

— Напротив. А понякога и доста по-скучно.

— Трудно ми е да повярвам.

Гейдж разчупи един кроасан и кухнята се изпълни с миризма на прясно изпечено тесто и конфитюр.

— Освен това строя сгради. Или ги купувам.

Ала тя не се отказваше лесно.

— Какви сгради?

Усмихна ѝ се.

— Например, аз съм собственикът на тази сграда.

— Чувала съм, че е собственост на „Троян Ентърпрайзиз“.

— Точно така. А това е мое предприятие.

— О, така ли?

Реакцията ѝ му достави удоволствие.

— По-голямата част от парите на семейство Гътри идват от търговия с недвижими имоти и това все още е основата на моя бизнес. През последните десет години сферата на нашата дейност доста се разшири. Така например, един от клоновете ни се занимава с корабостроене, друг — с рудодобив, трети — с производство на стоки за бита.

— Разбирам. — Изглежда Гейдж не беше обикновен човек. Напоследък я привличаха само необикновени мъже. — Много си се отдалечил от двайсет и пети полицейски участък.

— Да. — През очите му премина някаква сянка. — Поне така изглежда отстрани. — Загреба с лъжичката малко малини със сметана

и ги поднесе към устните ѝ.

Дебора задържа за момент сочния плод в устата си.

— Не ти ли липсва?

Той знаеше, че ако я целуне сега, щеше да усети тръпчив и свеж вкус.

— Забранил съм си да ми липсва. Има известна разлика.

— Да. — Разбираше го. По същия начин и тя си беше забранила да изпитва мъка по семейството си — както за онези, които си бяха отишли, така и за онези, които бяха толкова далече.

— Много си красива, когато си тъжна, Дебора. — Погали с пръст дланта ѝ. — Всъщност дори си неустоима.

— Не съм тъжна.

— Но си неустоима.

— Не започвай пак. — За да се разсее от опасните мисли, наля още кафе. — Може ли да ти задам един делови въпрос?

— Разбира се.

— Ако собственикът или собствениците на определено предприятие не искат да афишират собствеността си, могат ли да се скрият от властите?

— Да, при това много лесно. Фасулска работа. Просто застават зад корпорации, които съществуват само на хартия, или използват различни данъчни номера. Една компания се обявява като собственик на друга, втората на трета и така нататък. Защо питаш?

Ала тя се наведе напред и не отговори.

— А много ли е трудно да се открие истинският собственик?

— Зависи колко усилия е положил, за да се скрие, както и от това, какви са причините, за да държи толкова името му да не се вписва в регистъра.

— А ако някой, достатъчно упорит и търпелив, се опита да ги разкрие, дали може да разчита на успех?

— Евентуално, да. Ако намериш свързващата нишка.

— Нишка?

— Да. Име, номер, място. Нещо, което се повтаря в документите. — Гейдж сигурно щеше да се изненада от въпросите ѝ, ако не беше с една крачка пред нея. Но трябваше да е предпазлив. — Какво си си наумила, Дебора?

— Не мога да ти отговоря. Свързано е с работата ми.

Много внимателно той постави чашката си в чинийката.

— Има ли връзка със случая на Парино?

Очите ѝ веднага станаха бдителни.

— Какво знаеш за Парино?

— Все още имам връзки в двацет и пети участък. Нали напоследък се занимаваше с делото срещу Слейгърман?

— Не мога да си позволя лукса да работя само върху един случай.

— Изобщо не би трябвало да се занимаваш с историята около Парино.

— Моля? — Тонът ѝ бе смразяващ.

— Опасно е. Хората, които са поръчали убийството му, са изключително опасни. Нямах представа с какво си се захванала. Направо си играеш с огъня.

— Не е вярно.

— Вярно е. За разлика от теб, те са добре защитени и информирани. Преди да си се усетила, вече ще знаят какъв е следващият ти ход. — Очите му потъмняха, като че ли си спомни нещо. — Ако решат, че им пречиш, ще те отстранят, без да им трепне окото.

— Откъде познаваш толкова добре хората, които убиха Парино?

Гейдж се облегна назад.

— Не забравяй, че съм бил ченге. Не бива да се замесваш в тази история. Настоявам да прехвърлиш случая на друг прокурор.

— Но това е просто смешно.

Той я хвана здраво за ръката, преди да бе успяла да се отдръпне.

— Не искам да ти се случи нещо лошо.

— А аз искам да престанете да ми се бъркате. Всички само това ми повтарят. — Издърпа си ръката и стана. — Случаят е мой и нямам намерение да се отказвам от него.

Очите му потъмняха, ала остана седнал.

— Амбицията е другата ти привлекателна черта, Дебора. Стига да не допуснеш да те заслепи.

Тя се извърна бавно към него. Цялата кипеше от възмущение.

— Добре, признавам. Наистина донякъде е въпрос на амбиция. Но това не е всичко. Аз вярвам в това, което правя, Гейдж, както вярвам и че го правя както трябва. Всичко започна със смъртта на едно

момче, Рико Мендес. Той не беше от стълбовете на обществото. Беше само един дребен крадец, който вече е бил арестуван и рано или късно отново щеше попадне в затвора. И това момче беше застреляно, докато си стояло мирно и тихо на един ъгъл. Само защото членувало в друга банда. — Дебора започна да крачи нервно из помещението. Яростно размаха ръка. — След това беше убит младежът, който го застреля, и то само защото проговори пред мен. Защото се споразумях с него. Кога ще свърши всичко това? Кога всички ние ще си кажем, че не е нормално хората да се избиват един друг? Чувствам се отговорна за това, което се случи, и искам нещо да се промени.

Тогава и Гейдж стана и се приближи до нея.

— Дебора, изобщо не се съмнявам в твоите професионални способности.

— Ала се съмняваш, че съм способна да направя вярна преценка, нали така?

— Да, както се съмнявам и в своята преценка. — Ръцете му се плъзнаха нагоре по ръкавите на халата ѝ. — Тревожа се за теб.

— Не мисля, че...

— Недей. Недей да мислиш. — Покри устата ѝ със своята и я притегли към себе си.

Внезапно я заля топлина и изпита силен копнеж. Как да му устои? Тялото му, притиснато до нейното, беше толкова силно, устните — толкова опитни. Имаше чувството, че от него към нея струи някакъв поток — не беше само желание, а нещо по-дълбоко и истинско. Почти го усецаше в себе си.

За него тя беше всичко. Когато я прегърна, дори не се запита каква беше онази сила в нея, която изпразни съзнанието му и задоволи глада му. С нея се чувстваше и силен, и същевременно слаб. Благодарение на нея отново бе започнал да вярва, че съществуват чудеса.

Отстъпи крачка назад, но не пусна ръцете ѝ. Дебора с усилие възстанови равновесието си. Как беше успял да я разтърси така само с едно докосване?

— Още не съм готова — успя само да каже накрая.

— И аз. Ала това е без значение. — Отново я притегли към себе си. — Искам да се видим довечера. — Силно притисна устни към нейните. — Искам да бъда с теб.

— Не, не мога. — Тя едва дишаше. — Трябва да отида в съда.
Гейдж едва се сдържа да не изругае.

— Добре, тогава ще се видим след процеса. И двамата не можем да избягаме от това.

— Вярно е. — Беше крайно време да го признае. — Не можем. Но аз имам нужда от малко време. Моля те, не ме карай да бързам.

— Ще се опитам. — Тръгна към вратата, ала се спря и отново се обърна към нея. — Дебора, има ли друг мъж?

Тя искаше да каже, че няма, но нямаше право да го лъже.

— Не зная.

Той кимна и затвори вратата зад гърба си. С горчива ирония осъзна, че ще трябва да се състезава със самия себе си.

Тази вечер Дебора остана да работи до късно на бюрото в спалнята си. След като се прибра от съда, прекара няколко часа в чистене на и бездруго чистия апартамент. За нея това беше един от най-добрите начини за снемане на напрежението. Или за отвличане от опасни мисли. Другият начин беше работата и затова после се задълбочи в служебните документи и юридическите справочници. Все едно, нямаше да може да заспи.

Тъкмо бе посегнала към чашата с кафе, когато звънна телефонът.

— Ало?

— О'Роарк? Дебора О'Роарк?

— Да, аз съм. Кой се обажда?

— Сантяго.

Веднага застана нащрек и грабна един молив.

— Господин Сантяго, опитахме да се свържем с вас.

— Да. Знам.

— Много бих искала да поговорим. Прокуратурата е готова да ви предложи помощ и сигурност.

— Също като на Парино, нали?

Прониза я чувство на вина.

— Все пак с нас ще сте в по-голяма безопасност, отколкото сам.

— Може би. — В гласа му, напрегнат и нервен, прозвуча страх.

— Защо не дойдете да поговорим в удобен за вас час?

— Няма да стане. Никъде не мърдам. Ще ме убият още преди да съм пресякъл улицата. — След това продължи бързо и насечено. — Ти ела. Слушай. Зная повече от Парино. Много повече. Зная имена, имам документи. И, сестро, ако искаш да чуеш какво имам да ти кажа, ела.

— Добре. Само ще предупредя полицията...

— Никакви ченгета! — В пискливия му глас прозвучаха злоба и ужас. — Никакви ченгета, иначе нищо няма да кажа. Ела сама. И точка.

— Добре, както искате. Кога?

— Веднага. Хотел „Дарси“, на Трийсет и осма източна улица, 127. Стая номер двайсет и седем.

— Идвам след десетина минути.

— Госпожо, сигурна ли сте, че точно тук искате да ви оставя? — Въпреки че си беше сложила протрити джинси и тениска, шофьорът на таксито веднага прецени, че клиентката му беше много по-висока класа от обичайните посетители на такава мръсна дупка като хотел „Дарси“.

Дебора погледна през плътната влажна завеса на ситния дъждец, който упорито не спираше да вали. Веднага забеляза затъмнените прозорци, драсканиците по сградите, пустата улица.

— Да. Но вие сигурно няма да се съгласите да ме изчакате?

— Права сте, няма да се съглася, госпожо.

— Така и предполагам. — Пъхна сгънатата банкнота през тесния процепа на стъклото. — Задръжте рестото. — Пое си дълбоко дъх и изскочи под дъжда. След малко вече се изкачваше по порутените стъпала към централния вход на хотела.

Застана във фойето и усети, че от дрехите ѝ капе вода. На администрацията, която се намираше зад ръждясала метална преграда, нямаше никой. Крушката на тавана хвърляше оскъдна жълтеникава светлина върху мазния линолеум на пода. Миришеше на пот, отпадъци и на още нещо, нещо много по-гадно. Дебора се обърна и погледна нагоре към стълбището.

Някъде се чуваше протяжен плач на дете. Всичко беше потънало в мръсотия и мизерия, въпреки че някой явно беше правил опит да измие графитите от стената. Нещо дребно и черно бързо притича

покрай крака ѝ и се шмугна в дупка на пода. Дебора потръпна от отвращение и тръгна нагоре.

В една от стайте мъж и жена се караха злобно. На втория етаж изскърца и се откряна някаква врата. Показаха се малки уплашени очички, след което вратата се захлопна и някой сложи веригата.

Под краката ѝ изскърцаха парченца стъкло — досети се, че са от счупената крушка на тавана. В полумрака се чу стържещият звук от спирачки на кола — някой гледаше телевизионен екшън. Зад стъклото на прозореца проблесна светкавица. На всичкото отгоре започваше буря.

Спря се пред стая двайсет и седем. В стаята отсреща работеше телевизор. Вдигна ръка и почука на вратата.

— Господин Сантяго...

Никой не отговори и тя отново почука. Слез това предпазливо натисна дръжката. Вратата се откряна.

На синкавата мъждукаща светлина на телевизионния екран Дебора видя тясна хотелска стаичка с мръсни прозорци. Навсякъде бяха разхвърляни купчини, дрехи и боклуци. Единственото чекмедже на тоалетката беше изкъртено. Вонеше на топла бира и застояла храна.

Забеляза тяло, проснато на леглото, и тихичко изруга. Не стига, че беше дошла в тази дупка, за да го разпита, а той я посрещаше мъртво пиан.

Ядоса се и изключи телевизора. Сега вече чуваше само потропването на дъжда и крясъците на двамата, които се караха в другия край на коридора. На стената беше окачена мръсна очукана фаянсова мивка. Може да ми потрябва, помисли Дебора. Ако успея да завлека Сантяго до нея, ще му сложа главата под водната струя, за да изтрезнее по-бързо.

— Господин Сантяго! — повиши глас и тръгна към леглото, като внимаваше да не стъпва върху мазните вестници и бирените локви на пода. — Рей. — Разтърси го за рамото и видя, че очите му са отворени. — Аз съм, Дебора О'Роарк — обясни тя. И изведнъж разбра, че той не я виждаше. Той изобщо нищо не виждаше. Погледна треперещите си пръсти и осъзна, че бяха изцапани с кръв. — О, божичко. — Препъвайки се, отстъпи назад, като се опитваше да спре парещото гадене в стомаха си. Направи още една крачка, после още една. Обърна се и почти се блъсна в дребно човече с мустаци.

— Сеньорита — повика я тихо той.

— Полицията — едва успя да промълви тя. — Веднага трябва да уведоим полицията. Той е мъртъв.

— Зная. — Човечето се усмихна. В устата му проблесна злато, след това вдигна ръка и в нея проблесна сребристото острие на кама. — Госпожице О'Роарк, чаках ви.

Дебора се втурна към вратата, ала той я хвана за косата и я задържа. Тя извика от болка, но замълча, когато усети на гърлото си студения допир на стоманата. Беше уплашена до смърт.

— Тук виковете никого не могат да впечатлят — тихо я предупреди той. Дебора изтръпна от ужас, когато я обърна с лице към себе си. — Много сте хубава, сеньорита. Ще бъде жалко да срежа това красиво лице. — Без да я изпуска от поглед, прокара острието по кожата ѝ. — Искам да ми кажете, ако обичате, какво сподели с вас Парино, преди да го сполети онова... нещастие. Искам да чуя имена, факти. Както и на кого сте предали информацията.

Тя се чудеше какво да измисли и ужасено го погледна в очите. И разбра какво я очаква.

— Каквото и да ви кажа, вие ще ме убиете.

Човечето отново се усмихна.

— Сеньорита е не само красива, но и много умна. Ала за всичко си има начин, включително и как да умреш. Понякога това става бавно и мъчително. — Леко плъзна острието по бузата ѝ. — Първо ще ми отговорите на въпроса.

Дебора не знаеше никакви имена — нищо, за което да си струва да се пазари. Можеше да разчита само на ума си.

— Всичко е записано. Записано и прибрано в сейф.

— А на кого си казала за разговора с Парино?

— На никого. С никого не съм разговаряла.

Наблюдаваше и бавно въртеше ножа в ръка.

— Мисля, че лъжеш. Дали няма да станеш по-сговорчива, ако ти покажа какво мога да ти направя. Ах, тази кожа. Мека като коприна. Жалко, че се налага да я повредя.

Дебора се стегна и в същия миг отново проблесна мълния, последвана от резкия звук на счупено стъкло.

Беше той — появи се целият в черно, озарен от ярката светлина на светкавицата. Гръмотевичен грохот разтърси стаята. Докато Дебора

си поеме дъх, усети как ножът се премести на гърлото ѝ и една месеста ръка я сграбчи през кръста.

— Само една крачка — предупреди спокойно дребосъкът, — и гърлото ѝ ще бъде прерязано от ухо до ухо.

Немезис застина на място. Не я погледна. Не смееше да я погледне. Но я виждаше много добре с вътрешното си зрение — беше бледа като платно, а в очите ѝ се четеше ужас. Може би заради нейния или заради своя собствен страх, ала той не успя да се съсредоточи и да влезе в стаята като сянка, а не като човек. А ако опиташе сега, дали щеше да успее да я освободи, или камата щеше да го изпревари? Не биваше да рискува. Сега можеше да разчита само на ума си.

— Ако я убиеш, няма да излезеш жив оттук.

— И двамата рискуваме. Не се приближавай. — Още по-силно притисна ножа до гърлото ѝ и тя простена.

Сега вече Немезис наистина се изплаши. И се вбеси.

— Само да я нараниш, ще ти се случи нещо, което не си сънувал и в най-мрачните си кошмари.

Тогава го позна — същите увиснали плътни мустаци, златните зъби. Спомни си пристанището, миризмата на риба и гниещи отпадъци, пликането на водата в кея. Усети горещия взрив в гърдите си и се олюля от болка.

— Зная кой си, Монтега. — Говореше тихо и с пресипнал глас. Отдавна те търся.

— Е, значи най-последно ме намери — нагло се ухили дребният мъж, но по миризмата на потта му Дебора усети, че изпитва страх. Това малко я успокои. — Свали оръжието.

— Нямам оръжие. — Немезис разпери ръце. — Нямам нужда.

— Значи си глупак. — Монтега пусна Дебора и бръкна в джоба си. Веднага се разнесе изстрел и Немезис отскочи встрани.

Всичко стана толкова бързо, че Дебора не разбра кой от двамата беше направил първото движение. Видя само как куршумът се сплеска в мазния тапет и от стената се посипа мазилка, а Немезис падна на земята. С неочаквана смелост, подсилена от страха и гнева, които изпитваше, тя заби лакът в корема на Монтега.

Той обаче се интересуваше повече от противника си, отколкото от нея, и равнодушно я отблъсна. Главата ѝ се удари в ръба на мивката. Отново избухна светкавица. И отново настъпи мрак.

— Дебора, Дебора. Отвори очи. Моля те.

А тя не искаше да ги отвори. Усещаше светлината зад затворените си клепачи като пробождаше на хиляди малки иглички. Ала в гласа, който я викаше, имаше толкова отчаяна молба, че накрая отвори очи. Съсредоточи се и видя Немезис.

Беше я прегърнал и нежно я люлееше. Отначало не виждаше нищо, освен очите му. Красиви очи, помисли си в унес. Беше се влюбила в тях още от първия път. Когато ги забеляза над човешкото множество и въпреки ослепителните светлини, видя само тях.

Простена тихо и вдигна ръка към цицината, която постепенно се издуваше на слепоочието ѝ. Сигурно имаше мозъчно сътресение. За пръв път беше срещнала Немезис в една тъмна пряка. Тогава пак я заплашваха с нож. Също като тази вечер.

— Нож — промърмори. — Онзи човек имаше нож.

Прониза го чувство на облекчение и се наведе към нея.

— Всичко е наред. Той не успя да го използва.

— Страхувах се да не те убие. — Вдигна ръка да го погали и усети топлия му дъх.

— Не ме уби. Както виждаш, още съм жив.

— Тогава ти си го убил?

Очите му се промениха. Загрижеността отстъпи място на гнева.

— Не.

Когато видя как Дебора пада на земята, изпита такъв смразяващ ужас, какъвто мислеше, че вече не е способен да изпитва. Монтега се измъкна много леко. Но това не беше последната им среща. Следващият път непременно щеше да си получи заслуженото. А той — да си отмъсти.

— Успя да избяга?

— Засега, да.

— Ти го познаваш. — Дебора се опита да събере мислите си през пулсиращата болка. — Нарече го по име.

— Да, познавам го.

— Той имаше и пистолет. — Силно стисна очи, ала болката не си отиваше. — Не видях обаче кога и как стреля.

— През джоба. Има навик да съсипва скъпи костюми.

Тя реши, че тук имаше нещо, за което трябваше отново да помисли, но по-късно.

— Време е да се обадим в полицията. — Облегна се на ръката му, за да запази равновесие и усети нещо топло и лепкаво. — Кървиш.

Той погледна, за да види къде го беше улучил куршумът.

— Малко.

— Сериозно ли си ранен? — Забрави за пулсиращата болка в слепоочието си и пусна ръката му. Преди да успее да я спре, разкъса ръкава му и откри раната. Стомахът ѝ се присви, когато видя дългата грозна резка. — Трябва да спрем кръвта.

Не видя как веждите му се извиха от изненада, но я усети в гласа му.

— Защо не си свалиш тениската и не я използваш като турникет?

— Защото не заслужаваш чак такова удоволствие. — Огледа се, като старателно избягваше човешката фигура на леглото. — Тук всичко е толкова мръсно. Като нищо можеш да пипнеш някоя инфекция.

— Ето, опитай с това — подаде ѝ парче черен плат.

Тя се зае с раната.

— Нямам голям опит с огнестрелни рани, ала мисля, че трябва добре да се почисти.

— После ще се занимавам с това. — Нейните грижи му доставяха истинско удоволствие. Нежният допир на пръстите ѝ, съсредоточената извивка на веждите ѝ. Преди малко беше открила труп, а и самата тя едва не загина. А сега се бе навела над него и с компетентен вид почистваше раната му.

Практична и делова жена. Усмихна се леко. Да, оказа се, че практичността е много привлекателна черта. Освен това можеше да усети аромата на косата ѝ и да усети колко бе мека, когато докосваше бузата му. Чуваше дишането ѝ, тихо и равномерно, под звуците на затихващия дъжд.

След малко, доволна от резултата, Дебора се отпусна на пети.

— Е, разделихме се с мита за твоята неуязвимост.

Той се усмихна и сърцето ѝ замря.

— Репутацията ми е съсипана.

Гледаше го като омагьосана, докато стояха на колене на пода на мръсната стаичка. Забрави коя е и къде се намира и сведе поглед към

устните му. Какъв ли беше вкусът им? И какви чудеса можеше да ѝ покаже?

Той остана без дъх, когато тя отново вдигна поглед. В очите ѝ забеляза тлееща страст и доверие, а това го плашеше. Пръстите ѝ продължаваха нежно да докосват кожата му и да я гаят. На шията ѝ забеляза пулсираща точка и си помисли, че вижда как тупти сърцето ѝ.

— Непрекъснато мечтая за теб и те сънувам. — Пресегна се да я докосне и Дебора се прислони към него, без да се съпротивява. — Дори когато съм буден, продължавам да те сънувам. Мечтая да те докосна. — Дланите му се плъзнаха нагоре и обхванаха гърдите ѝ. — Да усетя вкуса ти. — Не устоя на изкушението и притисна устни към пулсиращата точка на гърлото ѝ, където толкова силно се усещаше нейният аромат и вкус.

Тя се притисна към него и замря, поразена и разтърсена от дивата и първобитна страст, която се надигаше в кръвта ѝ. Устните му оставяха белези върху кожата ѝ. А ръцете му... О, господи, какви ръце. С дълбок гърлен стон се изви назад, нетърпелива и копнееща.

И в този момент пред погледа ѝ внезапно изплува лицето на Гейдж.

— Не — засрамено отскочи назад. — Не, не бива.

Той се прокле мислено. После прокле и нея. А също и обстоятелствата. Как можа да го направи точно тук и сега?

— Права си, не бива. — Стана и отстъпи назад. — Това място изобщо не е за теб. Не трябваше да си тук.

Дебора всеки момент щеше да се разплаче и затова гласът ѝ прозвуча остро.

— А ти?

— При мен е различно — промърмори той. — В известен смисъл бях длъжен да бъда тук.

— Аз също. Дойдох по работа. Сантяго ме повика.

— И сега е мъртъв.

— Когато ми се обади, беше жив. — Притисна пръсти към очите си и се опита да се съсредоточи. — Обади се и ме помоли да дойда тук.

— А Монтега те е изпреварил.

— Да. — Напомни си, че е силна жена, отпусна ръце и го погледна. — Но как стана така? Откъде е знаел къде да намери

Сантяго? Откъде е знаел, че аз ще дойда тук, и то точно тази вечер? Той ме чакаше. Назова ме по име.

Немезис внимателно я изглежда.

— Каза ли на някого къде отиваш?

— Не.

— Вече наистина вярвам, че си пълна глупачка. — Рязко се отдръпна от нея. — Идваш на подобно място съвсем сама, за да се срещнеш с човек, който като нищо можеше да ти изпрати един куршум в мозъка.

— Нищо нямаше да ми направи. Сантяго се страхуваше да не го убият и беше решил да проговори. Много добре зная какво правя.

Той отново се обърна към нея.

— Напротив. Нямах и най-малка представа какво правиш.

— Естествено, само ти знаеш всичко. — Отметна назад разбърканата си коса и болката отново я прониза. — О, защо не се махнеш оттук? Или поне престани да ми се бъркаш. Нямах право да ми държиш подобен тон. И без теб си имам достатъчно проблеми.

— Трябваше да си останеш вкъщи и да изпратиш на срещата някой друг.

— Сантяго не потърси някой друг — възрази тя. — Обади се на мен и точно с мен искаше да говори. Ако бях пристигнала първа, вече щях да знам всичко. Аз не... — Замълча, защото си спомни нещо. — Телефонът. По дяволите, сигурно ми подслушват телефона. Знаели са, че ще дойда. Сигурно подслушват и служебния ми телефон. Ето как са разбрали, че подадох молба за съдебно разпореждане за обиск на антикварния магазин. — Очите ѝ проблеснаха. — Е, сега вече бързо ще се справя с тази история.

Скочи на крака. Стаята се завъртя пред очите ѝ. Той я подхвана, преди отново да бе тупнала на пода.

— Нищо няма да правиш бързо, поне един-два дни. — Подхвана я под коленете и я вдигна като перце.

Харесваше ѝ да бъде носена на ръце. Особено от него.

— Пусни ме, Зоро. Влязох в този хотел на собствените си крака и смятам да изляза по същия начин.

Той я изнесе в коридора.

— Винаги ли си такъв инат?

— Да. И не се нуждая от помощта ти.

— Да бе, видях те как се справяше сама — беше просто великолепно в ръцете на Монтега.

— Може и да съм имала някои дребни неприятности — призна Дебора, когато той тръгна надолу по стълбите, — но сега поне знам едно име. Монтега. Висок метър шейсет и пет, тежи около седемдесет и пет килограма. Кестенява коса, кафяви очи и мустаци. Два златни зъба. Лесно ще намеря досието му.

Той спря и я изгледа с леден поглед.

— Монтега е мой.

— В закона нищо не пише за лично отмъщение.

— Права си. Законът не го предвижда. — Леко я завъртя, тъй като бяха стигнали подножието на стълбището.

В тона му усети нещо — дали не беше разочарование? Това я накара да вдигне ръка към лицето му.

— Много ли беше лошо?

— Да. — Господи, как искаше да се отпусне, да зарови лице в косите ѝ и да я остави да го утеши. — По-лошо не можеше да бъде.

— Тогава нека ти помогна. Разкажи ми какво знаеш, а аз ще се постарая Монтега и онези, които стоят зад него, да си получат заслуженото за това, което са ти причинили.

Знаеше, че говори искрено. От една страна, беше трогнат, ала от друга, се страхуваше за нея.

— Свикнал съм сам да си плащам дълговете.

— По дяволите, и ти ще ми говориш за инат. — Извъртя се в ръцете му, когато излязоха на дъжда. — Бях готова да наруша принципите си и да работя заедно с теб, а ти...

— Нямам нужда от партньор.

Дебора усети как се напрегна, когато произнесе тези думи, почувства и болката му. Но беше решила повече да не се размеква. Стига вече.

— Много мило. О, я ме пусни на земята. Не може да ме носиш на ръце няколко километра.

— Никога не съм имал подобно намерение. — Ала с удоволствие би го направил. Представи си как я носи през дъжда до жилището ѝ, как влиза с нея и я поставя на леглото. Но я занесе само до съседната улица, където беше светло и минаваха коли. Спря до бордюра и ѝ заръча: — Спри някое такси.

— Да спра такси? Просто ей така, както си седя в ръцете ти?

Интересно, как успяваше тази жена да го накара да изгаря от желание и в същото време да го размива? Обърна се и видя топлотата в очите ѝ и леката усмивка, която трепна на устните ѝ.

— Нали можеш да си вдигнеш ръката?

— Да, надявам се. — И тя наистина вдигна ръка. След няколко минути една кола спря до бордюра.

Колкото и да бе ядосана, Дебора едва не се изсмя, когато забеляза, че шофьорът щеше да падне върху волана, когато позна нейния придружител.

— Божке, ама ти да не си оня? Немезис? Братче, искаш ли да те повозя?

— Не, благодаря. Само закарайте дамата. — Без усилие и много внимателно я постави на задната седалка. Ръката в черната ръкавица отново я погали по бузата, този път за сбогом. — На твоє място веднага щях да си сложа лед на челото и да изпия един аспири́н.

— Благодаря. Много ти благодаря за всичко. Слушай, още не съм свършила...

Ала той направи крачка назад и изчезна зад тъмната завеса на дъжда.

— Ама това наистина беше той, нали? — Вместо да потегли, шофьорът се извърна към Дебора, без да обръща внимание на възмутените клаксони на колегите си. — Какво е направил този път? Сигурно ти е спасил живота или нещо подобно?

— Нещо подобно — промърмори тя.

— Божке. Чакай само да кажа на жена ми. Представям си как ще се ококори. — Ухили се и изключи брояча. — Маце, черпя едно возене.

ШЕСТА ГЛАВА

Плувнал в пот, Гейдж изпуктя и отново вдигна щангата. Беше легнал по гръб на скамейката за коремни преси, гол до кръста, само по шорти. Мускулите му бяха изтръпнали от умора, но той държеше на всяка цена да направи заплануваните сто преси. Капчици пот се стичаха по челото му и въпреки предпазващата лента, стигаха до очите. Неподвижният му поглед бе фиксиран в една определена точка на тавана. Всъщност болката в мускулите му действаше успокояващо.

Добре си спомняше времето, когато беше толкова слаб, че не можеше да вдигне и вестник. Краката му бяха като гумени и се задъхваше, докато прекоси коридора в болницата. Това много го дразнеше, а най-мъчително от всичко беше чувството на безпомощност.

Отначало яростно се съпротивляваше срещу часовете по физиотерапия. Предпочиташе да седи сам в стаята си и да мисли. След това упражненията се превърнаха в инструмент за самонаказание — как можа да остане жив, когато Джак беше мъртъв. Този въпрос му причиняваше непоносима болка.

И един ден, отпаднал, самотен и дълбоко депресиран, той стоеше в болничната стая, облегал на стената и се самообвиняваше. Най-много от всичко копнееше да изчезне, просто ей така, както си стоеше прав. И то наистина се случи.

В първия момент помисли, че има халюцинации. Или полудява. По-късно, ужасен и невярващ, опита отново. Дори обърна огледалото, за да наблюдава как тялото му се разтваря във въздуха и изчезва в млечнобялата стена зад леглото.

Никога нямаше да забрави онази сутрин, когато сестрата влезе със закуската и мина покрай него, без да го види. Мърмореше си под носа нещо за пациентите, които не си лежат в леглото, където им е мястото.

Тогава разбра какво беше спечелил от допира със смъртта, и че това не беше случайно.

След това терапията се превърна в нещо като религия, нещо, на което той посвети всичките си сили, цялата си воля. Упражняваше се толкова упорито, че накрая мускулите му станаха твърди като желязо. През глава се хвърли да изучава бойни изкуства, вдигаше тежести часове наред — тежък, изтощителен труд, всеки ден плуваше по стотици метри в басейна.

По същия начин започна да тренира и мозъка си, четеше всичко наред, като се стараеше да разбере множеството уловки на бизнеса, който бе наследил. Прекарваше всеки ден по няколко часа пред компютъра, докато усвои и най-сложните програми.

Сега бе по-силен, по-бърз и по-умен, отколкото когато работеше в полицията. Ала никога повече нямаше да си сложи полицейска значка. Както и да работи с друг партньор.

Никога повече нямаше да бъде безпомощен.

Издиша шумно, когато видя, че Франк му носи чаша сок с лед.

Франк остави чашата до пресата и известно време го наблюдава мълчаливо.

— Решил си да се поупражняваш — отбеляза той. — Също като вчера, а и завчера — ухили се Франк. — Какви са тези жени, които карат мъжете да вдигат тежести?

— Разкарай се, Франк.

— Хубава е — продължи шофьорът, без да се обижда. — И никак не е глупава, щом е завършила право и дори е успяла да стане прокурор. Ама не ми се вярва, че се сещаш за ума ѝ, когато те погледне с големите си сини очи.

Гейдж изпъшка за последно и остави щангата на безопасно разстояние.

— Защо не излезеш да се разсееш малко и да задигнеш някой портфейл?

— Вече не се занимавам с такива работи. — На широкото му лице грейна доволна усмивка. — Ами ако ме пипне Немезис? — Издърпа една хавлиена кърпа от акуратно подредената купчина до пейката. Гейдж нищо не каза, само взе кърпата и попи потта от челото и гърдите си. — Как е ръката?

— Добре. — Дори не погледна чистата превръзка, с която Франк бе сменил черната лента, която му беше сложила Дебора.

— Явно не си във форма. Станал си бавен. Не си спомням да са те улучвали друг път.

— Слушай, да не искаш да те уволня?

— Пак ли? А, не. — Франк изчака търпеливо, докато Гейдж се премести към тренажора за крака. — Просто се тревожа за мястото си. Нали ако те убият, пак ще трябва да се изхранвам с обирание на туристи.

— Тогава ще се постарая да оцелея. В Урбана туристите и без теб си имат достатъчно проблеми.

— Нямаше да те улучи, ако бях с теб.

Гейдж го изгледа убийствено и продължи с упражненията.

— Знаеш, че винаги работя сам. Вече сме се разбрали.

— Да, ама тя е била там.

— Точно в това беше проблемът. Мястото ѝ не е на улицата, а в съдебната зала.

— Обаче ти предпочиташ да я видиш не в съдебната зала, а в леглото.

Щангата се отпусна с трясък на пода.

— Млъквай!

Но Франк познаваше Гейдж от доста време и не се плашеше лесно.

— Виж, личи си, че здравата си хлътнал по нея и това ти пречи да се съсредоточиш. Не е добре за теб самия. Тази жена може да ти навреди.

— А аз — на нея. Изобщо не я заслужавам. — Гейдж се изправи и посегна към сока. — Чувствата ѝ са раздвоени между мен и Немезис. И това я прави нещастна.

— Защо тогава не ѝ кажеш, че всъщност изпитва чувства само към един мъж. Така ще я направиш щастлива.

— Не зная какво да правя. — Пресуши чашата и едва се сдържа да не я счупи в стената. — Да я поканя на вечеря и, докато си пием коктейла, да обявя: О, Дебора, между другото, аз не съм само бизнесмен и стълб на проклетото общество. Имам и друга професия. Така да се каже, моето второ аз. Или както обичат да ме наричат журналистите — аз съм Немезис. И двамата сме луди по теб, така че, когато си легнем, кажи как предпочиташ — да си сложи ли маската, или ще минем без нея?

Франк се замисли и след малко каза:

— Да. Защо не? Кажи й нещо от този сорт.

С мрачна усмивка Гейдж остави чашата.

— Много е праволинейна, Франк. Зная какво означава това, защото и аз бях като нея. Тя вижда нещата в бяло и черно — смазване на закона или престъпление. — Налегна го внезапна умора и той се загледа в искрящата водна повърхност на басейна. — Никога няма да разбере какво правя или защо го правя. Освен това ще ми се разсърди, защото съм я лъгал. Всъщност всеки път, когато сме заедно, аз я мамя.

— Не си справедлив към нея. Трябва да й имаш повече доверие. Имаш сериозни основания да се занимаваш с онези неща.

— Да. — Разсеяно докосна белега на бузата си. — Естествено, че имам.

— Накарай я да те разбере. Ако изпитва истински чувства, ще те приеме такъв, какъвто си.

— Може би, но само може би, ще се съгласи да ме изслуша и дори ще приеме това, което правя. Ала никога няма да го одобри. Дори може да ми прости за лъжите. Ами всичко останало? — Притисна ръката си към седалката и я изчака да потъне в гладката кожа. — Как да й предложи да прекара живота си с един ненормален тип?

Франк силно изруга.

— Не си ненормален. Това е дарба.

— Как не! — Гейдж вдигна ръка и раздвижи пръстите си. — Достатъчно ми е, че аз трябва да живея с тази дарба.

Точно в 12:15 по обед Дебора влезе в сградата на Кметството. За да стигне до кабинета на кмета, трябваше да мине първо по дългия коридор със суровите, застинали лица на бивши кметове, губернатори и президенти, които я гледаха от портретите си. После следваха мраморните бюстове на „бащите на нацията“. Настоящият кмет на Урбана обичаше да е заобиколен от история и много държеше всички килими в кметството да са в червено.

Дебора нямаше нищо против тези неща. Всъщност дори харесваше съдържаното достойнство на традицията. Беше й приятно да чува тихото щракане на клавиатурите на компютрите бръмченето на

ксерокса и приглушените телефонни разговори на служителите зад вратите, покрай които минаваше.

Накрая стигна до приемната. Секретарката на Тъкър Фийлдс вдигна поглед и се усмихна, щом я позна.

— Госпожице О'Роарк. Той ви очаква. Само да предупредя, че сте тук.

След двайсетина секунди я поканиха да влезе. Фийлдс седеше зад бюрото си — елегантен и внушителен мъж с ореол от побеляла коса и червендалесто лице, което беше наследил от няколко поколения фермери. На неговия фон Джери приличаше на юпи, току-що завършило с пълно отличие някой от реномираните източни колежи.

През шестте години на своя мандат Фийлдс си беше спечелил славата на човек, който не се страхува да си изцапа ръцете, стига да запази града чист.

Беше си свалил сакото, а навитите нагоре ръкави на бялата му риза разкриваха мускулести ръце. Вратовръзката му се беше изкривила настрана и когато Дебора влезе, той веднага посегна да я оправи.

— Дебора, винаги се радвам да те видя.

— И аз, кмете. Здравей, Джери.

— Седни, ако обичаш. — Фийлдс посочи с жест един стол и се облегна назад в коженото си кресло. — Как върви процесът срещу Слейгърман?

— Добре. Следобед ще го разпитвам.

— Готова ли си?

— Повече от готова.

— Много добре. — Даде знак на секретарката, която веднага се показа на вратата с поднос в ръце. — Прецених, че след като те помолих да се отбиеш през обедната почивка, не е излишно да ти предложи малко кафе и кейк.

— Благодаря. — Тя пое чашката и се усмихна, макар да се досещаше, че не я бяха повикали само на сладкиш и светски разговор.

— Научих за неприятните ти преживявания вчера.

— Да — потвърди тя. Беше го очаквала. — Изпуснахме Рей Сантяго.

— Да, чух. Много неприятно. А онзи тип, Немезис, и той ли беше там?

— Да.

— Както и онази нощ, когато избухна бомбата в антикварния магазин на Седма улица, нали? — Фийлдс събра пръсти и отново се облегна назад. — Може да си помисли човек, че е свързан по някакъв начин с тези истории.

— Не, или поне не така, както си мислиш. Ако не беше там онази нощ, сега нямаше да седя тук, в кабинета ти. — Колкото и да не ѝ се искаше, беше принудена да го защити. — Той не е престъпник или по-скоро не е престъпник в обичайния смисъл.

Кметът леко повдигна вежди.

— Каквото и да е смисълът, аз предпочитам в моя град полицията да се грижи за реда, а не разни тайнствени явления.

— Напълно съм съгласна.

Той кимна, доволен от нейния отговор.

— А онзи човек... — Фийлдс отмести леко документите на бюрото, за да си спомни името. — Монтега?

— Енрико Монтега — допълни Дебора. — Известен още като Ернандо Санчес или Енрико. Той е колумбиец, пристигнал в Съединените Щати преди шест години. Заподозрян в убийството на двама търговци на дрога в Колумбия. Известно време се подвизавал в Маями и има дебело досие в местния Отдел за борба с наркотрафика. А също и в Интерпол. Смята се за един от най-големите престъпници на Източното крайбрежие. Преди четири години убил един полицаи и сериозно ранил друг — замълча, тъй като си спомни за Гейдж.

— Добре си си подготвила домашното — отбеляза Фийлдс.

— Винаги държа на добрата предварителна работа, когато се заема с някого.

— Хммм. Знаеш ли, Дебора, Мичъл те смята за най-добрия служител в прокуратурата. — Кметът широко се усмихна. — Е, разбира се, никога няма да го признае. Мич не си пада много по комплиментите.

— Това ми е добре известно.

— Всички ние сме много доволни от работата ти и особено от начина, по който се справи с процеса срещу Слейгърман. И двамата с Мич смятаме, че трябва изцяло да се съсредоточиш върху работата в съда. Ето защо решихме да те освободим от предварителното разследване по онова дело.

Тя премигна. Не можеше да повярва на ушите си.

— Моля?

— Решихме да предадеш всичките си бележки на друг прокурор.

— Значи ми отнемате случая?

Той вдигна ръка.

— Става въпрос за най-обикновено полицейското разследване. Като знаем колко си заета, предпочетохме да предадеш случая на някой друг.

Дебора решително остави чашата си.

— Случаят на Парино беше мой. Аз се споразумях с него.

— Парино е мъртъв.

Тя погледна към Джери, но той само вдигна ръце. Стана, като се опита да се овладее.

— Смъртта му е следствие от нашето споразумение. Нещата се свързани. Случаят е мой. И до този момент се справях с него много добре.

— Ала рискува живота си. Както и изхода на разследването. При това неведнъж, а цели два пъти.

— Вършех си работата.

— Е, от този момент ще я върши някой друг. Или поне по-голямата част от нея. — Той разпери ръце. — Дебора, не го възприемай като наказание, а като прехвърляне на отговорността.

Тя поклати глава и щракна ключалката на куфарчето си.

— Не съм убедена, че друг ще може да се справи. Смятам лично да поговоря с Мичъл. — Обърна се и изхвърча от стаята. С усилие се въздържа да не тресне вратата зад гърба си.

Джери я настигна при асансьора.

— Деб, чакай малко.

— Да не си посмял!

— Какво?

— Да се опитваш да ме успокоиш. — Натисна яростно бутона и се извърна към него. — Джери, какво става, по дяволите?

— Както ти обясни кметът...

— Не ми ги пробутвай тия. Знаел си за какво ме вика и нищо не ми каза. Не ме предупреди дори с намек, така че да се подготвя.

— Деб... — Постава ръка на рамото ѝ, но тя се отдръпна рязко.

— Виж, не че не съм съгласен с това, което той каза...

— Нищо ново — шефът винаги е прав.

— Ала не знаех за какво те вика. По дяволите, дори не подозирах — повтори, когато Дебора го изгледа мълчаливо и с отвращение. — Разбрах чак в десет сутринта. Каквото и да мисля по въпроса, щях да ти кажа, ако знаех.

Тя свали пръста си от бутона.

— Добре. Извинявай, че си го изкарах на тебе. Но не е честно. В цялата тази история има нещо гнило.

— За малко да те убият — напомни й Джери. — Тази сутрин, когато Гътри дойде и...

— Гейдж? — прекъсна го Дебора. — Гейдж е идвал тук?

— Да, в десет имаше среща с кмета.

— Започвам да разбирам. — Сви ръцете си в юмруци и отново се обърна към асансьора. — Ето кой стои зад всичко това.

— Човекът беше разтревожен, това е всичко. Предложи да...

— Картината ми е ясна. — Отново го прекъсна тя и влезе в кабинката на асансьора. — Няма да оставя нещата така. И можеш да предадеш на шефа си какво съм казала.

Застави се да потисне гнева си, когато се върна в съда. Тук нямаше място за лични чувства и проблеми. Най-важното беше съдебната система да защити правата на уплашената млада жена, а това зависеше само от нея, Дебора.

Седна на мястото си в съдебната зала и старателно си водеше бележки, докато защитата разпитваше Слейгърман. Временно изхвърли от съзнанието си Гейдж с неговите номера.

Когато дойде времето за кръстосания разпит, тя беше напълно готова. За момент остана седнала, като внимателно наблюдаваше Слейгърман.

— Господин Слейгърман, вие сте бизнесмен, нали?

— Да.

— И бизнесът ви се състои в това, да осигурявате компаньони, както мъже, така и жени, за вашите клиенти?

— Точно така. „Еlegant Ескортс“ извършва услуги, като предлага подходящи придружители за делови мъже и жени, които не са от нашия град.

Остави го няколко минути да се хвали колко важна работа изпълнява неговата фирма.

— Да, разбирам. — Дебора стана и се приближи до съдебните заседатели. — И в професионалната характеристика... Или, да кажем, в задълженията на вашите служители влиза ли оказване на сексуални услуги на клиенти срещу заплащане?

— Категорично не. — Привлекателен и сериозен, Слейгърман се наведе напред. — Персоналът ми е подбран много внимателно и е добре обучен. Според нашата фирмена политика всеки служител, заловен в подобни отношения с клиент, следва незабавно да бъде уволнен.

— Известно ли ви е, че някои ваши служителки на практика са предлагали секс срещу пари?

— Сега вече да. — Отправи пронизващ и изпълнен с болка поглед към Сюзън и Марджъри.

— Искали ли сте от Марджъри Ловиц или Сюзън Макрой да оказват сексуални услуги на клиентите?

— Не.

— Ала сте знаели, че го правят?

Дори да беше изненадан от начина, по който тя провеждаше разпита, с нищо не го показва.

— Да, естествено. Нали го признаха под клетва.

— Вярно е, че са положили клетва, господин Слейгърман. Същото се отнася и за вас. Удряли ли сте някога свой служител?

— Определено не.

— Въпреки това, както госпожица Ловиц, така и госпожица Макрой твърдят под клетва, че сте го направили.

— И двете лъжат — обяви подсъдимият и мило й се усмихна.

— Господин Слейгърман, вярно ли е, че на двацет и пет февруари вечерта вие сте отишли в жилището на госпожица Макрой, ядосан, че тя не е била в състояние да отиде на работа, и сте я пребили от бой?

— Това е просто смешно.

— Готов ли сте да се закълнете, че това не отговаря на истината?

— Възраждавам. Клиентът ми вече отговори на този въпрос — обади се адвокатът на ответника.

— Оттеглям въпроса. Господин Слейгърман, търсили ли сте контакт с госпожица Ловиц или с госпожица Макрой от началото на процеса?

— Не.

— И не сте се обаждали по телефона на никоя от тях?

— Не съм.

Дебора кимна и се върна на мястото си. Извади от куфарчето си купчина разпечатки.

— Знаете ли на кого принадлежи телефон номер 555-2520?

За секунда той се забави с отговора.

— Не.

— Странно. Това е личната ви телефонна линия, господин Слейгърман. Как може да не знаете собствения си телефонен номер?

Той продължаваше да се усмихва, но в очите му проблесна студена омраза.

— Аз само приемам обаждания по този телефон, а не набирам номера му, така че не виждам защо трябва да го помня наизуст.

— Да, прав сте. На осемнайсети юни вечерта използвахте ли личния си телефон, за да се обадите в дома на госпожица Ловиц и госпожица Макрой?

— Не.

— Възразявам, господин съдия. Това доникъде няма да ни доведе — отново се обади адвокатът.

Дебора се отмести и застана с лице към съдията, за да могат съдебните заседатели добре да разгледат Слейгърман.

— Господин съдия, след малко ще докажа, че въпросът има пряко отношение към случая.

— Възражението не се приема.

— Господин Слейгърман, тогава сигурно ще ни обясните защо на осемнайсети юни във вашата телефонна сметка е регистрирано обаждане в жилището на госпожица Ловиц и госпожица Макрой в единадесет без петнайсет вечерта?

— Всеки може да използва телефона ми.

— Личната ви линия? — Дебора иронично повдигна вежди. — Какъв смисъл има да плащате за лична телефонна линия, след като всеки може да я използва? Човекът, който се обади, се представил като Джими. Вие също сте известен като Джими, нали?

— Да, както и хиляди други мъже.

— Вие ли разговаряхте с мен на осемнайсети юни?

— Никога не съм разговарял с вас по телефона.

Тя се усмихна хладно и се приближи до неговия стол.

— Забелязвали ли сте, господин Слейгърман, че за някои мъже гласовете на всички жени звучат по едни и същи начин? Както и че всички жени им изглеждат еднакви? И че за тях женското тяло служи само за едно?

— Господин съдия! — Адвокатът възмутено скочи на крака.

— Оттеглям въпроса. — Дебора не откъсваше поглед от очите на Слейгърман. — Можете ли да обясните, господин Слейгърман, кой може да е използвал личния ви телефон и името ви, за да се обади на госпожица Макрой вечерта на осемнайсети юни? И защо, когато аз вдигнах телефона, този човек — който използва вашата линия и вашето име — взе моя глас за нейния и заплаши госпожица Макрой? — Изчака секунда, преди да продължи. — Интересува ли ви какво ми каза този човек?

На горната му устна избиха капчици пот.

— Можете да си измислите каквото искате.

— Вярно е. Но за щастие, телефонът на госпожица Макрой се подслушваше. Ето, имам дешифрирания запис на разговора. — Тя размаха лист хартия. — Искате ли да опресня паметта ви?

Беше победила. Още не бяха минали заключителните пледоарии, но Дебора знаеше, че бе спечелила делото. А сега, след като успешно се бе справила в съда, оставаше да се погрижи и за останалите проблеми.

Намери Мичъл на бюрото му, със залепена на ухото телефонна слушалка. Шефът ѝ беше едър мъж с телосложение на бик. Нищо чудно, че в колежа беше играл защитник. Стените на кабинета му бяха украсени не само с дипломите му, но и с негови снимки в екип за бейзбол. Носеше червената си коса късо подстригана, а на носа му грееше цяло съзвездие лунички, ала това изобщо не можеше да смекчи свирепия му вид.

Забеляза Дебора на вратата, махна ѝ да влезе и посочи към един стол. Но тя предпочете да остане права, докато той свърши разговора.

— Какво стана със Слейгърман?

— Пиши го осъден. — Направи крачка към бюрото му. — А ти си ме предал.

— Глупости.

— А как, по дяволите, да го наречем? Викат ме в кабинета на кмета и ме отстраняват от разследването. Да му се не види, Мич, това си е мой случай!

— Случаят е на държавата — машинално я поправи той и захапа една незапалена пура. — Не си ти единствената, която може да се справи с него.

— Ала аз преговарях с Парино. Аз се споразумях с него. — Подпря се с длани на бюрото и го погледна право в очите. — Аз съм тази, която се пребиваше от работа по случая.

— Дори малко попрекали.

— Нали ти си ме учил, че един съдебен процес не е само фръцкане в красиви костюмчета пред съдебните заседатели? Добре си познавам работата, да му се не види!

— По наша преценка не трябваше да отиваш сама на срещата със Сантяго. Това беше абсолютна грешка.

— Е, това вече са пълни глупости. Той ми се обади. Лично. Ти какво щеше да направиш, ако беше на мое място?

Областният прокурор я изгледа изпитателно.

— Това е друго.

— Напротив, същото е — рязко изстреля в отговор Дебора, тъй като по очите му видя, че и той мислеше така. — Разбирам да ме изхвърлите, ако бях оплескала нещата, но аз не ги оплесках. Знаеш ли от колко време се потя върху този случай? И сега, когато попаднах на следа, изведнъж се оказва, че господин Гътри е надал вой, а вие двамата с кмета му пригласяте. После ще ми казваш, че светът не е само за мъже, нали, Мич?

Той насочи пурата си към нея.

— Не ми излизай с тези феминистична номера, момиче. Изобщо не ми пука дали носиш под блузата си сутиен, или не.

— Мич, искам да те предупредя, че ако си решил да ме отстраниш от случая без основателна причина, ще напусна. Не искам да работя с човек, на когото не мога да разчитам. Предпочитам сама да се оправям, като печеля най-малко по триста долара на час от разводи.

— Не обичам да ме притискат.

— Нито пък аз.

Областният прокурор се облегна назад и я изгледа преценяващо.

— Седни.

— Не искам да...

— По дяволите, О'Роарк. Казах да седнеш.

Вбесена, тя стисна устни, ала се подчини.

— Е, и?

Той замислено завъртя пурата между пръстите си.

— Ако Сантяго се беше обадил на мен, щях да отида. Точно както си направила ти. Но — продължи, преди Дебора да се бе намесила, — все пак сметнах за необходимо да те отстраня, и то не само заради начина, по който се месиш в разследването.

— Сметнал си за необходимо? — Тя отново се ядоса, ала прецени, че е безсмислено и кимна. — Продължавай.

— Пресата непрекъснато се занимава с теб.

— Не виждам какво общо има това със случая.

— Видя ли сутрешния вестник? — Мичъл грабна сгънатия вестник от бюрото и го размаха пред носа ѝ. — Прочете ли заглавието на първа страница?

Дебора много добре знаеше какво пишеше на първата страница и тъй като вече го беше преживяла, само безразлично сви рамене.

„НЕМЕЗИС НОСИ НА РЪЦЕ СЛАДКАТА ДЕБ ПРЕЗ ЦЕЛИЯ ГРАД.“

— Голяма работа. Някакъв шофьор на такси е пожелал да види името си във вестника. Какво общо има това със случая?

— Няма. Ала не смятам, че е редно имената на моите прокурори да се свързват с маскирани нощни сенки. — Отново лапна пурата и я задъвка яростно. — Никак не ми е приятно, че непрекъснато попадаш на този човек.

И на нея не ѝ беше приятно.

— Виж какво, след като полицията не може да го спре, не виждам защо аз трябва да отговарям за това, че той непрекъснато се появява тук или там. И не ми харесва, че ми отнемаш случая само защото кретен като Уизнър непрекъснато ме споменава в клюкарската си рубрика.

Самият Мич искрено ненавиждаше мазния репортер. Освен това не одобряваше метода на твърдата ръка, който кметът си бе позволил да приложи спрямо негов служител.

— Имаш две седмици.

— Надали ще ми стигне времето да...

— Две седмици. Или приемаш, или се отказваш. До две седмици искам факти, които могат да бъдат представени в съда. В противен случай предавам топката на друг. Ясно ли е?

— Аха. — Тя стана. — Ясно е.

Изхвърча от кабинета като фурия, без да обръща внимание на подхилкването на колегите си. Под вратата на кабинета ѝ беше пъхнат брой от сутрешния вестник. Някой шегаджия беше нарисувал с ярки маркери карикатура на Дебора в ръцете на маскиран мъж с квадратни челюсти и огромни мускули. На всичкото отгоре имаше и надпис:

„Новите приключения на Сладката Деб. Следва продължение.“

Простена отчаяно, прибора рисунката в джоба си и отново излезе. Имаше още малко работа.

Задържа пръста си на звънеца, докато Франк не отвори вратата.

— Вкъщи ли е?

— Да, госпожо. — Отстъпи назад, за да ѝ направи място и Дебора профуча покрай него, без да се обръща. Франк и преди беше виждал бесни жени. Предпочиташе да се изправи срещу глутница гладни вълци.

— Къде е?

— Горе, в кабинета. С удоволствие ще му предам, че сте тук.

— Сама ще му го кажа — заяви тя и хукна нагоре по стълбите.

Франк се загледа след нея и сви устни. Смяташе да звънне по интеркома и честно и почтено да предупреди Гейдж какво го чака. Но после размисли и се ухили доволно. Изненадата щеше да му се отрази добре.

Дебора не си направи труда да почука, а направо връхлетя през вратата. Гейдж седеше на бюрото със слушалката на телефона в едната ръка, а с другата държеше писалка. Екраните на компютрите примигваха. Срещу него беше седнала спретната жена на средна възраст и бързо пишеше в стенографски бележник. Стресна се, когато Дебора нахлу в стаята, стана и с любопитство погледна Гейдж.

— След малко пак ще ти се обадя — каза той в слушалката и затвори. — Дебора, здравей.

Тя хвърли служебното си куфарче на един стол.

— Струва ми се, че и двамата предпочитаме този разговор да бъде проведен на четири очи.

Гейдж кимна.

— Госпожо Брикман, оставете дешифрирането на бележките за утре. Стана късно. Защо не се приберете у дома?

— Да, господине.

Тя бързо си прибра нещата и тактично напусна помещението. Дебора пъхна палци в джобовете на полата си. Приличаше на каубой, който прибира пищовите си в кобурите им. Беше я виждал да заема същата бойна поза в съда.

— Сигурно е много приятно — започна тя, — да си седиш в кабинета в най-високата кула на замъка и да раздаваш заповеди. Бас държа, че се чувстваш страхотно. Ала някои от нас са лишени от подобен късмет. Нямаме толкова пари, че да си купуваме замъци, частни самолети и костюми по хиляда долара. Налага ни се да работим. Но повечето от нас са адски добри в професията си и са доволни от живота си. — Докато говореше, започна бавно да се приближава към него. — Знаеш ли кое най-много ни дразни, Гейдж? Знаеш ли какво ни изважда от равновесие? Когато някой като теб, седнал във високата си кула, започне да си пъха богатия и влиятелен нос в работите ни. И понякога толкова се ядосваме, че ни иде здравата да цапардосаме този нос, който се пъха насам-натам, без да са го канили.

— Да ти донеса ли боксови ръкавици?

— Ще се справя и с голи ръце. — Също като в кабинета на Мич, тя се подпря с ръце на бюрото и го погледна в очите. — Кой си ти, по дяволите, че да ходиш при кмета и да го караш да ме отстрани от случая?

— Наистина бях при кмета — предпазливо потвърди той, — и казах какво мисля.

— Какво мислиш ти? — Издиша през зъби и сграбчи от бюрото попивателната от оникс. Но макар да копнееше да я запрати в матовото стъкло зад гърба му, задоволи се само да я прехвърли от ръка в ръка. — Обзалагам се, че веднага се е втурнал да задоволява прищевките ти — твоите и на твоите трийсет милиона долара.

С присвити очи Гейдж я наблюдаваше как мери с крачки кабинета. Изчака, докато се убеди, че може да говори разумно и все така внимателно обясни:

— И той като мен мисли, че повече ти приляга да действаш в съдебната зала, отколкото на местопрестъплението.

— Кой си ти, че да определяш какво ми приляга и какво не? — отново извиси глас Дебора. В погледа ѝ вилнееше истинска гръмотевична буря. — Това е моята работа. Цял живот съм се готвила за нея и няма да позволя някой като тебе да ми казва дали ми приляга или не случаят, който разследвам. — Със силен трясък стовари попивателната на бюрото. — Забранявам ти да се месиш в работата ми или в живота ми.

Не, реши той. Няма да мога да действам разумно.

— Свърши ли?

— Не. Преди да си тръгна, искам да ти кажа, че не успя. Случаят е мой и няма да се откажа от него. Така че напразно си си губил времето. А също и моето. И последно: мисля, че ти си един арогантен, досаден и властолюбив тип.

Зад бюрото Гейдж стисна ръцете си в юмруци.

— Свърши ли? — попита я отново.

— Може да се каже, че да. — Грабна куфарчето си, завъртя се на пети и тръгна към вратата.

Той натисна едно копче и вратата автоматично се заключи отвътре.

— Обаче аз не съм свършил — тихо каза Гейдж.

Тя не подозираше, че бе способна да изпитва толкова силен гняв. Когато се обърна, пред очите ѝ се спусна червена пелена.

— Веднага отвори проклетата врата или ще те съдя.

— Ти вече каза своята дума, прокуроре. — Той стана от стола си. — Сега е мой ред.

— Не ме интересува какво искаш да кажеш.

Гейдж заобиколи бюрото, ала не тръгна към нея, а само се облегна на него. Не искаше да рискува, защото не знаеше какво може да направи, ако я усети близо до себе си. Поне засега.

— Разполагаш с всички преки и косвени доказателства, нали, госпожо прокурор? Така че предлагам да не си губим времето. Признавам се за виновен по всички точки на обвинението.

— Тогава няма за какво да говорим повече.

— Нима обвинението не се интересува от мотивите на престъплението?

Тя отметна глава и се стегна. Нещо в начина, по който вървеше срещу нея — бавно, безшумно — предизвика неясен проблясък от някакъв спомен. Но веднага отстъпи пред новата вълна от гняв.

— В конкретния случай важни са резултатите, а не мотивите.

— Не си права. Да, наистина бях при кмета и използвах влиянието си, за да те отстрани от делото. Ала имам и друга, много по-голяма вина. Виновен съм, че те обичам. — Напрегнатите й ръце изведнъж омекнаха и куфарчето с трясък се стовари на земята. Отвори уста да каже нещо, но не можа. — Невероятно... — Очите му потъмняха и засвяткаха гневно, когато направи още една, последна стъпка към нея. — Такава умна жена като теб да се изненада от признанието ми. Трябваше да се досетиш за чувствата ми по всеки мой поглед. Да ги усетиш всеки път, когато те докосвах. — Постави ръка на раменете й. — И всеки път, когато те целувах.

Притисна я към вратата и покри устата й със своята — веднъж, после още веднъж. След това погълна устните й.

Коленете й омекнаха. Дебора не можеше да повярва, че това се случва с нея. Трябваше да избира — да се облегне на него или да се свлече безсилно на пода. Ала дори както се беше вкопчила в него, изпитваше неясен страх. Наистина беше видяла, беше почувствала, беше вкусила любовта му. Много по-трудно се оказа да чуе думите му и как нейният собствен глас ги повтаря като ехо в съзнанието й.

Той изцяло се потопи в нея. И колкото повече тя се разтваряше за него, толкова по-дълбоко пропадеше. Постави ръце върху лицето й, после ги зарови в косите й, плъзна ги надолу по тялото й. Копнееше цялата да я докосне. И да усети как тялото й откликва и тръпне в ръцете му.

Дебора вдигна глава и видя любовта и желанието в очите му. Но не можеше да си обясни защо едновременно с това забелязваше и нещо войнствено.

— Имаше нощи — тихо каза Гейдж, — хиляди нощи, когато лежах буден и потен и с нетърпение очаквах да дойде сутринта. Понякога се чудех дали някога ще намеря жена, която да обичам, от която да имам нужда. Ала и най-смелите ми мечти не могат да се сравняват с това, което изпитвам към теб.

— Гейдж. — Дебора вдигна ръце към лицето му, толкова го желаше. Знаеше, че сърцето ѝ му принадлежи. Но не можеше да забрави, че предишната нощ по същия начин се бе устремила към друг мъж. — Не мога да се ориентирам в чувствата си.

— Напротив.

— Добре, мога. Ала се страхувам от това, което изпитвам към теб. За да бъда честна, искам да ми дадеш малко време.

— Не съм сигурен дали ще мога.

— Няма да е за дълго, моля те. А сега отключи вратата и ме пусни да си вървя.

— Отключено е. — Отстъпи назад и отвори вратата. Но за миг отново я задържа. — Дебора, следващият път няма да те пусна толкова лесно.

Тя вдигна поглед и видя истината в очите му.

— Знам.

СЕДМА ГЛАВА

Съдебните заседатели се оттеглиха на съвещание и Дебора реши да изчака тяхното решение в кабинета си. Започна да проверява „свързващите нишки“, по думите на Гейдж. Собственик на антикварния магазин „Безвремие“ беше компанията „Импорт Инкорпорейтид“, регистрирана на незастроен парцел в центъра на града. След като сградата бе взривена, тя не си бе потърсила правата върху застраховката, а управителят на магазина беше изчезнал. Полицията още не бе установила самоличността на човека, когото Парино бе нарекъл „Мишока“.

Като се поразрови още малко, стигна до „Трайъл Корпорейшън“, фирма със седалище във Филадельфия. Обади се на посочения там телефон и механичен глас обяви, че линията е прекъсната. Тогава поръча да я свържат с прокуратурата във Филадельфия и докато чакаше, въведе в компютъра всички данни, с които разполагаше до този момент.

След два часа вече имаше доста дълъг списък от имена, адреси и номера на социални осигуровки. Усети, че започва да я боли глава.

Тъкмо протягаше ръка, за да се обади на следващия номер, когато телефонът сам започна да звъни.

— Дебора О’Роарк на телефона.

— Същата, чието име непрекъснато се спряга във вестниците?

— Сила. — Позна гласа на сестра си и болката я отпусна. — Как си?

— Тревожа се за теб.

— Измисли нещо по-оригинално. — Дебора разкърши рамене, за да отпусне стегнатите си мускули и се облегна назад. В слушалката се чуваше стържещият звук на някакво музикално парче. Сила явно се обаждаше от радиото, където работеше. — Как е Бойд?

— За теб е капитан Флечър.

— Капитан ли? Откога?

— От вчера. — В гласа на сестра ѝ звучеше искрена гордост и задоволство. — Порасна ми работата, откакто разбрах, че спя с капитан от полицията.

— Кажу ми, че се гордея с него.

— Непременно. Всички се гордеем. А сега...

— Как са децата? — Много преди да си вземе с отличие държавния изпит в юридическия факултет, Дебора се бе научила как да избягва неудобните въпроси.

— Не е тактично да питаш една майка как са децата през лятната ваканция. Няма нито начално училище, нито детска градина и те ни превъзхождат по численост — мен и горкото ченге. Така че сме три на две в тяхна полза. — Сила се засмя щастливо и с обич. — И тримата членове на бандата на демоните — разрушители са в добра форма. Миналата седмица Алисън се изяви като питчър в бейзболния отбор на училището, младша възраст. Дори се сби с питчъра на противника.

— Говориш така, като че ли онзи е бил някой жалък слабак.

— Аха. А Алисън винаги е била отвратителна драка. Наложил се лично да се намеся, за да го пусне. Чакай да си помисля какво още имаше... Брайтънт си избил един зъб, докато караше ролери. След което, като истински малък капиталист, успя да го продаде за петдесет цента на момчето на съседите. А Кийнън ги глътна.

— Какво е глътнал?

— Петдесетте цента. Пет монети по десет цента. Нали знаеш, че най-малкото ми дете е всеядно. С Бойд смятаме да си прекараме пряка линия с „Бърза помощ“. А сега, хайде да си поговорим за теб.

— Аз съм добре. Какво ново в радио КИП?

— Същия хаос, както у дома. Пълен кошмар. С удоволствие бих заминала за Китай. — Сила добре познаваше номерата на сестра си и отново попита, този път малко по-настойчиво: — Дебора, искам да разбера какво правиш.

— Работя. В момента чакам съдебните заседатели да се произнесат по едно дело. Непременно ще спечеля. — Погледна часовника и пресметна колко време заседаваха. — Или поне се надявам.

Понякога, реши наум Сила, просто се налага да говориш направо.

— Откога ходиш на срещи с маскирани мъже?

Не мога да се измъквам безкрай, със съжаление си помисли Дебора.

— Стига, Сила. Не бива да вярваш на всичко, което пише във вестниците.

— Така е. Както и на всичко, което чуваш по радиото. Въпреки че вчера на всеки час по новините имаше съобщения за последните ти изяви. Дори да не си бях направила труда да прегледам вестниците от Урбана, нямаше как да не чуя целия шум, който се вдигна. Момиченце, започна да се появяваш в националните новини и аз държа да разбера какво става. Затова ти се обаждам.

Най-лесно можеш да избегнеш прекия отговор, като подхвърлиш част от истината.

— Онзи тип, Немезис, е голям досадник. Пресата направо го боготвори. Дори тази сутрин видях в един магазин тениски с неговия портрет.

— Търговците винаги реагират бързо. — Сила обаче нямаше намерение да се предава лесно. Държеше да получи отговор на въпроса, който я интересуваше. — Дебора, работя в радиото достатъчно време, за да се науча да чета по гласовете на хората. Особено когато става дума за по-малката ми сестричка. Какво има между вас двамата?

— Нищо. — О, колко би искала да е вярно. — Просто се натъкнах на него няколко пъти, докато се занимавах с едно разследване. Пресата преувеличава.

— Забелязах, сладка моя Деб.

— О, моля те, престани.

— Добре. Поне искам да ми отговориш защо се захващаш с толкова опасни случаи. И защо трябва да научавам от вестниците, че някакъв психопат е опрял нож до гърлото на сестра ми.

— Преувеличават.

— Значи никой не е допирал нож до гърлото ти?

Дебора прецени, че колкото и да увърта, накрая Сила щеше измъкне от нея цялата истина.

— Не беше толкова драматично, колкото изглежда отстрани. Освен това нали не ме рани?

— Нож до гърлото — промърмори Сила. — И взривяващи се сгради. По дяволите, Деб, вие там нямате ли си полиция?

— Нали ти обясних — провеждах малко лично разследване и отидох да проверя какво става. Не започвай отново — бързо помоли сестра си. — Сила, знаеш ли колко е досадно непрекъснато да трябва да се оправдаваш и да повтаряш, че знаеш какво правиш и сам можеш да се грижиш за себе си?

Сила въздъхна дълбоко.

— Зная. Не мога да не се тревожа за теб, Дебора. Дори само защото си на триста километра разстояние. Минаха години, докато приема онова, което се случи с мама и татко. Ако те загубя, няма да го преживея.

— Нищо няма да ми се случи. В момента най-опасното нещо пред мен е собственият ми компютър.

— Добре, добре. — Сила добре знаеше, че нищо няма да постигне, ако продължи да спори със сестра си. А и каквото и да й обещаеше Дебора, тя щеше да продължи да се тревожи. — Слушай, освен това те видях на снимка с някакъв милионер. Време е да си направя албум с изрезки от вестниците за твоите похождения. Имаш ли да ми кажеш още нещо?

В гърлото й машинално заседна едно решително „не“.

— Не зная — честно призна Дебора. — В момента съм малко объркана и още не съм решила какво да правя.

— А има ли какво да се решава?

— Да. — Отново я заболя главата. Бръкна в чекмеджето и напипа опаковка аспирин. — Във връзка с едно-две неща — промърмори, като си мислеше за Гейдж и Немезис. Тук дори Сила не можеше да й помогне. Но имаше и друго. — Сила, след като си омъжена за капитан от полицията, защо не използваш връзките си и не го накараш да ми направи една услуга?

— Добре. Винаги мога да го заплаша, че повече няма да му готвя. На секундата ще направи всичко, което поискам.

Дебора се засмя и взе една разпечатка.

— Помоли го да направи справка за няколко имена. Например Джордж П. Дръмънд и Чарлз Р. Мейърс, и двамата с адресна регистрация в Денвър. — Продиктува имената буква по буква, а след това и номерата на социалните им осигуровки. — Записа ли?

— Тъхъ — промърмори Сила.

— Освен това има и една фирма — „Солар Корпорейшън“, също регистрирана в Денвър. Дръмънд и Мейърс са членове на нейния управителен съвет. Ако Бойд се съгласи да ги провери в компютрите на полицията, ще ми спести доста бюрократични разправии.

— Веднага започвам да го шантажирам с ирландската яхния.

— Е, тогава няма как да откаже.

— Деб, нали обещавах да се пазиш?

— Обещавам. Прегърни бандата от мое име. Мъчно ми е за теб. И за останалите. — В същия момент Мич надникна през вратата и ѝ направи знак. — Трябва да тръгвам, Сила. Съдебните заседатели са готови с решението.

В тайно подземие на замъка си, в звукоизолирана, подобна на пещера стая, Гейдж проверяваше информацията в своята компютърна система. Имаше неща, които не можеше да върши в кабинета си. Предпочиташе да се занимава с тях тайно. Пъхнал ръце в джобовете на джинсите си, той внимателно наблюдаваше мониторите. Пред очите му преминаваха колони от имена и цифри.

На единия екран видя данните, които Дебора току-що въведе в служебния си компютър в другия край на града. Напредваше. Наистина бавно, ала въпреки това Гейдж беше разтревожен. След като той можеше да я проследи, значи можеха да го направят и други.

С напрегнат поглед и сериозно изражение бързо преминаваше от компютър на компютър. Непременно трябваше да открие връзката. След това спокойно и методично щеше да установи името на мъжа, отговорен за смъртта на Джак. Ако успееше да изпревари Дебора, тя щеше да е в безопасност.

Компютрите предлагаха едно решение. А можеше да потърси и друго. Реши да ги остави сами да порботят и натисна едно копче. На извитата в полукръг отсрещна стена бавно се плъзна огромен екран. Гейдж застана до него и внимателно започна да изучава подробната карта на Урбана.

Натисна клавишите на една от клавиатурите и на картата светнаха разноцветни светлини. Всяка една от тях означаваше сделка с наркотици — някои от тези сделки дори не бяха известни в полицейското управление на Урбана.

Проблеснаха светлини в Ийст Енд, после в Уест Енд и накрая — в луксозния квартал извън града. На пръв поглед не се забелязваше никаква закономерност. Но тя съществуваше, оставаше само да я открие.

Докато разглеждаше картата, в погледа му внезапно се появи топлота, когато забеляза една определена сграда. Квартирата на Дебора. Дали се бе прибрала? И беше ли на сигурно място в дома си? Сигурно си бе сложила синия халат и се бе надвесила над папките, като между другото слушаше новините по телевизията.

Дали мислеше за него?

Гейдж си разтри лицето. Франк беше прав. Ставаше досаден със своята загриженост. А какво да прави? Всичките му опити да я отстрани от разследването бяха пропаднали. Дебора беше голям инат и упорито отказваше да го послуша.

Усмихна се. Не беше предполагал, че някога отново ще се влюби. Колко неразумно, мрачно помисли той, да попадна на толкова добросъвестна служителка на закона. Никога нямаше да отстъпи и сантиметър от позициите си. Гейдж прекрасно го осъзнаваше. Същото се отнасяше и за него. Ала въпреки че упражняваше пълен контрол над тялото и съзнанието си, нямаше никаква власт над сърцето си.

Не беше само заради красотата ѝ. Въпреки че от малък бе свикнал да се възхищава и да цени красивото, дори само заради това, че съществуваше. След като излезе от комата, той намираще известна утеха в това, да се заобикаля с красота. Обичаше разнообразието от цветове и форми, тъй като бе прекарал толкова време сред равномерна и скучна сивота.

Не беше и заради ума ѝ. Въпреки че уважаваше интелигентността. И като ченге, и като бизнесмен бе разбрал, че няма по-мощно и опасно оръжие от острия ум.

В Дебора го привличаше нещо друго — нещо, което не можеше да определи с думи и което беше много по-важно от външността или от ума ѝ. Чувстваше се като неин пленник, неин и на съдбата си. И не знаеше как да се справи и с двете.

Знаеше само, че първо трябва да намери ключа на загадката, да установи името на онзи човек и да потърси справедливо възмездие. Чак когато това свърши — и за двамата — можеха да мислят за някакво бъдеще.

Застави се да престане да мисли за нея и продължи да работи, приведен над екраните на компютрите.

Натоварена с кутия пица, бутилка „Ламбруско“ и тежкото куфарче с материалите, Дебора слезе от асансьора, като се опитваше да запази равновесие. Не беше сигурна дали ще успее да извади ключа от джоба си и погледна отчаяно вратата на апартамента. Над звънеца беше завързана панделка с ярък надпис: „Честито, Дебора“.

Това може да е само госпожа Грийнбаум, помисли и се усмихна. В същия момента вратата на съседката се отвори.

— Гледах те по новините в шест. Направо разказа играта на онзи мазен дребен пор. — Госпожа Грийнбаум подръпна радостно бието на боядисаната си тениска. — Как си сега?

— Добре. Дори много добре. Какво ще кажете да отпразнуваме успешния финал на делото с парче тържествена пица?

— Изобщо няма да се съпротивлявам. — Госпожа Грийнбаум остави вратата да се захлопне зад гърба ѝ и излезе в коридора, както си беше боса. — Забеляза ли, че климатичната инсталация пак отиде на кино?

— Да, още в асансьора. Имам чувството, че плувам в собствен сос.

— Този път предлагам да мобилизираме и останалите наематели. — Многозначително изгледа Дебора. — Всички ще се навият, особено ако ни поведе някой умен и опитен юрист, който добре си служи с езика.

— Вече си имаме лидер във ваше лице — отбеляза Дебора и премести виното в другата си ръка. — Ако хазаинът не държи климатика включен по двайсет и четири часа дневно, лично ще отида да се скарам с него — продължи да рови из джобовете си. — Божичко, къде са ми ключовете?

— Нали ми остави резервен ключ? Сега ще ти го дам. — Госпожа Грийнбаум извади от джоба на размъкнатите си джинси тежък ключодържател. — Ето, можем да влизаме.

— Мерси. — Дебора остави кутията с пицата на масата. — Само да донеса прибори и чинии.

Лил повдигна капака на кутията и одобрително се усмихна, когато видя, че пицата беше претрупана с всевъзможни вкусотиини.

— Знаеш ли, в петък вечер едно хубаво момиче като теб би трябвало да празнува с някое добро момче, а не с бабичка като мен.

— Каква бабичка? — извика от кухнята Дебора, която не беше чула цялото изречение, и Лил се засмя.

— Добре, нека да е „жена, малко над средната възраст“. А какво стана с онова сочно парче, Гейдж Гътри?

— Не мога да си го представя да яде пица и да пие евтино вино. — Дебора се върна с бутилката, две чаши, чинии за еднократна употреба и салфетки, пъхнати под мишница. — Той е от онези, които предпочитат черния хайвер.

— В това има ли нещо лошо?

— Не. — Дебора се намръщи. — Не, няма нищо лошо, но в момента ми се яде пица. А после пак трябва да поработя.

— Скъпа, никога ли не си почиваш?

— Имам срок — обясни Дебора и усети, че това още повече я притесняваше. Наля вино в чашите и подаде едната на приятелката си. — За правосъдието — каза, — а това е най-красивата жена, която познавам.

Както си седяха, похапваха от пицата и си приказваха, на вратата се почука. Дебора облиза соса от пръстите си и отиде да отвори. Пред нея се изправи огромна кошница с червени рози, която сякаш се движеше сама.

— Пратка за Дебора О’Роарк. Мадам, къде да оставя цветята?

— О, да... Ето тук. — Вдигна се на пръсти, за да види куриера зад пищните цветове. — Оставете ги на малката масичка, ако обичате. — Докато подписваше квитанцията, забеляза, че цветята покриха цялата повърхност на масичката. — Много ви благодаря — каза на момчето и извади от портмонето си дребни монети за бакшиш.

— Е, и? — попита я Лил, когато двете отново останаха сами. — От кого са?

Въпреки, че вече се досещаше за отговора, Дебора извади картичката.

„Прекрасно се справихте, госпожо прокурор.“

Не успя да скрие радостта си и на устните ѝ грейна радостна усмивка.

— От Гейдж.

— Този човек знае какво, как и кога трябва да се направи. — Очите на Лил проблеснаха зад дебелия стъкла на очилата. На този свят най-много ценеше романтичните отношения — естествено, след протестните шествия. — Тук има поне пет дузини рози.

— Толкова са красиви... — Дебора прибра картичката в джоба на халата си. — Сигурно трябва да му се обадя и да благодаря.

— Най-малкото. — Лил отхапа от пицата. — Защо не го направиш още сега, докато не си забравила? — А и когато тя можеше да чуе разговора.

Дебора се поколеба как да постъпи. Цветята ухаеха божествено. Не, помисли тя и поклати глава. Ако му се обадя сега, когато съм се размекнала, мога да кажа или да направя нещо, за което после ще съжалявам.

— После — реши накрая. — Ще му се обадя по-късно.

— Нарочно отлагаш решаването на проблема — забеляза Лил с пълна уста.

— Така е. — Без да се срамува да го признае, Дебора отново седна на масата. Известно време се храни мълчаливо, след това взе чашата си и отпи. — Госпожо Грийнбаум — започна, като се намръщи замислено, — вие сте била омъжена два пъти.

— Засега — ухили се Лил.

— И двамата ли ги обичахте?

— Абсолютно. Бяха много добри мъже. — Острите ѝ очички станаха млади и замечтани. — И в двата случая мислех, че любовта ни ще продължи вечно. Бях приблизително на твоите години, когато по време на войната загубих първия си съпруг. Живяхме заедно само няколко години. С господин Грийнбаум имахме малко повече късмет. Сега и двамата ми липсват.

— А замисляли ли сте се някога... Въпросът ми може да ви се стори малко странен, ала замисляли ли сте се какво щеше да стане, ако се бяхте запознали с двамата по едно и също време?

Лил повдигна вежди, заинтригувана от подобна възможност.

— Това щеше да е сериозен проблем.

— Сега сигурно разбирате какво имам предвид. Обичали сте и двамата, но ако се бяха появили в живота ви по едно и също време, нямаше да можете да ги обичате едновременно.

— Никой не знае какви номера може да ни изиграе собственото ни сърце.

— Ала не можеш да обичаш едновременно двама мъже. — Наведе се напред. В очите ѝ ясно се виждаше, че води вътрешна борба. — И ако това все пак се случи или дори само си мислиш, че се е случило, не можеш да се обвържеш нито с единия, нито с другия, защото няма как да не им изневериш.

Лил се забавляваше чудесно и вдигна чашата си за тост.

— Влюбена ли си в Гейдж Гътри?

— Може би. — Дебора се обърна и погледна огромния букет от рози на масичката в антрето. — Да, мисля, че съм влюбена в него.

— А в някой друг?

Дебора скри лицето си с ръце, остави чашата и стана. Започна да обикаля нервно из стаята.

— Да. Не е нормално, нали?

Лил си помисли, че никак не беше ненормално. Всичко, свързано с любовта, винаги бе било напълно нормално. За някои подобна ситуация би могла да бъде приятна и дори вълнуваща. Но не и за Дебора. Доколкото можеше да усети, за Дебора тя беше преди всичко болезнена.

— Сигурна ли си, че и в двата случая става дума за любов, а не за секс?

Дебора въздъхна дълбоко и отново седна.

— Отначало и аз си мислех, че става дума само за физическо привличане. Надявах се да е така. Ала когато се замислих, разбрах, че не е. Понякога дори имам чувството, че двамата се сливат в съзнанието ми. Не че ги сравнявам, а като че ли се опитвам да си ги представя като един човек, за да бъде по-просто. — Отпи от виното и продължи: — Гейдж каза, че ме обича и аз му вярвам. Сега не зная какво да правя.

— Последвай сърцето си — посъветва я Лил. — Зная, че звучи елементарно и банално, както най-често изглеждат истинските неща.

Накарай гласа на разума да замълчи и остави сърцето да ти подсказе какво да правиш. То обикновено взема правилно решение.

В единайсет Дебора пусна късните новини. Стана ѝ приятно, че бяха отделили място на делото срещу Слейгърман и го представиха като най-големият съдебен успех на седмицата. Видя собственото си изображение как прави кратко изявление на стълбите пред сградата на съда. Намръщи се, когато Уизнър ѝ пъкна микрофона под носа и започна да я пита обичайните си глупости за Немезис.

След това новинарският екип превключи на последните подвизи на Немезис — беше обезвредил банда малолетни крадци в магазин за алкохол, бе заловил известен мафиот и накрая — беше предотвратил едно убийство.

— Не си е клатил краката — промърмори Дебора и допи виното от бутилката. Помисли си, че ако не беше госпожа Грийнбаум, сигурно щеше да се задоволи само с една чаша и нямаше да изпие половин бутилка вино.

Е, нали утре е събота, реши тя и равнодушно сви рамене, когато говорителят обяви началото на дебата на двамата кандидати за кметското място в града. Можеше да поспи малко повече, а след това да отиде в службата. Или, ако имаше късмет, можеше да открие нещо още тази вечер. Но не и ако продължава да седи пред телевизора.

Изчака прогнозата за времето, очакваше се продължителна жега, висока влажност на въздуха и евентуално гръмотевични бури. Изключи и отиде на бюрото в спалнята.

Беше оставила прозореца отворен, за да влезе малко ветрец. Въпреки че живееше на петия етаж, чуваше уличното движение като непрекъснат грохот. От уличното платно се надигаше гореща влага, която ставаше още по-нетърпима, когато се издигаше нагоре. Почти можеше да я докосне с ръка.

Горещи нощи. И изгарящ копнеж.

Отиде до прозореца да си поеме глътка въздух и да облекчи болката в слепоочията си, която не отслабна дори от виното. Ала болката не си отиваше, усещаше я като дълбоко, равномерно туптене. Дали той е там, помисли Дебора и докосна челото си. Дори не знаеше

кого от двамата мъже имаше предвид. Най-добре е да престана да мисля и за двамата, реши накрая.

Включи лампата на бюрото и отвори една папка. След това погледна към телефона.

Преди час се бе обадила на Гейдж, но само за да чуе от немногословния Франк, че господин Гейдж ще прекара вечерта навън. Не можеше повече да го търси. Щеше да изглежда като че ли го проверява. Нямаше право да настоява, особено след като сама беше поискала време, за да помисли.

Нали точно това исках, напомни си тя. И точно от това имах нужда. Ако продължава да мисли за него, нямаше да има време да потърси отговорите, които може би се криеха в документите на бюрото ѝ.

Отново се потопи в работата, като прилежно си водеше записки в служебния тефтер. Времето минаваше бързо, а в далечината се чу тътен на гръмотевица.

Не трябваше да идва насам. Знаеше, че не е правилно. Краката му сами го поведоха към нейното жилище. Скрит в сенките, вдигна глава към прозореца ѝ и видя, че свети. Остана там, в горещата нощ, като си обеща да си тръгне веднага, щом тя угаси лампите. На всяка цена трябваше да си отиде.

Ала светлината все не угасваше — бледа и равномерна, като светлината на сигнална кула.

Дали наистина искаше само да я види и да си поговорят? Всъщност действително се интересуваеше докъде бе стигнала в разследването. По данните в компютъра не можеше да проникне нито в нейната интуиция, нито в подозренията ѝ. Колкото повече се доближаваше до истината, толкова по-голяма бе опасността за живота ѝ.

Много по-силна от желанието да я обича бе неговата необходимост да я пази.

Но не затова пресече улицата и започна да се изкачва по пожарната стълба. Правеше го, защото не можеше да устои на изкушението.

Видя я през отворения прозорец. Седеше на бюрото, светлината на лампата бе насочена към документите, над които работеше. Моливът в ръката ѝ се движеше с голяма скорост.

Усещаше аромата ѝ. Съблазнителният полъх на парфюм му подейства като покана. Или като предизвикателство.

От мястото си виждаше само профила ѝ, извивката на страните, формата на устните. От късия син халат, свободно завързан на кръста, се подаваше дългата ѝ бяла шия. Ето, сега вдигна ръка и разтърка тила си. Халатът леко се разтвори, когато сложи крак върху крак и отново се наведе над бюрото.

Дебора три пъти прочете един и същи абзац, докато разбере, че нещо ѝ пречи да се съсредоточи. Разтърка очи и реши да започне отначало. Тялото ѝ се напрегна и внезапно я заля топлина. Обърна се бавно и го видя.

Беше застанал на прозореца и се криеше от светлината. Сърцето ѝ биеше силно — ала не от изненада, призна тя, а от копнеж.

— Почиваш си от борбата с престъпността? — попита го с надеждата, че острият тон ще скрие треперенето на гласа ѝ. — Както разбрах от новините в единайсет, напоследък си доста зает.

Той не си бе направил труда да се съсредоточи. Този път, поне този път, искаше да дойде при нея такъв, какъвто беше.

— Дочух същото и за теб.

— И все още имам много работа. — Отметна косата си и забеляза, че ръката ѝ трепери. — Как влезе? — Кимна, когато той погледна към прозореца. — Явно занаят ще трябва да го държа затворен.

— Това няма да ме спре. Особено след като те видях в домашна обстановка.

Всеки нерв в тялото ѝ беше опънат до скъсване. Стори ѝ се, че ще изглежда по-внушително, ако бе права и стана от стола.

— Това не може да продължава така.

— Ала не можеш да го спреш. Както и аз. — Направи крачка към нея. Погледът му се премести към документите на бюрото. — Не си ме послушала.

— Не съм. И нямам намерение. Смятам да продължа да разплитам всички лъжи и объркани нишки, докато не разкрия истината. Чак тогава случаят ще бъде приключен. — В стойката ѝ се

усещаше напрежение и предпазливост. Очите ѝ светеха предизвикателно. — Ако искаш да ми помогнеш, просто ми кажи какво знаеш.

— Зная само, че те желая. — Хвана колана на халата ѝ, за да ѝ попречи да се отдръпне. В момента имаше нужда само от нея, тя беше неговият единствен копнеж. — Сега. Още тази нощ.

— Трябва да си тръгваш. — Но не успя да спре тръпката на желанието, с която откликна на неговото. Цялата ѝ същност, нейното достойнство и почтеност се бореха със страстта. — Отивай си — повтори отново.

— Знаеш ли колко те желая? — Говореше с дрезгав глас, докато я привличаше все по-близо към себе си. — Няма закон, който не бих нарушил, нито ценност, която не бих пожертвал, за да те имам. Можеш ли да разбереш този копнеж?

— Да. — Страстта я сграбчи отвътре. — Ала това е грешка.

— Няма значение дали е грешка или не, но то ще се случи тази нощ. — Със замах събори лампата на пода и тя се счупи. Стаята потъна в тъмнина и той я вдигна на ръце.

— Не бива да го правим. — В същия момент пръстите ѝ се впиха в раменете му и по този начин отхвърлиха отказа ѝ.

— Напротив.

Дебора завъртя отрицателно глава, ала неговите устни се притиснаха към нейните, бързи и пламенни, силни и изкусителни. Силата на страстта му я заля и надигна вълна от възбуда — беше напълно безпомощна да устои на собствения си копнеж. Устните ѝ омекнаха, без да отстъпват, разтвориха се леко, но без да се предават докрай. Докато се потапяше нечуваща и невиждаща в целувката, съзнанието ѝ чу онова, което искаше да каже сърцето.

Той я притисна към матрака на леглото. Устата му беше обезумяла и нетърпелива, и докато изучаваше лицето ѝ, ръцете му разкъсаха тънкия халат. Отдолу тя се оказа точно такава, каквато бе в мечтите му. Гореща, гладка, нежна и благоуханна. Свали ръкавиците, за да усети тялото, за което от толкова време бе копнял.

Дебора се разтапяше в ръцете му като река. Можеше да се удави в нея. Изгаряше от желание да я види, ала се задоволи с усещането, вкуса и аромата ѝ. В горещата нощ, натезжала от предстоящата буря, той беше непоколебим.

Той наистина беше като сянка, но тя го познаваше. И го желаше. Отхвърли гласа на разума и се притисна към него, устните ѝ потърсиха неговите и се впиха в тях, когато двамата едновременно се отпуснаха на леглото. Изпитваше отчаяна потребност да го усети до себе си, да усети дивия ритъм на сърцето му в синхрон със своето сърце и се вкопчи трескаво в ризата му. Глух шепот докосна устните, гърлото, гърдите ѝ, докато Дебора, обезумяла от страст, сваляше дрехите му.

След малко той беше също толкова уязвим, колкото и тя, кожата му — също така гладка, ръцете — ненаситни. Разнесе се гръмотевичен грохот и ярка светкавица разцепи безлунното небе. Във въздуха се усещаше тежкия аромат на розите. Без да разсъждава, Дебора потръпна от удоволствието, което той така отчаяно и безразсъдно ѝ доставяше.

Имаше само горещина, сладка болка и величие. В очите ѝ се появиха сълзи и тя се изпъна като струна към него, като искаше още и още. Преди да бе поискала, той вече даваше и отново я издигаше нагоре, докато полети. Тайна наслада в мрака. Стонове и шепот. Милувки, които оставяха белези. Ненаситен глад.

Когато Дебора започна да се опасява, че всеки момент ще загуби разсъдък си, той проникна в нея. Това беше истинска лудост. Тя се остави в ръцете на безумието и на него с цялата си сила и нетърпение.

— Обичам те. — Тялото ѝ се обви около неговото, докато произнасяше тези думи.

Те го изпълниха по същия начин, както той изпълваше нея, и го трогнаха. Телата им се движеха в синхрон. Зарови лице в косите ѝ. Ноктите ѝ се впиха в гърба му. Той усети собственото си разтърсващо освобождаване, след това и нейното, когато извика името му.

Той лежеше в тъмното. Тътнещият звук в главата му отстъпи място на шума на уличното движение и дълбокото, неравномерно дишане на Дебора. Ръцете ѝ вече не го притискаха здраво, бяха се отдръпнали. Тя лежеше неподвижно. И мълчеше.

Бавно, изнервен от собствената си слабост, той се отмести от нея. Дебора не помръдна и нищо не каза. В тъмното протегна ръка към лицето ѝ и усети, че беше мокро от сълзи. Ненавиждаше се заради мъката, която ѝ бе причинил.

— Откога знаеш?

— Едва от тази вечер. — Преди да я докосне отново, тя се извърна и посегна да вземе халата си. — Наистина ли вярваше, че няма да разбере, когато ме целуна? Не знаеше ли, че колкото и да е тъмно и колкото да се опитваш да ме заблудиш, веднъж, след като това се случи, аз щях да се досетя?

В гласа ѝ имаше не само гняв. Имаше и болка. Той можеше да понесе гнева, ала не и това.

— Не съм мислил за това.

— Така ли? — Включи лампата над леглото и го погледна. — Как е възможно един толкова умен човек като теб, Гейдж, дори адски умен, да направи толкова елементарна грешка?

Погледна я. Косите ѝ бяха разбъркани. Бледата ѝ кожа още бе зачервена и гореше от докосванията на ръцете му. В очите ѝ проблеснаха сълзи, а зад тях той отново забеляза гнева.

— Може и да съм знаел. А може би просто не съм искал това да има значение за нас. — Надигна се и протегна към нея ръце. — Дебора.

Тя го удари веднъж, после още веднъж и пак, и пак.

— По дяволите, ти ме излъга. Накара ме да се съмнявам в себе си, в своята почтеност и ценности. Ти знаеше, не може да не си знаел, че започвам да се влюбвам в теб. — Горчиво се засмя и се извърна. — Всъщност и в двама ви.

— Моля те, изслушай ме. — Докосна я нежно по рамото, но Дебора се отдръпна рязко.

— Не ти препоръчвам да ме докосваш в този момент.

— Добре. — Сви ръката си в юмрук. — Толкова бързо се влюбих в теб, че нямах време да мисля. Знаех само, че имам нужда от теб и искам да си в безопасност.

— Значи, сложил си маската и специално си ме търсил. Не мога да ти благодаря за това. Както и за останалото.

Обзе го паника, когато долови в гласа ѝ безнадеждност. Всичко беше свършило.

— Дебора, това, което се случи тази вечер...

— Да, точно така. Това, което се случи. Поне тук ми имаше доверие. — Посочи към леглото. — Ала не и за останалото. Не ми вярваше достатъчно, за да ми кажеш истината.

— Така е. Не ти казах, защото знаех как се отнасяш към това, което правя.

— Това е съвсем различна история, нали? — Избърса си сълзите. Вече беше не толкова ядосана, колкото нещастна. — След като си знаел, че си принуден да ме лъжеш, защо просто не ме остави на мира?

Гейдж едва се въздържа да не я прегърне. Беше я излъгал и тя беше обидена. Единственото, което можеше да направи сега, бе да каже истината с надеждата, че поне донякъде щеше да облекчи болката ѝ.

— През последните четири години ти се оказа единственият проблем, с който не успях да се справя. Ти се оказа единственото, от което имах нужда, също както имах нужда да живея. Не очаквам да ме разбереш и дори да приемеш думите ми, но много искам да ми повярваш.

— Не зная как да ти вярвам, Гейдж. Откакто те познавам, аз съм непрекъснато раздвоена и дори си въобразявах, че съм влюбена в двама мъже едновременно. Оказа се, че през цялото време си бил само ти. Не зная какво да правя. — Въздъхна и затвори очи. — Не зная кое е правилно, и кое — не.

— Обичам те, Дебора. Няма нищо по-правилно от това. Дай ми шанс да ти докажа любовта си и време, за да ти обясня останалото.

— Не мисля, че имам избор, Гейдж. Не мога да простя предателството... — Отвори очи и едва сега забеляза дългите, неравни белези на гърдите му. Прониза я силна болка. Застана на колене и вдигна към него ужасените си очи. — Те ли ти причиниха това? — прошепна.

Той веднага се стегна.

— Не искам съжаление, Дебора.

— Тихо. — Бързо се изправи и обви ръцете си около него. — Прегърни ме. — Поклати глава. — Не, по-силно. Можела съм да те загубя преди много години, още преди да имаме възможност да се запознаем. — Когато вдигна глава, в очите ѝ отново имаше сълзи. — Не зная какво да правя, нито кое е правилно, и кое — не. Ала тази вечер е достатъчно, че си тук. Нали ще останеш?

Той леко докосна с устни косата ѝ.

— Да. Докато не ме изгониш.

ОСМА ГЛАВА

Дебора винаги се събуждаше бавно. Потапяше се дълбоко в съня и с лекота се изолираше от уличния шум. Докато спеше, изобщо не забелязваше воя на клаксоните и рева на моторите. Някъде се чуваха удари на метален чук по бетон, но тя само се прозя и се размърда. Спокойно би могла да проспие и ядрен взрив, ако се наложи.

Така че отвори очи не заради оглушителния шум, който идваше отвън. Събуди я прекрасният аромат на прясно смляно, горещо кафе.

Десет и половина, отбеляза лениво, като погледна бегло към часовника. Десет и половина! Подскочи в леглото и едва тогава осъзна, че бе сама.

Гейдж, помисли и притисна очи с пръсти. Дали пак бе поръчал закуска? Нещо като яйца по бенедиктински. Или белгийски вафлички. Ягоди и шампанско. Божичко, живота си давам за чаша чисто кафе и престоляла поничка.

Стана и започна да търси халата си в купчината дрехи на пода. Най-отдолу забеляза смачкан черен парцал. Вдигна го и отново се отпусна на леглото.

Маската. Стисна я в ръка. Значи не е било сън. Било е истина. Той беше дошъл при нея през нощта и я беше любил. Бяха се сбъднали фантазиите и за двамата мъже, за които бе копняла. Очарователният бизнесмен и арогантният тайнствен непознат в черно. Двата се оказаха един и същ човек, един и същ любовник и любим.

Простена тихо и зарови глава във възглавницата. Какво ще прави сега? Как, по дяволите, да се справи? И като жена, и като заместник областен прокурор.

Господи, колко го обичаше. И точно затова беше нарушила принципите си. А ако разкриеше неговата тайна, щеше да изневери на сърцето си.

Как можеше да го обича, без да го разбира?

Ала го обичаше и нямаше да се откаже от него.

Двамата трябваше да си поговорят. Спокойно и разумно. Само се молеше да намери сили и верните думи. Не беше достатъчно само да му каже, че не одобрява неговото поведение. Той го знаеше. Както и не бе достатъчно да каже, че се страхува за него. Това щеше да го подтикне да я щади и успокоява. Искаше да намери думите, които да го убедят, че пътят, по който бе поел, бе не само опасен, но и погрешен.

Дебора се приготви за труден разговор.

Изруга, защото точно в този момент телефонът иззвъня. Навлече си халата и се хвърли върху леглото, за да вдигне слушалката.

— Сестрата на Дебора... — В гласа на Сила прозвуча учудване и любопитство. — А вие как сте?

— Добре, благодаря — отвърна Гейдж. — Дебора още спи. Искате ли да я...

— Будна съм. — Дебора въздъхна и отметна разбърканата си коса от лицето. — Здравей, Сила.

— Здравсти.

— Довиждане, Сила. — Гейдж затвори.

За миг настъпи напрегната тишина.

— Аз... Изглежда се обадох в неподходящ момент.

— Не, тъкмо ставах. В Денвър не е ли малко раничко?

— За човек с три деца вече е минала половината от деня. Брайънт, излез навън с тази топка. Вън! Никакъв дрибъл в кухнята! Деб?

— Да?

— Извинявай. Искях да ти кажа, че Бойд провери онези имена. Помислих си, че ще искаш час по-скоро да научиш резултатите.

— Страхотно! — Дебора бързо взе химикалка и се приготви да записва.

— Оставям Бойд лично да те осветли. — В телефона нещо издрънча. — Не, остави, аз ще го вдигна. Кийнън, изплюй това нещо, не го лапай. Безобразие. Бойд, с какво си е омазал физиономията? — Някой се изкикоти и телефонната слушалка отново издрънча на кухненския плот. След малко се чу топуркане на отдалечаващи се детски крака.

— Деб?

— Моите поздравления, капитан Флечър.

— Мерси. Виждам, че Сила не е пропуснала да се изфука. А ти как си?

Дебора погледна към маската, която стискаше в ръка.

— Не зная. — Отърси се от лошото настроение и се усмихна. — А при вас, както чувам, всичко е нормално?

— При нас никога нищо не е нормално. Хей, Алисън, не позволявай на кучето да... — Отново се чу трясък, този път съпроводен от кучешки лай. — Е, вече е късно.

Ала на Дебора ѝ се струваше съвсем нормално.

— Бойд, много ти благодаря, че си направил справката толкова бързо.

— Няма проблеми. Усетих, че бързаш.

— Така е.

— Всъщност, информацията не е много. Джордж П. Дръмънд бил водопроводчик. Имал собствена фирма...

— Бил? В минало време? — прекъсна го Дебора.

— Да, точно така. Починал преди три години. От естествена смърт. На осемдесет и две годишна възраст и няма никаква връзка нито със „Солар Корпорейшън“, нито с друга голяма фирма.

Тя затвори очи.

— А другият?

— Чарлз Р. Мейърс. Бил учител по физика и треньор на футболния отбор в гимназията. Починал преди пет години. И двамата са чисти като сълза.

— А „Солар Корпорейшън“?

— Засега нищо не успях да намеря за тази компания. Адресът, който си дала на Сила, просто не съществува.

— Трябваше да се досетя. Всеки път, когато реша, че съм попаднала на нещо, или следата се оказва фалшива, или нишката се прекъсва.

— Познато усещане. Пак ще потърся. Съжалявам, че не успях да ти помогна.

— Напротив.

— С двама покойници и един фалшив адрес? Не е много. Дебора, ние тук внимателно следим пресата. Тази история има ли нещо общо с твоя маскиран призрак?

Смачка на топка черното парче плат в ръката си.

— Неофициално казано, да.

— Предполагам, Сила вече те е помолила да се пазиш. И аз искам да кажа същото — внимавай, моля те. Нали обещавах?

— Добре, ще внимавам.

— Ето, тя пак напират да каже нещо. — В слушалката се чу мърморене и тих смях. — Било свързано с мъжа, който вдигнал телефона ти. — Бойд отново се засмя и Дебора си представи как двамата се боричкат за слушалката.

— Исках само да разбера... — Сила беше задъхана. — Бойд, престани. Иди да нахраниш кучето или си намери някакво полезно занимание. Исках само да попитам — повтори тя, — чий беше онзи топъл и съблазнителен глас, който се обади преди малко?

— На един мъж.

— За това и сама се досетих. Няма ли си име?

— Има.

— Е, да не искаш да си играем на гатанки? Фил, Тони, Максимилиан?

— Гейдж — предаде се Дебора.

— Милионерът? Много интересно.

— Сила...

— Добре, разбрах. Ти си вече голяма жена. Разумна жена, със свой личен живот и аз нямам право да ти се бъркам. А той...

— Преди да си казала нещо излишно, искам да те предупредя, че още не съм пила кафе.

— Добре, тичай. Но после непременно се обади. И то веднага. Искам да ми разкажеш всички подробности.

— Веднага щом и аз ги науча. Пак ще се чуем.

— И гледай да не забравиш.

Дебора затвори и за миг остана неподвижна. Изглежда бе загазила и с двата крака. От Сила нищо не можеше да се скрие. Но първо кафето, заповяда си, като усети силния аромат, който идваше от кухнята.

Гейдж беше застанал пред печката бос и по джинси, с разкопчана до кръста риза. Не беше изненадана, че го намери там, ала много се изненада, когато видя какво прави.

— Ти готвиш? — обади се от вратата.

Той се обърна към нея. Заля го гореща вълна, когато я видя огряна от слънчева светлина, със сънени и невярващи очи.

— Здравсти. Извинявай за телефона. Искрах да вдигна слушалката, за да не те събуди.

— Няма нищо, вече бях будна... — Смутена, извади от шкафчето над мивката купичка и си наля кафе. — Обади се сестра ми.

— Разбрах. — Постави ръце на раменете ѝ и нежно ги спусна надолу към лактите ѝ. Тя застина и Гейдж усети остра болка като пробождане с нож. — Сигурно предпочиташ да си тръгна?

— Не зная. — Отпи от кафето, без да се обръща към него. — Мисля, че трябва да поговорим. — Не можеше да се обърне и да го погледне в очите. — Какво правиш?

— Пържени филийки. В хладилника ти нямаше нищо, затова отскочих до магазина на ъгъла и купих някои неща.

Толкова е естествено, помисли Дебора. И толкова лесно.

— Откога си буден?

— От два или три часа.

Гейдж се върна при печката и тя чак тогава се обърна.

— Не си спал много.

Очите му се впиха в нейните. Опитва се да прикрие както болката, така и гнева си, помисли той. Но и двете са още тук.

— Нямам нужда от много сън. Поне напоследък. — Прибави две яйца в кипналото мляко. — Откакто прекарах почти една година, без да правя нищо друго, освен да спя. Сигурно затова се наспивам за четири часа.

— Това обяснява как успяваш да се справиш както с бизнеса си, така и... с другото.

— Дааа... — Гейдж продължи да бърка сместа, след което потопа в нея една филийка. — Освен това обмяната на веществата ми също се промени. — Пусна филийката в решетката за пържене и тя зацвърча. — Искаш ли да ти се извиня за снощи?

За миг остана безмълвна, след това отвори шкафа.

— Ще извадя чиниите.

Той се наруга наум.

— Чудесно. След няколко минути съм готов.

Седнаха до прозореца. Дебора нищо не каза, докато Гейдж се занимаваше със закуската. Нейното мълчание и нещастният ѝ поглед

го тревожеха много повече, отколкото ако бе започнала да крещи и да го обвинява.

— Твой ред е — тихо каза той.

Тя вдигна очи към него.

— Да, зная.

— Няма да ти се извинявам за това, че съм влюбен в теб. Или за това, че правихме любов. Онова, което се случи снощи, беше най-хубавото нещо в живота ми. — Изчака, като я наблюдаваше внимателно. — Не ми вярваш, нали?

— Не зная на какво да вярвам. И дали мога да ти вярвам. — Пръстите ѝ се стегнаха около купичката. — Ти си ме лъгал, Гейдж. При това от самото начало.

— Да, така е. — Отчаяно искаше да протегне ръка и да я докосне. — Всъщност и за това няма смисъл да ти се извинявам. Ако беше възможно, щях да продължа да те лъжа.

Дебора се отдръпна от масата и обхвана тялото си с ръце.

— Знаеш ли как ме караш да се чувствам?

— Мисля, че да.

Тя измъчено поклати глава.

— Надали. Накара ме да се съмнявам в собствената си същност. Започнах да се влюбвам в теб, по-точно и в двама ви, и се срамувах от себе си. Сега вече разбирам колко съм била глупава и се чудя как не съм се досетила по-рано. Изпитвах абсолютно еднакви чувства към двама мъже — или поне си мислех, че са двама. Когато те гледах, мислех за него. Когато виждах него, мислех за теб. — Дебора притисна пръсти към устните си. Говореше прекалено бързо. — Онази нощ, в стаята на Сантяго — продължи тя, — когато се съвзех, а ти ме държеше на ръце, погледнах очите ти и си спомних първия път, когато те видях в балната зала на „Стюърт Палас“. Помислих, че полудявам.

— Не исках да те нараня, а само да те предпазя.

— От какво? — попита Дебора. — От самата мен, от теб? Всеки път, когато ме докосваше, аз... — Дъхът ѝ секна, докато се бореше да запази самообладание. В края на краищата, проблемът си беше неин. Както и чувствата. — Не зная дали ще мога да ти простя, Гейдж. Или да ти имам доверие. Дори не съм сигурна дали ще мога да те обичам.

Той остана неподвижно на мястото си, знаеше, че ако опита да се приближи до нея, тя щеше да се отдръпне.

— Не съм виновен за това, което се случи. Както и не съм те искал, Дебора. Не исках някой, който да ме прави уязвим и заради когото бих могъл да направя грешка. — Замисли се за своята дарба. За своето проклятие. — Дори нямам право да те моля да ме приемеш такъв, какъвто съм.

— Това ли имаш предвид? — Тя извади маската от джоба си. — Да, наистина нямам право да искаш от мен да го приема. Ала правиш точно това. Искаш да те обичам. И да си затворя очите за твоите нощни занимания. Посветила съм живота си на закона. Смяташ ли, че ще мълча, когато ти не се съобразяваш с него?

Очите му потъмняха.

— За малко не загубих живота си заради закона. В негово име загина партньорът ми. Така че никога не съм нарушавал, нито съм заобикалял закона.

— Гейдж, не бива да търсиш отмъщение. В това, което се е случило с теб, няма нищо лично.

— Как не, по дяволите! Беше изцяло лично. Независимо какво пише в твоите учебници по право, независимо от всички прецеденти и процедури, които си изучавала, винаги става въпрос за хора. За лични отношения. И ти много добре го знаеш. Усещаш го. Виждаш го. Как работиш.

— Но винаги в рамките на закона — упорито повтори Дебора. — Гейдж, разбери — това, което правиш, е погрешно. Да не говорим колко е опасно. Откажи се.

Очите му бяха много тъмни. И много ясни.

— Няма да се откажа дори заради теб.

— Ами ако разкажа всичко на Мичъл, на полицейския комисар, на Фийлдс?

— Тогава ще си понеса последствията. Ала няма да спра.

— Защо? — Тръгна към него, стиснала маската в юмрука си. — Защо, да му се не види?

— Защото нямам избор. — Стана и здраво я сграбчи за раменете, след което я пусна и се извърна настрана. — Не мога да се променя. И не искам.

— Зная за Монтега. — Той отново се обърна към нея и тя забеляза болката в очите му. — Много съжалявам, Гейдж. Не можеш да си представиш колко съжалявам за това, което се е случило с теб. И с

партньора ти. Заклевам ти се, че ще изправа Монтега на подсъдимата скамейка. Но отмъщението не може да бъде твоя цел в живота. И не бива.

— Онова, което се случи преди четири години, промени целия ми живот. Звучи банално, ала е самата истина. — Опря ръката си на стената и я погледна съсредоточено, но бързо я отдръпна назад и я прибра в джоба си. — Сигурно си прочела полицейския рапорт за онази нощ, когато убиха Джак?

— Да.

— Знаеш само фактите — промърмори той. — Ала не и истината. В рапорта пишеше ли, че го обичах? Че имаше прекрасна жена и чудесно хлапе, което караше червено колело с три колелета?

— О, Гейдж. — Очите ѝ се напълниха със сълзи и протегна ръце към него.

Но той завъртя глава и се отдръпна.

— Пишеше ли, че бяхме посветили две години от живота си на този случай? Две години, за да пипнем един от онези мръсници с големите яхти, големите къщи и дебелите портфейли; онези, които печелят от продажба на наркотици на дребни дилъри, а те ги разпространяват по улиците, детските площадки и дискотеките. Две години, докато се внедрим в организацията; две напълно загубени години. Обаче го направихме, защото бяхме ченгета и вярвахме в силата на закона. — Здравно стисна с ръце облегалката на стола, а пръстите му се свиваха и отпускаха нервно. Дебора само стоеше и мълчаливо наблюдаваше как Гейдж си спомня миналото. — Джак беше решил да си вземе отпуск, когато всичко свърши. Не че смяташе да замине на почивка, а просто искаше да си поседи къщи. Да окоси тревата, да оправи кухненската мивка и да прекара малко време с Джени и детето. Ето какво ми каза той. А аз смятах да замина за Аруба. Джак нямаше големи планове. Той мечтаеше за съвсем обикновени, скромни неща. — Погледна през прозореца, ала не забеляза нито слънцето, нито уличното движение. Беше се върнал в миналото. — Слязохме от колата. Бяхме приготвили куфарче с белязани банкноти. Имахме солидни фалшиви самоличности, а колегите ни пазеха гърба. Какво можеше да се обърка? Всичко беше подготвено предварително. Трябваше да се срещнем с човека, който отговаряше за канала. И все пак имаше нещо. Усещах миризмата на

водата и я чувах как се плиска в кея. Целият се бях изпотил, но не от горещината, а защото усещах, че нещо не е наред. Не послушах инстинкта си. И тогава Монтега... — Гейдж го виждаше съвсем ясно как стоеше в полумрака на пристанището, а в устата му проблясваше злато. „Мръсни ченгета“. — Уби Джак, преди да успея да си извадя оръжието. Бях замръзнал на място. Само за миг, само за един удар на сърцето, ала замръзнах. Тогава той ме улучи.

Дебора си спомни белезите на гърдите му и усети, че се задушаваше. Видял е как убиват партньора му. За един-единствен миг е видял собствената си смърт. Прониза я остра, разтърсваща болка.

— Недей. Няма смисъл да се връщаш назад към миналото. Няма да спасиш Джак. Колкото и да си бил бърз, каквото и да беше направил, нямаше да го спасиш.

Гейдж отново я погледна.

— Така е. През онази нощ аз също умрях.

Кръвта ѝ се смрази от начина, по който го каза — толкова равнодушно, толкова безстрастно.

— Не е така, ти си жив.

— В наши дни смъртта е почти технически термин. Формално погледнато, бях мъртъв. И част от мен напусна тялото ми. — Тя още повече пребледня, но той продължи да говори, защото Дебора трябваше да научи истината, и то от него. — Гледах ги как се опитват да ме спасят още там, на пристанището. След това и в операционната... Аз почти... почти се реех свободно. А после... Бях заловен в капана на тялото си.

— Не разбирам какво искаш да кажеш.

— Отново се върнах в тялото си, ала не и към живота. — Вдигна ръце и ги разпери. Никога не се бе опитвал да обясни какво бе преживял и не беше сигурен дали ще успее. — Понякога чувах разни неща — гласове, класическата музика, която медицинската сестра пускаше на касетофона, женски плач. Усещах аромата на цветя. Но не можех да говоря. Нищо не виждах. И най-вече нищо не чувствах. — Отново отпусна ръце. — А и не исках. След това се върнах в съзнание. Тогава започнах да чувствам разни неща, при това прекалено остро.

Не можеше да си го представи, ала със сърцето си усещаше неговата болка и отчаяние.

— Няма да ти казвам, че разбирам какво си преживял. Никой не би могъл да го разбере. Но ме боли при мисълта, че за теб това още не е свършило.

Погледна я и видя как една сълза заблестя на бузата ѝ.

— Когато те видях онази нощ в тясната уличка, животът ми се промени. Отново се почувствах безпомощен да предотвратя неизбежното и се влюбих. — Погледна маската, която тя стискаше в ръка. — И сега животът ми е в твоите ръце.

— Колко бих искала да зная кое е правилно и кое не.

Гейдж се приближи до нея и вдигна ръце към лицето ѝ.

— Дай ми малко време. Само няколко дни.

— Не можеш да си представиш колко ми е трудно.

— Зная. — Държеше я здраво и не я пусна, когато тя се опита да се извърне настрана. — Нямам избор. Дебора, ако не свърша онова, което съм започнал, все едно, че преди четири години наистина съм умрял.

Тя понечи да възрази, ала в очите му прочете, че казва истината.

— Няма ли друг начин?

— За мен — не. Само няколко дни — повтори той. — И след това, ако чувстваш, че трябва да съобщиш всичко, което знаеш, на шефовете си, аз няма да възразя. И ще си понеса последствията.

Дебора затвори очи. Имаше нещо, което Гейдж не знаеше. Беше готова на всичко за него.

— Мичъл ми отпусна две седмици, за да разреши случая — безжизнено промълви тя. — Не мога да ти обещавам повече.

Той разбираше какво ѝ струва всичко това и се помоли наум да намери времето и мястото, за да я успокои.

— Обичам те.

Дебора отвори очи и се взря в неговите.

— Зная — прошепна и отпусна глава на гърдите му. Маската се изплъзна от пръстите ѝ. — Зная, че ме обичаш. — Почувства ръцете му около тялото си, толкова сигурни, твърди и реални. Вдигна глава, за да посрещне устните му със своите топли и обещаващи устни, макар че в същото време в съзнанието ѝ се вихреше истинска битка. Какво щеше да стане с тях? Уплашена, тя го прегърна още по-силно. — Защо животът ни не може да бъде по-прост? — прошепна. — Както е при всички останали, при нормалните хора?

Колко пъти сам си бе задавал същия въпрос.

— Извинявай.

— Не. — Дебора завъртя отрицателно глава и отстъпи назад. — Аз трябва да ти се извиня. Няма смисъл да стоим тук и да хленчим. — Изсумтя и избърса сълзите си с опакото на ръката си. — Нищо, че не зная какво ще се случи с нас, поне зная какво трябва да направя. Отивам в службата. Може би ще успея да намеря някакъв изход. — Вдигна едната си вежда. — Защо се усмихваш?

— Защото си прекрасна. Съвършена и прекрасна. — Също както предишната вечер, провря ръка през колана на халата ѝ. — Ела да се върнем в леглото. Тъкмо ще ти покажа какво имам предвид.

— Но вече е почти обяд — възрази тя, когато Гейдж се наведе и леко я захапа по ухото. — Имам работа.

— Сигурна ли си?

Очите ѝ се затвориха лениво. Олюля се и се притисна към него.

— Ах... да. — Отдръпна се с протегнати напред длани. — Да, наистина трябва да работя. Не разполагам с много време. Същото се отнася и за теб.

— Добре. — Отново се усмихна, като забеляза леката обида от това, че се съгласи прекалено лесно. Може би, с малко повече късмет, можеше да ѝ предложи нещо простичко, като при нормалните хора. — Ала само при едно условие.

— Какво?

— Довечера трябва да присъствам на благотворително тържество. Ще има вечеря, малък концерт, танци. В „Парксайд“.

— В „Парксайд“? — Представи си старинния луксозен хотел с изглед към градския парк. — Да нямаш предвид летния бал?

— Да. Смятах да се измъкна, но сега си промених решението. Нали ще дойдеш с мен?

Дебора отново повдигна едната си вежда.

— Каниш ме чак по обяд на най-голямото и бляскаво събитие в града... Което започва само след осем часа? И то точно когато трябва да отида на работа и няма да успея да си запазя час при фризьор, нито имам време да си купя подходяща рокля?

— И по халат не изглеждаш зле. Имаш предостатъчно време. За осем часа тъкмо ще успееш — допълни той, след като се замисли.

Тя въздъхна дълбоко.

— В колко ще дойдеш да ме вземеш?

В седем часа Дебора влезе под душа. Съмняваше се, че това ще облекчи пулсиращата болка в главата ѝ, а вече беше изпила позволеното количество аспирин за деня. Беше прекарала шест часа пред компютъра и с телефонната слушалка, залепена на ухото, ала резултатите бяха минимални.

Всяко име, което проверяваше, се оказваше име на отдавна починал човек. Всеки адрес я отвеждаше в задънена улица, а всяка корпорация — към лабиринт от други малки и големи фирми.

Както бе отбелязал Гейдж, единствената свързваща нишка бе голямото разочарование.

Повече от всякога искаше да разкрие истината. Вече не беше само въпрос на правосъдие. Имаше лични сметки. Прекрасно разбираше, че това се отразява на нейната обективност, но нищо не можеше да направи. Преди да разреши този случай, двамата с Гейдж не можеха да мислят за никакво бъдеще.

Може би наистина нямаме бъдеще, помисли, докато се увиваше в хавлията. Бяха се събрали като светкавица и гръмотевица. Ала всички бури рано или късно отминаваха. Тя знаеше, че една трайна връзка се крепи на много по-сериозни неща от страстта. Ето, родителите ѝ изпитваха страст един към друг, но не се разбираха. Беше необходимо нещо повече от любов. Родителите ѝ се обичаха, ала не бяха щастливи.

Доверие. Когато липсва доверие, любовта и страстта избледняват и си отиват.

Много искаше да има доверие на Гейдж. И му вярваше. За разлика от него. Изглежда той имаше някаква информация за случая, от който и двамата се интересуваха. Вместо да я сподели, Гейдж я криеше от нея, твърдо убеден, че само неговият метод бе правилен.

Въздъхна и започна да си подсушава косата. Нали и тя беше сигурна, че по-добре от него знае какво трябва да се направи?

Щом не можеха да се разберат по един толкова съществен въпрос, за каква любов ставаше дума?

Но вече се бе съгласила да излезе с него тази вечер. И не защото непременно държеше да отиде на приказния бал на годината. Ако я беше поканил на хотдог и боулинг, пак щеше да приеме. Защото не

искаше да го обиди. А ако трябваше да си признае честно, защото искаше да бъдат заедно.

Дебора реши, че може да си подари тази вечер и внимателно започна да нанася туш на миглите си. И когато балът свършеше, също като Пепеляшка тя щеше да бъде принудена да се изправи очи в очи пред действителността.

Бързо отиде в спалнята. На леглото беше оставила роклята, която си беше купила само преди час. Съдба, каза си и погали мекия плат. Нали той беше казал, че я харесва в синьо. Когато нахлу в магазина като обезумяла от страх да не закъснее, роклята беше там и я очакваше. Приличаше на жив водопад от наситено кралско синьо със сребристи пайети. Веднага ѝ прилепна като ръкавица — от високата яка до широката пола, която стигаше до глезените.

Дебора премигна смутено, когато погледна етикета с цената и изскърца със зъби. Беше хвърлила на вятъра не само цялата си сдържаност, но и заплатата за един месец.

Сега обаче, докато се оглеждаше в огледалото, вече не съжаляваше. Обещите с планински кристал идеално подхождаха на тоалета. Беше сресала косата си нагоре и назад, така че раменете ѝ бяха открити. Завъртя се пред огледалото. А също и гърба.

Точно си слагаше обувките, когато Гейдж почука на вратата. Когато тя отвори, усмивката му угасна. Устните ѝ се извиха в доволна усмивка, когато забеляза в очите му пламъка на истинско и изгарящо желание. Бавно, много бавно се завъртя пред него.

— Какво ще кажеш?

Той установи, че ако диша много бавно, ще успее да си поеме дъх.

— Добре че не ти оставих повече време да се приготвиш.

— Защо?

— Защото нямаше да оцелея, ако беше още по-красива.

Дебора вдигна гордо брадичка.

— Покажи ми колко съм хубава.

Страхуваше се да я докосне. Много нежно постави ръце на раменете ѝ и наведе устни към нейните. Ала след като усети вкуса ѝ, почувства нещо като електрически удар, пръстите му веднага изтръпнаха, а устата му стана ненаситна. Промърмори нещо неразбираемо и се отмести, за да захлопне вратата зад гърба си.

— О, не. — Съвсем останала без дъх, тя усети, че ѝ премалява и се облегна на вратата на спалнята. Но беше непреклонна. — След като съм дала толкова пари за тази рокля, държа да я покажа пред обществото.

— Практична, както винаги. — Целуна я още веднъж. — Спокойно можем да закъснеем малко.

Дебора му се усмихна.

— Или да се върнем по-рано.

Когато пристигнаха, в балната зала вече се бяха събрали всички влиятелни и богати граждани на Урбана. Докато отпиваше от шампанското и похапваше от ордъворите, Дебора внимателно разглеждаше масите и сервитьорите.

Забеляза губернатора на щата, щастливо хванал под ръка известна актриса; магнат от издателския бизнес, който целуваше по бузата оперна звезда; кметът, който се усмихваше любезно и разменяше шеги с автор на бестселъри.

— Това ли е твоето общество? — тихо попита Дебора.

— Да, познавам някои от тях — отвърна Гейдж и докосна чашата ѝ със своята.

— Ммм, а това там не е ли Тарингтън? — кимна към млад сериозен мъж. — Мислиш ли, че има шанс да спечели в дебатите?

— Той има какво да каже на хората — обясни Гейдж. — Понякога е малко нетактичен, но има собствено мнение. От друга страна, доста трябва да се потруди, за да спечели недостигащите четиридесет гласа.

— Гейдж. — Пред масата спря Арло Стюърт и постави ръка на рамото му. — Радвам се да те видя.

— И аз се радвам, че дойде.

— За нищо на света не бих пропуснал твоя бал. — Арло беше висок загорял мъж с шлем от чупливи побелели коси и ясни зелени очи. Вдигна тост със скоча си. — Станало е много красиво. Не бях идвал, откакто реши да подновиш обстановката.

— И на мен ми харесва.

Дебора се досети, че говорят за хотела. И че хотелът беше собственост на Гейдж. Вдигна поглед към тежките кристални полилеи.

Веднага трябваше да се досети.

— Приятно ми е, че конкуренцията притежава класа. — Погледът му се насочи към Дебора. — Като си говорим за класа, струва ми се, че ви познавам отнякъде. Не си мислете, че го казвам само като комплимент — прекалено съм стар, за да флиртувам с млади момичета.

— Запознайте се. Арло Стюърт, Дебора О'Роарк.

Той пое ръката ѝ и силно я стисна.

— О'Роарк... О'Роарк. — Очите му бяха дружелюбни, ала в същото време и лукави. — Вие сте юрист, нали? Прокурорът, който заши як шамар на онова дребно влечуго, Слейгърман. На живо сте много по-хубава, отколкото на снимка. Във вестника не са успели да предадат и частица от вашата красота.

— Господин Стюърт, моля ви.

— Кметът много ви хвали. Говори само хубави неща за вас. Предлагам след малко да потанцуваме и да ми разкажете за нашия общ приятел Немезис.

Ръката ѝ леко трепна, но погледът ѝ остана все така спокоен.

— Няма много за разказване.

— Ала не и според нашите любими журналисти. Естествено, Уизнър е истинско магаре. — Нямаше как да задържи повече ръката ѝ и я пусна. — Гейдж, къде се запозна с нашата прекрасна и талантива прокурорка? Изглежда, за разлика от мен, знаеш кои места си заслужава да посещаваш.

— Запознахме се в твоя хотел — спокойно отвърна Гейдж. — На приема за подкрепа на кампанията на кмета.

Стюърт сърдечно се разсмя.

— Е, това вече трябва да ме отучи да тичам напред-назад с изплезен език и да събирам гласове за Фийлдс. Нали няма да забравите за танца?

— Няма — обеща тя, доволна, че най-после успя да измъкне изтръпналите си пръсти от силната му хватка.

Когато той се отдалечи достатъчно, Дебора разтърка ръката си и попита:

— Винаги ли е толкова пращящ от енергия?

— Винаги. — Гейдж взе ръката ѝ и я целуна. — Има ли нещо счупено?

— Не, не мисля. — Доволна, че ръката ѝ бе уютно разположена в неговата, тя се огледа из залата. Разкошни палми, музикален фонтан, огледални тавани. — Твой ли е хотелът?

— Аха. Харесва ли ти?

— Не е лош. — Вдигна равнодушно рамене, когато забеляза усмивката му. — Не е ли редно да обиколиш гостите и да ги поздравиш?

— Редно е. — Гейдж докосна устните ѝ със своите.

— Ако продължаваш да ме гледаш така...

— Хайде, довърши си изречението.

Дебора въздъхна дълбоко и неравномерно.

— Мисля, че е крайно време да си напудря носа.

Още преди да стигне средата на залата, тя се натъкна на кмета.

— Дебора, само за момент.

— Какво има?

Прегърна я през кръста и, широко усмихнат като истински политик, ловко я преведе към високия портал.

— Мисля, че трябва да се видим насаме.

Тя се огледа и забеляза, че Джери беше тръгнал в тяхна посока. Спря, когато Фийлдс му направи отрицателен знак, погледна я извинително и отново се смеси с гостите.

— Какъв изискан прием — започна Дебора, достатъчно опитна, за да забележи, че кметът предпочита сам да започне разговора.

— Не очаквах да те видя тук. — Издърпа я от вратата към една ниша с цветя в огромни кашпи и телефон автомат. — Всъщност няма нищо чудно, след като напоследък името ти толкова често се появява заедно с това на Гътри.

— Да, срещам се с Гейдж — хладно потвърди тя, — ако това имате предвид. Отношенията ни са изцяло лични. — Беше ѝ писнало да играе политически игри. — Затова ли искахте да поговорим, господин кмете? За моя светски живот?

— Само доколкото засяга професионалния ти. Разтревожен съм и дори разочарован, защото разбрах, че въпреки моето желание, ти продължаваш да се занимаваш с онзи случай.

— Вашето желание ли? — попита Дебора. — Или желанието на господин Гътри?

— Уважавам неговата гледна точка и съм съгласен с нея. — В очите му проблесна гняв, нещо, което той рядко си позволяваше извън стените на своята канцелария. — Честно да ти кажа, възмутен съм от твоите изпълнения. Отличната ти репутация в съдебната зала не оправдава безразсъдното ти поведение извън нея.

— Безразсъдно поведение? Повярвайте ми, господин Фийлдс, още не съм започнала да се държа безразсъдно. А с това дело се занимавам, защото ми е възложено от прекия ми началник, областният прокурор. Аз го започнах и смятам да го завърша. След като се предполага, че ние с вас сме от една и съща страна на закона, трябва да сте доволен, че прокуратурата се отнася толкова сериозно към случая. При това твърдо сме решили да изправим пред съда наркотрафикантите и да открием Монтега, известен убиец на полицаи, и да го предадем на правосъдните органи.

— Само не ми обяснявай от коя страна на закона съм аз. — На път окончателно да загуби самоконтрол, Фийлдс размаха пръст. — Посветил съм живота си на този град, още когато не си могла сама да си завържеш връзките на обувките. Не вярвам, че искаш да си спечелиш враг в мое лице, млада госпожице. Аз управлявам Урбана и ще го правя и занапред. Млади и прекалено съвестни прокурори с лопата да ги ринеш.

— С уволнение ли ме заплашвате?

— Само те предупреждавам. — Направи явно усилие, за да възвърне самообладанието си. — Или ще работиш със системата, или срещу нея.

— Зная. — Тя здраво вкопчи пръсти в официалната си чантичка.

— Възхищавам ти се, Дебора — добави той, вече по-спокойно. — Но въпреки големия ти ентузиазъм, липсва ти опит, а случай като този изисква по-опитни ръце и ум.

Тя обаче не отстъпи.

— Мичъл ми даде още две седмици.

— Разбрах. През това време се постарай да се занимаваш главно със справки и бумащина. — Очите му още горяха гневно, ала покровителствено постави ръка на лакътя ѝ. — А тази вечер можеш да се позабавляваш. Храната тук е отлична.

Кметът си тръгна, а Дебора остана за миг в нишата, кипяща от безмълвна ярост. След като се поуспокои, отиде в дамската тоалетна.

Там вече се отпусна. Прелетя като ураган покрай двата високи фикуса и влезе в стаята за гримиране с розови столове и миниатюрни зелени тоалетки. Все още бясна, хвърли чантичката си на една масичка и се отпусна в креслото. Впери погледа в овалното огледало.

Значи кметът не е доволен, помисли тя. Бил разочарован. И разтревожен! Грабна червилото и се съсредоточи в линията на устните си. Всъщност, реши, побеснял е от яд и плюе отрова, защото не се подчиних на заповедта му.

Нима си въобразява, че съществува само един начин да се оправят нещата? Или само един път? Защо, по дяволите, да не предприемеш нещо по-различно, ако, в края на краищата, постигнеш същата цел? Особено когато някой може да те изпревари.

Хвърли червилото в чантата си и извади пудриерата. Погледна в огледалото и видя отражението на очите си.

Какви бяха тези разсъждения? Само преди двайсет и четири часа беше убедена, че има само един начин и само един път. Не одобряваше методите на кмета, но не можеше да не се възхити на неговата праволинейност.

Ами сега? Отпусна глава на тоалетката. А сега просто не знаеше какво иска. Нима не се отклоняваше от системата, в която толкова вярваше. Нима не бе допуснала чувствата ѝ, нейните лични чувства към Гейдж, да се намесят в професионалната етика?

Или всичко се свеждаше само до противопоставянето между добро и зло, правилно и неправилно, а тя не знаеше кое какво е? Как да продължи да изпълнява длъжността си на прокурор, след като няма ясна представа кое е добро?

Крайно време бе да се обърне към собствената си съвест и да си отговори на въпроса няма ли да е по-добре за всички, ако се оттегли от случая.

И докато Дебора разглеждаше отражението си в огледалото и се опитваше да избистри своите житейски ценности, осветлението в дамската тоалетна внезапно угасна.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Дебора здраво стисна чантичката си и с другата ръка се подпря на плота, за да се ориентира. Толкова голям и луксозен хотел, помисли си тя, и изведнъж — авария. Искаше да погледне на случката откъм смешната страна, ала сърцето ѝ биеше до пръсване. Опита да се ориентира в тъмното и изруга под нос, когато закачи с крак един стол и той се стовари с трясък на земята.

Колкото и да бе глупаво, но се изплаши. Чувстваше се заловена в капан, а и тъмнината ѝ действаше потискащо.

Вратата изскърца и се отвори. Промъкна се лъч светлина, след което отново стана тъмно.

— Хей, красавице...

Дебора замръзна на място и притаи дъх.

— Трябва да ти предам нещо. — Гласът беше писклив и всяко изречение завършваше с нещо като кискане. — Не се притеснявай. Нищо няма да ти направя. Монтега те иска за себе си и здравата ще си изпатя, ако те докосна преди него.

Кожата ѝ се вледени. Той не ме вижда, успокояваше се Дебора, опитвайки се да преодолее парализиращия ужас. Поне в това сме наравно.

— Кой сте вие?

— Аз ли? — Отново се чу кикот. — Ти ме търсиш, но не е лесно да ме намериш. Ето защо ме наричат Мишока. Защото мога да влизам и да излизам където си поискам.

Безшумно се приближаваше към нея. Дебора го усещаше само по посоката, от която се чуваше гласът.

— Сигурно сте много умен. — След тези думи предпазливо направи крачка вляво.

— Добър съм. Аз съм най-добрият. Никой не може да се мери със стария Мишок. Монтега помоли да ти предам, че искрено съжалява дето не сте си поговорили повече. Исква да знаеш, че те държи под око. През цялото време. А също и близките ти.

За миг кръвта във вените ѝ се смрази. Намеренията ѝ да се промъкне покрай него и да избяга през вратата бързо се стопиха.

— Близките ми?

— Той има много познати в Денвър. Все способни хора. — Беше близо. Толкова близо, че тя усещаше миризмата му. Ала не се отдръпна. — Ако си готова да му сътрудничиш, ще остави сестра ти и семейството ѝ спокойно да си спинкат в леглата довечера. Схващаш ли каква е картината?

Дебора бръкна в чантата си и стисна студения метал в ръка.

— Да,хващам я. — Извади защитния спрей, насочи го в посока на гласа и натисна.

Той изпищя и се препъна в столовете. Дебора скочи и бързо мина покрай него, блъсна с рамо една стена, после следващата, но накрая уцели вратата. Мишока виеше от божа и псуваше, а тя установи, че беше заключено.

— О, божичко! — В паника задърпа дръжката.

— Дебора! — Чу името си. — Махни се от вратата. Отдръпни се!

Направи крачка назад и се разнесе удар. Още един и вратата беше разбита. Тя хукна напред към светлината и попадна право в ръцете на Гейдж.

— Добре ли си? — Бързо я опипа, за да се убеди, че не е ранена.

— Да, добре съм. — Зарови лице в рамото му, без да обръща внимание на хората около тях. — Той е вътре. — Дебора здраво го хвана, когато Гейдж се опита да влезе в дамската тоалетна. — Не, недей, моля те.

Той каза тихо, сведен над преbledнялото ѝ лице:

— Знаеш ли с какво удоволствие бих го размазал...

Двама яки охранители изведоха хленчещия Мишок, който залиташе на всяка крачка и беше закрил лицето си с ръце. Дебора забеляза, че беше облечен като келнер.

Стресната от израза в очите на Гейдж, тя се опита да привлече вниманието му към себе си.

— Той определено е в много по-окаяно състояние от мен. Използвах това. — С трепереща ръка Дебора му показа кутийката със спрей. — Не се разделям с него от онази нощ в малката уличка.

Гейдж не знаеше да се смее ли или да изругае. Вместо това я привлече към себе си и я целуна.

— Изглежда не бива да те изпускам от поглед.

— Дебора. — Джери си проправи път през тълпата от зяпачи. — Добре ли си?

— Да. Някой обади ли се в полицията?

— Да, аз лично се обадох. — Джери погледна към Гейдж. — Трябва да я изведеш отгук.

— Нищо ми няма — упорито повтори тя, доволна, че дългата рокля прикриваше треперещите ѝ колене. — Трябва да отида в полицейското управление и да дам показания. Но първо искам да се обадя по телефона.

— Ако искаш аз да се обадя — предложи Джери и ѝ стисна ръката успокояващо.

— Благодаря ти, ала предпочитам сама да го направя. — Зад гърба му забеляза кмета. — Направи ми една услуга, дръж известно време Фийлдс далече от погледа ми.

— Добре. — Отново погледна Гейдж и повтори: — Грижи се за нея.

— Точно това смятам да направя. — Здравно прегърнал Дебора, той я изведе от тълпата. Бързо я преведе през фойето и тръгна към асансьора.

— Къде отиваме?

— Горе имам кабинет. Можеш да се обадиш оттам. — В асансьора отново я обърна към себе си и я прегърна. — Какво се случи?

— Ами така и не успях да си напудря носа. — Зарови лице в яката на ризата му и дълбоко въздъхна. — Първо ме пресрещна Фийлдс и ми прочете конско. Не бил доволен от моите изпълнения. — Асансьорът спря и тя го пусна, докато излязат в коридора. — Когато се разделихме, просто се тресях от злоба. Отидох в тоалетната да си оправя грима и да се успокоя. — Беше доволна, че краката ѝ вече не трепереха. — Впрочем, много елегантна обстановка.

Той я погледна бързо, докато поставяше ключа в ключалката.

— Радвам се, че ти харесва.

— Дори много. — Влезе във вестибюла на апартамента и мина в стаята по мекия бежов килим. — И изведнъж лампите угаснаха. Докато се ориентирам какво става, вратата се отвори и той влезе.

Неуловимият Мишок — поясни Дебора и усети как стомахът ѝ отново се разбунтува. — Донесе ми съобщение от Монтега.

Името беше достатъчно, за да се стегнат мускулите на Гейдж.

— Седни. Сега ще ти дам чаша бренди.

— А телефонът?

— Ето го. Продължавай да разказваш.

Гейдж тръгна към бюфета и извади гарафа с коняк и две чашки. За да ѝ помогне, първо трябваше да се пребори със собствените си демони. Била е сама и безпомощна, макар и със силен дух. Когато бе чул писъка ѝ... Пръстите му, стиснали гарафата, побеляха от ужас. Ако се беше явил Монтега, а не неговият куриер, Дебора можеше да е мъртва. И тогава вече щеше да е късно.

Всичко, което се бе случило преди или можеше да го сполети в бъдеще, не можеше да се сравнява с кошмара да я загуби.

Ето я, седеше пред него много изправена, напрегната, с преbledняло лице и потъмнели очи. С една ръка стискаше слушалката, а с пръстите на другата нервно подръпваше шнура. Говореше бързо — със зет си, както разбра Гейдж след малко.

Бяха заплашили близките ѝ. Опасността те да пострадат я беше разтърсила много повече, отколкото покушението срещу собствения ѝ живот.

— Искам всеки ден да ми се обаждаш — настоя тя. — И непременно изпрати някой в радиото да пази Сила. А децата... — Закри лицето си с ръка. — Господи, Бойд. — Известно време само слушаше и кимаше, дори се опита да се усмихне. — Да, зная, зная. Не са те направили капитан заради хубавите ти очи. Аз ще се оправя. Да, и ще внимавам. Обичам те. Всички ви обичам. — Отново изчака и дълбоко си пое дъх. — Да, зная. Чао.

Дебора остави слушалката. Гейдж нищо не каза, само ѝ подаде чашата. Тя я обви с пръстите на двете си ръце и се загледа в кехлибарената течност. Отново въздъхна дълбоко и отпи голяма глътка бренди. Потрепери и отново отпи.

— Мерси.

— Зет ти е добро ченге. Няма да допусне да се случи нещо лошо на семейството му.

— Преди няколко години той спаси живота на Сила. Тогава се влюбиха един в друг. — Рязко вдигна поглед към него. Очите ѝ бяха

влажни и изразителни. — Всичко това е отвратително, Гейдж. Те са единствените ми близки хора. Само при мисълта, че съм направила нещо, което може да им... — Спря, за да не каже нещо, което дори не искаше да си представи. — Когато загубих родителите си, мислех, че не може да има нищо по-лошо от това. Сега обаче... — Завъртя глава и отново сведе поглед към брентито. — Майка ми също беше ченге. — Той знаеше. Знаеше цялата история, ала сложи ръката си върху нейната и я остави да говори. — Беше добро ченге или поне така ми казаха. Бях само на дванайсет, когато се случи нещастieto. Не я познавах достатъчно добре. Тя не беше създадена за майка. — Отърси се от тази мисъл, но дори в този толкова обикновен и спокоен жест на опрощение той усети белезите от старите рани. — А баща ми — продължи Дебора, — беше адвокат. Обществен защитник. Стараеше се да се справи с всичко, да запази семейството си или по-скоро илюзията за семейство. Ала двамата с майка ми просто не се разбираха. — Отново отпи от питието, като се наслаждаваше на неговата тръпчива мекота. — Онзи ден в училище дойдоха двама униформени полицаи и ме отведоха вкъщи. Сега си мисля, че съм знаела какво ще ми кажат. Знаела съм, че мама е мъртва. Те бяха много внимателни — всъщност оказа се, че са мъртви и двамата. *И двамата*. Някакво нищожество, което баща ми защитава, успяло да се добере до оръжие. И когато били в съдебната зала, той се отскубнал от охраната. Бил превъртял.

— Съжалявам, Дебора. Зная колко е тежко да загубиш близки хора.

Тя кимна и остави празната чашка.

— Сигурно затова се насочих към правото и станах прокурор. Родителите ми бяха посветили живота си на закона и загинаха, докато го защитаваха. Не искам да е било напразно. Разбираш ли ме?

— Да. — Поднесе ръцете ѝ към устните си. — Каквато и причина да те е подтикнала да станеш юрист, решението ти е било правилно. Ти си истински професионалист.

— Благодаря ти.

— Дебора. — Гейдж замълча, тъй като искаше внимателно да обмисли думите си. — Наистина много уважавам както твоите професионални качества, така и почтеността ти.

— Усещам, че следващата дума ще е „но“.

— Отново искам да те помоля да се откажеш от разследването. Остави останалото на мен. Ще имаш възможност да се заемеш с това, в което си най-добра — да водиш съдебния процес срещу Монтега и останалите мафиоти.

Тя нищо не каза, защото също като него искаше първо да си изясни мислите.

— Гейдж, тази вечер след разговора с кмета отидох в дамската тоалетна, защото бях много ядосана. Когато ми мина и се замислих върху своето отношение към случая и мотивите си, прецених, че той може би е прав. Може би трябва да отстъпя случая на по-опитен прокурор, и то на човек, който не е замесен толкова лично. — След което завъртя глава. — Ала не мога, особено сега. Тези хора заплашиха близките ми. Ако отстъпя сега, винаги ще загубя вяра в себе си. Трябва да завърша разследването. — Преди да бе успял да каже нещо, постави ръце на раменете му. — И аз не съм съгласна с това, което правиш. Както не съм сигурна, че някога ще успея да го приема, но дълбоко в сърцето си зная защо го правиш. Моля те, разбери ме и ти.

Как да ѝ откаже?

— Значи и двамата сме в патова ситуация.

— Време е да слеза долу и да дам показания. — Стана и му подаде ръка. — Нали ще дойдеш?

Не ѝ позволиха да говори с Мишока. Дебора прецени, че по-късно и това ще стане. В понеделник поне щеше да получи полицейските рапорти, ако не и възможност да го разпита. Мишока беше поставен под силна охрана и нямаше опасност да го сполети съдбата на Парино.

За да получи информацията, която я интересуваше, беше готова да преговаря не само с Мишока, но и със самия дявол.

Описа пред ченгетата какво се беше случило, ала беше толкова капнала, че едва дочака да напечатат показанията ѝ на машина, за да ги подпише. Беше събота вечер и в полицейското управление беше много оживено. Проститутки и сводници, наркодилъри и техните замаяни жертви, мафиоти и членове на банди високо разговаряха с изтощените обществени защитници. Това беше действителността — един от аспектите на системата, която тя представляваше и в която

продължаваше да вярва. Но когато излезе от участъка, изпита огромно облекчение.

— Каква дълга нощ — промърмори уморено.

— Много добре се справи. — Гейдж я погали по бузата. — Сигурно си капнала.

— И най-вече умирам от глад — усмихна се тя. — Така и не успяхме да вечеряме.

— Веднага ще ти взема хамбургер.

Дебора се засмя и го прегърна. Някои неща, при това най-хубавите неща, бяха толкова обикновени.

— Скъпият ми закрилник.

Той притисна устни към шията ѝ.

— Тогава да вземем дузина хамбургери — промърмори. — А след това, Дебора, ела у дома. Моля те.

— Да. — Вдигна устни към неговите. — Да.

Гейдж умееше да създава атмосфера. Правеше го превъзходно. Когато го последва в спалнята, Дебора видя, че през прозореца струеше лунна светлина, на небето мъждукаха звезди, а запалените свещи затопляха мрака. И навсякъде беше пълно с рози, сладкият им аромат тегнеше във въздуха. Романтиката се подсилваше от тиха музика на цигулки.

Как бе успял да постигне този резултат само с едно телефонно обаждане от шумната закувалня, в която се отбиха, за да хапнат? Няма значение. Достатъчно, че беше мислил за това.

— Много е красиво. — С изненада установи, че бе притеснена. Стори ѝ се смешно след предишната страстна нощ. С неуверена крачка се приближи до кристална купа с лед, в която бе оставена да се изстудява бутилка шампанско. — За всичко си помислил.

— Мислех само за теб. — Устните му леко докоснаха рамото ѝ, преди да налее виното. — Стотици пъти съм си представял, че си тук. А може би хиляди. — Подаде ѝ чашата.

— И аз. — Когато вдигна шампанското към устните си, усети, че ръката ѝ трепери. От желание, което търсеше изява. — Първият път, когато ме целуна горе на кулата, пред мен се разкриха нови светове. За пръв път се почувствах така.

— За малко да те помоля да останеш при мен онази нощ, въпреки че ми беше сърдита. — Свали едната ѝ обеца и погали с

тънките си пръсти чувствителното ѝ ухо. — Чудех се дали щеше да се съгласиш.

— Не зная. Може би щях да искам да остана.

— Е, и това не е малко. — Свали и другата обеца и я остави на масичката до първата. Бавно извади една фиба от косата ѝ, след това още една. През цялото време не сваляше поглед от нея. Искаше непрекъснато да я гледа. — Цялата трепериш.

Ръцете му бяха толкова нежни, а очите — така нетърпеливи.

— Да.

Взе чашата от изтръпналите ѝ пръсти и я остави настрана. С очи, приковани към нейните, продължи да освобождава косата ѝ. Дебора усещаше допира на пръстите му по тила си като шепот.

— Нали не се страхуваш от мен?

— Не, само от това, което ме караш да чувствам.

В очите му проблесна нещо тъмно и опасно. Ала само наведе глава и нежно я целуна по слепоочието.

Тя го погледна с натезали от умора и сънени очи.

— Целуни ме, Гейдж.

— Добре. — Устните му бавно се плъзнаха по лицето ѝ, като я дразнеха, без да я задоволяват. — Ето, вече го направих.

Дишането ѝ се ускори.

— Не е необходимо да ме съблазняваш.

Той прокара леко пръст по голия ѝ гръб и се усмихна, когато Дебора потръпна.

— Приятно ми е. — Искаше и тя да изпитва същото. Предишната нощ беше освободил цялата си страст, всички свои яростни и ненаситни желания. Тази вечер искаше да ѝ покаже другата страна на любовта. Когато Дебора се притисна към него, Гейдж едва успя да съдържа пронизващия копнеж.

— Вчера се любихме на тъмно — промърмори, докато разкопчаваше копчетата ѝ. — Тази вечер искам да те гледам.

Роклята с шумолене се свлече на пода като блестящ син водопад. Отдолу беше само по дантелено боди, което леко повдигаше гърдите ѝ, а надолу беше съвсем прозрачно. Остана без дъх пред красотата ѝ.

— Всеки път, когато те погледна, усещам, че отново се влюбвам.

— Тогава не спирай да ме гледаш. — Протегна ръка и започна да развързва възела на официалната му вратовръзка. После пръстите ѝ се

спуснаха надолу, за да свалят копчетата на маншетите. — Никога не спирай. — Разтвори ризата му и леко докосна с устни топлата кожа отдолу. Езикът ѝ остави мокра следа на гърдите му, след това тя отметна глава назад подканващо. Очите ѝ приличаха на наситеносини цветове на метличина под гъстите мигли. — Целуни ме.

Не по-малко възбуден от нея, той притисна устни към нейните. И двамата простенаха едновременно, тихо и гърлено, и потръпнаха. Ръцете ѝ бавно се плъзнаха нагоре към раменете му, за да свали смокинга. Напрегнатите ѝ пръсти омекнаха безсилно, когато Гейдж започна да я целува все по-дълбоко и по-нежно, а Дебора се разтапяше в ръцете му.

Той внимателно я вдигна на ръце, сякаш че беше направена от най-крехкия кристал, а не беше жена от плът и кръв. С очи, приковани към нейните, за миг я задържа във въздуха и устата му започна да възбужда нейната. Понесе я към леглото, като непрекъснато я целуваше.

Седна и я постави в скута си. Устните му бавно премахнаха от съзнанието ѝ всички разумни мисли. Имаше чувството, че плува в безтегловност. Затвори очи. Усещаше ръцете и краката си като реки. А сърцето ѝ биеше все по-силно под неговата ръка. Искаше да я види точно така. Доволна. Само негова. Докато поглъщаше екзотичния аромат на нейните устни, помисли си, че би могъл да седи така часове наред. Или дни.

Тя изцяло се бе потопила в нежното докосване на пръстите му, в милувката на дланите му и в така — о, така търпеливото изпитание на устните му. Тялото ѝ беше леко като въздуха, изпълнен с аромата на рози, но ръцете ѝ бяха натежали и не можеше да ги повдигне.

Музиката и тихият му шепот се смесваха в съзнанието ѝ в безкрайна съблазнителна песен. На този фон ускореният ѝ пулс се чуваше като тътен.

Никога досега не се бе чувствала толкова уязвима, безпомощна и копнееща да отиде там, където Гейдж искаше да я отведе.

Това беше любовта — потребност, по-силна от глада и жаждата.

От устните ѝ се изтръгна тиха въздишка, когато устните му се преместиха към гърдите ѝ. Бавно, еротично, езикът му се плъзна под дантелата и започна да дразни втвърдените връхчета. Пръстите му си

играеха с кожата ѝ над чорапите и леко, много леко, се плъзнаха под лекия триъгълник на плата.

С едно докосване я изпрати на върха. Дебора се изви като лък и нейното удоволствие като стрела премина в неговото тяло. После отново се разтопи в ръцете му.

Останала без дъх и на ръба на желанието, тя се протегна към него.

— Гейдж, нека да...

— Добре. — Закри изненадания ѝ вик с уста. И докато бе все още тръпнеща, я сложи на леглото.

Помисли си, че сега можеше да я вземе, сгорещена и влажна, напълно отдадена. Лунна светлина грееше по кожата ѝ, по косите ѝ. Бялата дантела на бодито приличаше на сънena илюзия. Когато го погледна под гъстите си мигли, в очите ѝ забеляза тъмния блясък на желанието.

Ала първо искаше да ѝ покаже още нещо.

Леко я погали с кокалчетата на пръстите си и я накара да подскочи, когато разкопча чорапите ѝ. Почти лениво плъзна единия надолу по крака ѝ, като го следваше с влажните си устни. Езикът му проследи извивката на коляното и тръгна надолу към глезена, а Дебора се извиваше в неописуемо удоволствие.

Заловена в капана на удоволствието, тя се протегна към него, за да го накара да повтори всичко отначало и с другия ѝ крак. Устните му колебливо се преместиха нагоре, като от време на време спираха и накрая я намериха. Още при първото докосване, силата се върна в тялото ѝ.

Посрещна го гореща като пещ плът. Но това не ѝ беше достатъчно. Нетърпеливи пръсти издърпаха ризата му и той усети отчаяната ѝ необходимост да го приеме. Разкъса коприната и впи зъби в рамото му. Мускулите му се стегнаха и Гейдж бързо си пое дъх, когато Дебора задърпа колана на панталона му. Копчетата се скъсаха и се разхвърчаха на всички страни.

— Искам те. — Устата ѝ жадно се впи в неговата. — О, господи, колко много те желая.

Самоконтролът, на който толкова държеше до този момент, изведнъж го напусна. Желанието взе надмощие над волята. Ръцете ѝ

бяха трескави и отчаяни. Въздухът изгаряше дробовете му и той започна бързо да сваля дрехите си.

Двамата коленичиха в средата на разхвърляното легло с тръпнещи тела и затворени очи. Гейдж посегна към дантеленото боди и безмилостно го разкъса, преди да я дръпне силно към себе си.

Докато се движеха като обезумели, тя отново се изви назад като дъга. Плъзна ръце надолу по гладките му рамене, докато напипа страшните белези. Той я сграбчи за косата и я издигна на върха на удоволствието. И отново. След това задуши с уста нейния вик и я последва.

Изтощена и останала без сили, Дебора лежеше на леглото. С едната си ръка бе закрила очи, а другата висеше безсилно от леглото. Не можеше нито да помръдне, нито да каже нещо и дори се съмняваше дали диша.

Въпреки това, когато Гейдж я целуна по рамото, отново потръпна.

— Исках да бъда нежен с теб.

С усилие отвори очи. Лицето му беше до нейното. Усещаше пръстите му върху косата си.

— Надявам се пак да го направиш.

Устните му се изкривиха в усмивка.

— Имам чувството, че ще прекарам доста време в подобни усилия.

— Това е добре. — С пръст проследи извивката на устните му. — Обичам те, Гейдж. Тази вечер само това има значение.

— Не само тази вечер. Изобщо това е най-важното нещо. — Постапи ръка върху нейната. В докосването му се усещаше обич, също толкова дълбока и интимна, както когато я любеше. — Ще ти донеса малко шампанско.

Тя се облегна назад и въздъхна доволно.

— Не съм предполагала, че може да ми се случи нещо подобно. Нито че аз съм такава.

— Каква?

Погледна изображението си в широкото огледало, което минаваше през цялата стая — щастлива гола жена сред възглавници и смачкани чаршафи.

— Лицемерка. — Засмя се на думата, която бе използвала. — В колежа имах репутацията на много студена, скромна и недосегаема зубрачка.

— Нали вече не си в колежа. — Седна на леглото и ѝ подаде чашата.

— Вярно е. Ала и по-късно, когато постъпих в прокуратурата, репутацията ми се запази. — Сбърчи нос. — Строгата и недостъпна О'Роарк.

— Харесваш ми, когато си строга. — Отпи от шампанското, след като докосна чашата ѝ със своята. — Представям си как седиш в библиотеката, надвесена над дебели прашни книги, и старателно си водиш бележки.

Дебора леко се нацупи.

— В момента предпочитам да си ме представяш съвсем по друг начин.

— А на мен и така ми харесва. — Наведе глава и леко я ухапа по брадичката. — Винаги в костюм с консервативна кройка в някой от любимите ти съвсем неконсервативни цветове. — Тя се намръщи и той се засмя. — Обувки със солиден ток и дискретни накити.

— Описваш ме като някоя блюстителка на морала.

— А отдолу носиш нещо тънко и много сексапилно. — Закачи на пръста си парче коприна и го повдигна към светлината. — Много оригинално за един строг прокурор. А като започваш да цитираш прецеденти и цитати, направо се побърквам.

— Нещо като „Уорнър срещу Ковалски“ ли имаш предвид?

— Ммм. — Гейдж се прехвърли на ухото ѝ. — Нещо подобно. Но аз съм единственият, който знае, че са необходими точно шест фиби, за да се прибере косата ти в толкова строг и благоприличен кок.

— Зная, че изглеждам прекалено сериозна — промърмори Дебора. — Така е, защото много държа на работата си. — Погледна към виното. — Искам да съм сигурна, че това, което правя, е правилно. И че системата, която представям, е работеща. — Той се отдръпна и я погледна изпитателно. Тя въздъхна. — Да, има и его, и амбиции. Ала има и нещо друго, нещо много важно, Гейдж. Затова се тревожа дали ще успеем да разрешим случая.

— Това няма да стане тази вечер.

— Да, но...

— Не и тази вечер — повтори той и сложи пръст на устните ѝ. — Тази вечер е само наша, Дебора. Имаш нужда от това. А също и аз.

Тя кимна.

— Прав си. Пак станах прекалено сериозна.

— Е, поне това е поправимо — усмихна се Гейдж и отново докосна чашата ѝ със своята. Шампанското забълбука.

— Като се напием ли? — повдигна вежди Дебора.

— Повече или по-малко. — Очите им се срещнаха и в неговите просветна доволна усмивка. — Искаш ли да ти покажа един... по-несериозен начин на пиене на шампанско? — Наведе чашата и хладната течност потече по гърдите ѝ.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Гейдж беше загубил представа за времето, докато я наблюдаваше как спи. Свещите се бяха разтопили и горещият им аромат постепенно се беше изпарил като спомен. Здравно се беше вкопчила в ръката му, дори насън.

Постепенно мракът се вдигна и избеля до перленото сиво на изгрева. Светлината на новия ден бавно се плъзна по косата, лицето, раменете ѝ. Нежно, като неговите устни. Не искаше да я буди.

Имаше работа, искаше да свърши много неща, в които тя не биваше да участва. Само за няколко седмици целите, които си беше поставил преди четири години, доста се промениха. Вече нямаше да се задоволи само с отмъщение за смъртта на Джак. Нито само да потърси сметка за откраднатото време и съсипания си живот. Дори основната движеща сила, справедливостта, вече не бе достатъчна.

Сега се налагаше да действа бързо, тъй като Дебора беше в опасност. Нямаше нищо по-важно от това, да я запази жива.

Предпазливо измъкна ръката си и стана от леглото, за да се облече. Време беше да започне да действа, след като беше прекарал с нея толкова часове, вместо да обикаля улиците или да отиде на работа в компанията. Тя се размърда и още по-уютно се сгуши във възглавниците. Сигурно щеше да спи цяла сутрин. А той — да работи.

Натисна едно копче в ламперията на стената. Дървена плоскост с размерите на врата се отмести настрана. Гейдж стъпи в мрака и тя се плъзна зад него.

Дебора промърмори нещо и сънено премигна. Беше готова да се закълне, че беше видяла как Гейдж изчезва в таен проход в стената. Озадачена, тя се изправи на лакът. В съня си бе протегнала към него ръка и когато установи, че го няма, беше отворила очи точно когато стената се затваряше.

Сигурна беше, че не бе сънувала. Нямахте го, а чаршафите още пазеха топлината на тялото му.

Пак неговите тайни, помисли и ѝ стана тъжно. След като бяха прекарали заедно две нощи и той явно бе показал любовта си, продължаваше да не ѝ се доверява.

Това трябва да се прекрати, реши Дебора и стана от леглото. Нямахте да седи и да чака благоволенieto му, нямахте да страда мълчаливо и да крие чувствата си, нямахте да го моли, а щеше да му поиска обяснения. Изрови от дрешника някакъв халат. Мека, в стоманеносив цвят, памучната дреха стигаше до средата на прасците ѝ. Нетърпеливо нави ръкавите нагоре и започна да търси механизма, който отваряше стената.

Въпреки че приблизително знаеше къде е, търси го цели десет минути; минаха поне още две, докато разбере как се задейства. Радостно си пое дъх, когато дървената плоскост се отмести. Без да се колебае, влезе в тесния, мрачен коридор.

Тръгна напред, като се държеше с ръка за стената, за да не се загуби. Нямахте миризма на влага, плесен и застоял въздух, както бе очаквала. Въздухът беше чист, стената — гладка и суха. Дори след като остана на тъмно, тя не усети безпокойство. Не се чуваха драскащи и скърцащи звуци. Независимо накъде водеше този проход, Гейдж очевидно го използваше често.

Продължи да върви напред, цялата слух и зрение. От главния коридор се отделяха множество странични проходи, извиващи се като змии, но Дебора следваше инстинкта си и вървеше право напред. Скоро забеляза слаба светлина и тръгна по-бързо. Стигна до каменно стълбище, което се извиваше надолу в широк полукръг. Тя се хвана здраво за тънкия метален парапет и започна да се спуска, докато стигна до три тунела, водещи в различни посоки.

Ала-бала-ница, по кой да тръгна, каза си наум и поклати глава в недоумение.

— По дяволите, Гейдж, къде си? — Шепотът ѝ отекна и замря в пустото пространство.

Загърна се по-плътно с халата и мина под някакъв свод, после размисли и се върна. Тръгна по средния коридор. Отново се поколеба. И тогава я чу, неясна и меланхолична, беше в последния тунел. Музиката.

Отново се потопи в тъмнината в посока към звука, като предпазливо стъпваше по наклонения каменен под. Нямаше представа колко дълбоко под земята се намираще, ала въздухът започна бързо да се охлажда. Музиката се чуваше все по-силно, светлината в тунела ставаше все по-ясна. След това чу механично бръмчене и почукване — все едно, че клавишите на пишеща машина се удряха във валяка.

Когато стигна до края на тунела, спря, занемяла и потресена от гледката.

Беше се озовала в просторно помещение с извити каменни стени. Приличаше на пещера с високи тавани, добра акустика и най-малко петдесет метра в диаметър. Но обстановката изобщо не е примитивна, помисли Дебора и отново се загърна плътно с халата на Гейдж. Залата не изглеждаше мрачна, тъй като бе ярко осветена и оборудвана със сложна компютърна система, принтери и скенер. На едната стена бяха поставени телевизионни монитори. На другата светеше огромна топографска карта на Урбана. Тъжна музика се лееше от невидима уредба. На плотове от сив гранит бяха поставени радиоапарати, телефони, разхвърляни снимки и документи.

Имаше и контролно табло с множество превключватели и бутони. Гейдж седеше пред таблото, а пръстите му се движеха бързо по клавиатурата. На картата премигнаха някакви светлини. Той се отмести, пресегна се и взе дистанционното управление. На компютърния екран се появи същата карта на Урбана.

Заприлича ѝ на непознат — напрегнат и мрачен. Помисли си, че сигурно нарочно си бе сложил черни джинси и черен пуловер.

Спусна се надолу с още три каменни стъпала.

— Е — подзе тя, когато Гейдж се извърна, — по време на първата екскурзия пропусна да ме доведеш тук.

— Дебора... — Той стана и машинално изключи монитора. — Надявах се да поспиш още малко.

— Естествено, че си се надявал. — Прибра напрегнатите си ръце в джобовете на халата му. — Изглежда прекъсвам работата ти. Любопитен начин да се... измъкнеш — намери тя накрая думата, която търсеше. — Бих казала, съвсем в стила на Немезис. Драматичен, забулен в тайна. — Мина покрай компютрите и се приближи до картата. — Много е подробна — промърмори. — Много. — Завъртя се

към него. — Искам да ти задам един въпрос. Единственият, който в момента има значение. Все пак, кой е мъжът, с когото спя?

— Не съм се променил от вчера.

— Така ли? Ти ли си мъжът, който ми каза, че ме обича и ми го показва? Същият човек ли ме остави в леглото, за да слезе тук? Колко време още смяташе да ме лъжеш?

— Не става въпрос за лъжа. Длъжен съм да бъда тук. Мислех, че го разбираш.

— Сбъркал си. Не знаех, че криеш от мен тази компютърна зала. Нито че смяташ да работиш без мен и да укриваш информация.

Усети как се променя пред очите й, изведнъж стана недосегаем, студен и надменен.

— Нали сама ми даде две седмици срок.

— Да те вземат мътните, Гейдж! Дадох ти много повече. Дадох ти всичко. — Очите й мятаха мълни и той забеляза как в тях се борят болката и гневът. Вдигна предупредително ръка, когато стана и тръгна към нея. — Не, недей. Този път няма да ти позволя да се възползваш от чувствата ми.

— Добре. — Въпреки че и той имаше чувства. — Не става въпрос за чувства, а за елементарна логика. Разбери, Дебора. Това е моята работа. Твоето присъствие тук е също толкова нелепо, колкото моето в съдебната зала.

— Логика ли? — Тя произнесе думата с отвращение. — Логично е само онова, което ти върши работа. Да не мислиш, че съм толкова глупава? Да не си въобразяваш, че не виждам какво става тук? — Рязко махна към мониторите. — А после ще си говорим за професионални отношения. Ти разполагаш с цялата информация, която аз с толкова усилия се опитвам да изровя. Знаел си всички имена, адреси и данъчни номера — много повече от това, което успях да намеря. Нищо не си ми казал. И надали някога щеше да го направиш.

Гейдж отново се загърна в плащеницата на високомерието.

— Винаги работя сам.

— Да. Вече зная. — В гласа й прозвуча горчивина, когато се запъти към него. — Не искаш партньори. Освен в леглото. Само затова ставам.

— Едното няма нищо общо с другото.

— Лъжеш се, има — извика Дебора. — Става дума за едно и също нещо. Щом не можеш да ми имаш доверие и не ме уважаваш достатъчно, за да си честен с мен докрай, тогава между нас не може нищо да има.

— По дяволите, Дебора. Има неща, които ти не знаеш. — Хвана я за раменете. — И няма да ги разбереш.

— Така е. Защото ти няма да ми дадеш възможност да ги разбере.

— Не мога да го направя — поправи я той, без да я пуска, въпреки че тя се дърпаше отчаяно. — Има разлика между това да те лъжа и да не ти казвам всичко. Нищо не е само черно или само бяло.

— Не е вярно.

— Онези хора са престъпници. Хора без съвест и без морал. Опитаха да те убият, а ти още нищо не си разкрила. Няма да допусна да рискуваш живота си. Щом искаш да говорим в черно-бели тонове, съгласен съм. — Разтърси я и произнесе ясно, като подчертаваше всяка сричка: — Забранявам ти да рискуваш живота си.

— Не можеш да ми попречиш да си върша работата.

— Напротив. Дори ако се наложи да те заключа горе в кулата, докато се оправя с тази история, готов съм да го направя.

— А после? Какво ще направиш следващия път или последващия?

— Всичко, което е необходимо, за да те предпазя. Решението ми е окончателно.

— Сигурно си приготвил някой кристален ковчег, в който да ме приспиш като Снежанка. — Сложи ръце на раменете му с надеждата, че ще я разбере. — Ако наистина ме обичаш, приеми ме такава, каквата съм. Нали и аз те обичам такъв, какъвто си. — В очите му проблесна нещо, което ѝ заприлича на възражение. — Не мога заради теб да се превърна в нещо, което не съм, не мога да седя и да чакам някой друг да ми свърши работата.

— Никога не съм искал от теб подобно нещо.

— Нима? Щом сега не ме приемаш, значи никога няма да го направиш. Гейдж, искам да сме заедно цял живот. А не само няколко дни в леглото. Искам да имаме дом, деца и спомени. Но ако ти не можеш да споделиш с мен това, което знаеш, и кой си ти в

действителност, ние нямаме бъдеще. — Отдръпна се от него. — Ако е така, и за двама ни ще е по-добре да си тръгна.

— Недей, не го прави. — Протегна ръка към нея, преди да бе успяла да му обърне гръб. Колкото и силно да бе чувството му за самосъхранение, то бе нищо в сравнение с ужасната перспектива да прекара живота си без нея. — Само искам да ми обещаеш нещо. — Пръстите му се стегнаха около нейните. — Дай ми честна дума, че няма да действаш на своя глава и ще се преместиш при мен поне докато всичко това свърши. Каквото и да открием, трябва тук да си остане. Рисковано е да докладваш в прокуратурата. Поне засега.

— Гейдж, длъжна съм...

— Не — отреза я решително. — Каквото и да правим, каквото и да намерим, остава тук, докато не сме готови да действаме. Не мога да ти предложа нищо повече от това, Дебора. Моля те, приеми го.

Тези думи му струваха много. Много добре го разбираше.

— Добре, нищо няма да казвам на Мичъл, докато и двамата не сме готови. Ала искам всичко, Гейдж, цялата информация. — Гласът ѝ звучеше по-спокойно, ръцете ѝ отново бяха нежни. — Не разбираш ли, усещам, че криеш нещо много важно, нещо, което не е свързано с тайните скривалища и данните в компютрите. От това ме боли най-много.

Той се извърна. Щом искаше да ѝ каже всичко, трябваше да започне от себе си. Настъпи тягостна тишина и накрая Гейдж се реши да я разчупи.

— Дебора, има някои неща, които не знаеш и които са свързани с мен. Сигурно никак няма да ти харесат и може да не искаш да ги приемеш.

От тона му устата ѝ пресъхна, а сърцето ѝ започна да бие учестено.

— Нима наистина не ми вярваш?

Той си помисли, че всъщност беше сложил в ръцете ѝ цялата си вяра.

— Не биваше да допускам отношенията ни да стигнат толкова далече, без да те предупредя какъв съм всъщност. — Протегна ръка и я докосна по бузата с надеждата, че не беше за последен път. — Не исках да те плаша.

— Но в момента правиш точно това. За каквото и да става дума, просто го кажи. Двамата ще го преодолеем.

Безмълвно мина покрай нея и застана до каменната стена. Обърна се и, без да отделя очи от нейните, изчезна.

Дебора отвори уста, ала от устните ѝ се изплъзна само глуха въздишка. Очите ѝ се втренчиха в мястото, където трябваше да бъде Гейдж. Не можеше да не бъде, настойчиво повтори обърканото ѝ съзнание — и отстъпи крачка назад. С неуверена ръка напипа облегалката на някакъв стол и, останала съвсем без сили, се отпусна в него.

Докато съзнанието ѝ отказваше да приеме това, което беше видяла с очите си, той се върна. Появи се на десетина метра от мястото, където беше изчезнал. За един кратък миг тя виждаше през него, все едно че беше призрак.

Дебора понечи да стане, но се отказа. Изкашля се и каза:

— Не си избрал най-подходящия момент за фокуснически номера.

— Не беше номер. — Очите ѝ бяха станали огромни от преживяния шок и Гейдж тръгна към нея. Очакваше да замръзне от ужас или да отскочи настрани. — Поне не в смисъла, който ти влагаш в тази дума.

— Сигурно затова си наредил тук долу всички тези джаджи... — Тя отчаяно опитваше да се залови за някаква спасителна сламка, искаше да открие някаква логика в морето от объркани чувства. — Каквото и да използваш, успя да постигнеш абсолютна оптическа измама. — Преглътна, преди да продължи. — Предполагам, че Пентагонът ще прояви голям интерес към твоята технология.

— Не е измама. — Докосна ръката ѝ и въпреки че Дебора не я отдръпна, както се бе опасявал, усети, че кожата ѝ бе студена и влажна. — Вече те е страх от мен.

— Но това е абсурдно. — Гласът ѝ трепереше. Застави се да остане права. — Наистина много впечатляващ фокус, ала аз...

Замълча, защото той постави дланта си на плота до нея. И тя изчезна до китката. Дебора вдигна към него смаян поглед.

— О, божичко, не е възможно. — Ужасена, задърпа ръката му и за малко да припадне от облекчение, когато видя, че тя отново се появи — цяла и топла.

— Напълно е възможно. — Нежно вдигна ръка към лицето ѝ. — И напълно реално.

Дебора протегна треперещите си пръсти към неговите.

— Дай ми една минута. — Предпазливо се отдалечи на няколко крачки.

Не ме иска. Мисълта го прониза като острие на сабя.

— Извинявай. — С огромно усилие овладя гласа си. — Нямах по-приятен или по-лесен начин да ти го покажа. Ако бях опитал да ти обясня с думи, просто нямаше да ми повярваш.

— Вярно е. — Беше го видяла с очите си. И въпреки това не можеше да повярва. Сигурно беше някаква шега, фокус, нищо повече. Спомни си колко пъти Немезис беше изчезвал буквално пред очите ѝ. Обърна се и забеляза, че той я гледа. Тялото ѝ се стегна. Изглежда не беше шега. Когато най-после прие истината, треперенето ѝ се засили. Енергично разтри ръцете си от раменете до китките с надеждата да се стопли и отпусне. — Как го правиш?

— Не съм напълно сигурен. — Разтвори ръце и ги погледна, след което ги сви в юмруци и ги пъкна в джобовете си. — Когато бях в кома, нещо се случи с мен. Нещо в мен се промени. Открих го няколко седмици, след като дойдох в съзнание, при това почти случайно. После се научих да го използвам, защото разбрах, че това качество не ми е дадено случайно.

— И така се появи Немезис.

— Да, и така се появи Немезис. — Постепенно се бе успокоил. Тя забеляза, че очите му бяха хладни и странно безизразни. — Аз нямам избор, Дебора. Но ти имаш право да избираш.

— Не те разбирам. — Вдигна ръка към главата си и се изсмя колебливо. — Какво имаш предвид?

— Не бях честен с теб докрай. Скрих какъв съм в действителност. Ти се влюби в съвсем нормален мъж.

Смаяна, тя отпусна ръце.

— Не мога да проследя мисълта ти. Аз се влюбих в теб.

— Да му се не види, но аз не съм нормален. — В очите му внезапно се появи гняв. — И никога няма да бъда. Това нещо ще е в мен, докато съм жив. Не мога да ти обясня откъде го зная, ала е така.

— Гейдж... — Дебора протегна ръка към него, но той се отдръпна.

— Не искам да ме съжаляваш.

Обърна се и се затича нагоре по стълбите. Той обаче я настигна, обърна я с лице към себе си и здраво я прегърна. Дебора продължаваше да ругае и да се дърпа.

— Наричай ме както искаш. — Сграбчи я за раменете и силно я разтърси. — Ако искаш, удари ми още един шамар. Ала само не си тръгвай.

— А ти точно това очакваше, нали? — попита го ядно. Отметна глава назад и се изви като струна. — Че просто ще се обърна и ще си тръгна?

— Да.

И тогава тя се разkreщя. Но в очите му видя онова, което той криеше толкова старателно. Гейдж се страхуваше. Обвиненията ѝ веднага секнаха.

— Не беше прав — тихо му каза. С очи, приковани към неговите, Дебора се надигна на пръсти и го целуна.

И двамата усетиха огромно облекчение. Той я привлече към себе си толкова силно, все едно че искаше да я погълне. На мястото на страха се появи огромен копнеж. В очите ѝ видя не съжаление, а страст.

Тя замърка тихо, докато се бореше с халата му. Не само му предлагаше тялото си. В този момент Дебора изискваше взаимно да се приемат такива, каквито бяха в действителност — без измами и премълчани тайни. Изруга тихо и простена, когато постави ръце върху тялото ѝ. Изпитваха истинска лудост, пречистващата лудост на страстта.

Тя нетърпеливо се вкопчи в ризата му.

— Искам да ме любиш. — Гейдж отметна глава и я погледна в очите. Видя в тях същото предизвикателство, което звучеше в гласа ѝ. — Искам да ме любиш, и то веднага.

Задърпа дрехите му и двамата се свлякоха на пода.

Обезумели и полудели. Сгорещени и ненаситни. Плътно притиснати един към друг. Страстта изригна като огнени пламъци, издигнати от вятъра. Докато тялото ѝ тръпнеше от удоволствие, Дебора помисли, че при тях винаги беше така. Ала сега имаше и друго — единение. Имаше страст, състрадание, доверие, уязвимост, които се сливаха с желанието. Никога преди не го бе желала толкова силно.

Ръцете ѝ се вкопчиха в тъмната му коса, когато се изправи над него. Имаше нужда да вижда лицето му, очите му.

— Обичам те. — Дъхът ѝ излезе накъсан от гърлото ѝ. — Нека ти покажа колко те обичам.

Жива, бърза, ненаситна, тя се движеше над него, като се навеждаше ритмично към гърлото, към гърдите му, а после още по-надолу, където стегнатите мускули на корема му потръпнаха и се свиха под нейните влажни и търсеци устни. Кръвта бясно препускаше в главата, в сърцето, в цялото му тяло.

Дебора беше истинско чудо — второто, с което го бе дарила съдбата. При нея той бе потърсил обич и спасение.

Бяха се превърнали в кълбо от ръце, крака и копнеж, не усещаха нито твърдия грапав под, нито тихото бръмчене на компютрите. Дишаха бързо и накъсано, сърцата им лудо биеха. Всяко докосване ги пронизваше като стрела.

Едновременно стигнаха до върха на удоволствието. Ръцете им се притиснаха длан срещу длан, пръстите им здраво се преплетоха.

Продължиха с отворени очи и слети тела и така посрещнаха последния тласък.

Отпусната и доволна, тя притихна до него. Устните ѝ докоснаха неговите, после още веднъж, след което облегна глава на рамото му. Никога не се бе чувствала по-красива, по-желана и по-завършена, отколкото сега, когато усещаше биенето на неговото сърце до своето.

Усмихна се и го целуна по врата.

— С това исках да ти кажа, че вече нищо не може да ни раздели.

— Харесва ми начина, по който излагаш мислите си. — Нежно я погали по гърба. Тази жена беше създадена за него. Колко е бил глупав, когато се съмняваше дали може да ѝ се довери. — Да разбирам ли, че си ми простила?

— Още не е сигурно. — Подпря се решително на раменете му и се надигна. — Не зная кой си. Може и никога да не го разбере. Но запомни едно — искам или всичко или нищо. Видях какво направи премълчаването с брака на родителите ми. Не искам да живея като тях.

Нежно постави ръка върху нейната.

— Това обещание ли е?

Дебора не се поколеба.

— Да.

— Искаш ли веднага да ти отговоря?

Очите ѝ се присвиха.

— Да. И не си въобразявай, че ще се измъкнеш, като просто ми изчезнеш в стената. До дупка ще те чакам да се върнеш.

Засмя се, изненадан, че тя се шегува с нещо, което би трябвало да я отблъсне.

— Значи си решила да ме превърнеш в почтен мъж.

— Позна. — Наведе се и бързо го целуна, след което стана и се наметна с халата. — И никакви дълги годежи.

— Добре.

— Ще се оженим веднага щом приключим разследването, а Сила и Бойд намерят кой да гледа децата.

— Съгласен съм. — В очите му проблесна смях. — Има ли още?

— Искам деца, и то веднага.

Гейдж си обу джинсите.

— Някакви специални изисквания за бройката?

— По едно на две-три години.

— Изглежда разумно.

— Освен това...

— Млъкни за малко. — Хвана я за ръцете. — Дебора, искам да се оженя за теб и да прекарам останалата част от живота си със съзнанието, че всеки път, когато протегна ръка, ще те намеря до себе си. Искам да имам семейство, нашето семейство. — Притисна устни към пръстите, които се бяха обвили около неговите. — Искам винаги да сме заедно. — Видя, че се опитва да скрие сълзите си и нежно я целуна. — А сега искам още нещо.

— Какво?

— Закуска.

Засмя се тихо и го прегърна.

— Да си призная и аз умирам от глад.

Закусиха в кухнята, като не спираха да се смеят. Чувстваха се спокойно и уютно, все едно че всяка сутрин се хранеха заедно. Слънцето беше ярко, кафето — силно. Тя искаше да му зададе десетки въпроси за Монтега, ала поне през този един час предпочиташе да се държат като обикновена влюбена двойка.

Обикновена влюбена двойка, повтори наум. Колкото и да бе странно, те наистина бяха съвсем обикновени, въпреки някои твърде

необичайни аспекти на живота им. Имаха нужда от моменти като този, когато можеха да седят на слънце и да разговарят за несъществени неща.

Франк влезе и застина на прага, след което учтиво се поклони на Дебора.

— Имате ли нужда от нещо, господин Гътри?

— Франк, тя вече знае. — Гейдж я прегърна през раменете. — Всичко ѝ разказах.

На сериозното лице на Франк се разля широка усмивка.

— Е, крайно време беше. — Напрегнатата атмосфера окончателно се стопи, когато той прекоси тромаво кухнята и си взе препечена филийка. Настани се в полукръглата трапезария, отхапа половината филия и размаха останалата част. — Казвах му, че няма да хукнете да се спасявате, когато разберете за номера с изчезването. Едно сериозно момиче като вас не прави така.

— Благодаря ви. И аз мисля така. — Дебора се засмя, когато втората половина от филийката изчезна със същата скорост като първата.

— Разбирам от хора — продължи Франк, докато поемаше платото с бекон, което му подаде Гейдж. — При моята професия, имам предвид предишната ми професия, трябва бързо да се ориентираш с кого си имаш работа. А аз бях добър. Много добър, нали, Гейдж?

— Беше, Франк.

— Можех да забележа някой балама от две преки разстояние. — Размаха едно парче бекон към Дебора. — Обаче ти не си такава.

А аз го мислех за силен и мълчалив тип, учуди се Дебора. Беше смаяна от скоростта, с която Франк си наваксваше загубеното време, като приказваше без да спира, и с невероятна бързина унищожаваше огромни количества храна.

— Сигурно отдавна се познавате с Гейдж.

— От осем години — ако не броим двата случая, когато той ме тикна зад решетките. — Франк отново се ухили, след което изхълца звучно. — Хей, харесвам я, Гейдж. Много е готина. Нали ти казах, че е готина?

— Да, наистина го каза. Дебора ще остане да живее при нас, Франк. Какво ще кажеш да ни станеш кум?

— Без майтап? — Дебора мислеше, че усмивката на Франк не можеше да стане по-широка, но явно го беше подценила. След което забеляза как в очите му заблестяха сълзи. В този момент го обикна за цял живот.

— Без майтап. — Хвана едрата му глава с ръце и звучно го целуна по устата. — Ето, ти си първият, когото е целунала бъдещата булка.

— Щом казвате. Ама как така... — Дебора за малко да се засмее, когато забеляза как лицето на Франк стана пурпурночервено от срам. — Ама как така...

— Днес искам Дебора да си пренесе някои неща — обади се Гейдж.

Тя погледна надолу към халата. Освен него разполагаше само с вечерна рокля, чорапи и официална чантичка.

— Мога да облека нещо от твоите неща. — Всъщност мислеше за стаята в подземие, за компютрите и за информацията, с която разполагаше Гейдж.

Той се досети какво искаше да каже практичната му любима и я попита:

— Има ли кой да ти събере нещата? Франк може да отиде да ги докара.

— Да. — Помисли си за госпожа Грийнбаум. — Само трябва да се обадя по телефона.

След половин час отново слязоха в тайната зала на Гейдж. Дебора беше облечена в неговите джинси, закрепени на кръста с колана от халата, а нагоре — с колосана памучна риза, която ѝ стигаше до коленете. С ръце на кръста тя разглеждаше внимателно картата, докато той обясняваше.

— Това са основните места, където се въртят големи сделки с наркотици.

— Защо не предадеш тази информация в полицията?

Погледна я бързо. Очевидно никога нямаше да се разберат по някои въпроси.

— Това няма да ги приближи до главните наркодилъри. В момента точно разработвам общата схема. — Премести се пред друг компютър и я повика да се приближи до екрана. — Доставкаите се разпределят на не повече от двайсет преки разстояние. — Махна с ръка

към изображението на монитора. — Ала не може да се каже, че са през равни интервали. — Натисна няколко копчета. На екрана се появи списък с дати. — Понякога внасят дрогата през две седмици, друг път — през три.

Дебора се намръщи съсредоточено и се загледа в екрана.

— Ще ми направиш ли распечатка?

— Защо?

— Искам да направя някои справки в служебния си компютър. И да се опитам да открия някаква следа.

— Не е безопасно. — Преди да успее да възрази, Гейдж я хвана за ръка и я преведе към друг компютър. Въведе кода и извади файловете, които му трябваха. Тя отвори уста от изненада, когато видя собствените си разработки на екрана.

— Проникнал си в моята система — промърмори неодобрително. — И то неведнъж.

— Лошото е, че след като аз мога да го направя, значи всеки може да проникне в компютрите на прокуратурата. Ела, тук ще намериш всичко необходимо.

— Изглежда. — Седна, но не ѝ беше приятно, че Гейдж или някой друг имаше възможност да следи работата ѝ. — Мислиш ли, че съм на вярна следа?

Той нищо не каза, а въведе нов код.

— Проследила си корпорациите и техните директори. Логично е да започнеш оттук. Този, който е създал организацията, разбира от бизнес. Преди четири години не разполагахме с толкова развити технологии, затова се наложи да се внедрим лично. — На екрана започнаха да изплуват имена. Дебора позна някои от тях, други виждаше за пръв път. Общото бе, че срещу всяко име пишеше „починал“. — Ала не успяхме, защото имаше изтичане на информация. Някой, който е знаел, че работим под прикритие, ни е предал. Монтега ни чакаше и знаеше, че сме ченгета. — Тя усети хлад, но Гейдж го каза спокойно. — Освен това е знаел точно къде се криеха онези, които ни пазеха тила. Иначе нямаше да се промъкне покрай тях.

— Искаш да кажеш, че ви е издал някой от вашите?

— Това е една от възможностите. Обаче онази нощ в екипа имаше десетина души, всички специално подбрани. Лично проверих

всеки един, включително банковата му сметка и начина на живот. До този момент не съм намерил нищо подозрително.

— Кой още знаеше за акцията?

— Нашият капитан, шефът на полицията и кметът. — Направи нервно движение с рамо. — А може би и още някой. Ние бяхме обикновени ченгета. Не ни казваха всичко.

— Какво ще стане, когато откриеш схемата?

— Ще изчакам и ще ги проследя. Онзи, който прибере парите, рано или късно ще ме отведе до главния. А това е човекът, когото търся.

Дебора потисна една въздишка и си обеща наум, че когато съберат достатъчно информация, трябва да намери начин да го убеди да предадат всичко в полицията.

— Докато се занимаваш с датите, аз ще се захвана с имената и ще потърся свързващата нишка.

— Добре. — Погали я по косата и задържа ръка на рамото ѝ. — Тази програма е почти същата като онази, която използваш в прокуратурата. Има само някои допълнителни...

— Откъде знаеш? — прекъсна го тя.

— Какво?

— На каква програма работя в службата?

Не можа да не се усмихне.

— Дебора... — Наведе се и я целуна по носа. — Зная всичко, което е свързано с теб.

Стана ѝ неприятно. Отдръпна се и стана.

— И моето досие ли е включено в някоя от тези машини?

Погледна я и си помисли, че трябваше да бъде по-внимателен с нея.

— Да. Отначало си казвах, че го правя от любопитство, ала всъщност бях влюбен и копнеех да науча всичко за живота ти. Зная къде си родена, до минутата, а също така и къде. На пет години си паднала от колело и си си счупила китката; след смъртта на родителите ти си заминала да живееш при сестра си и мъжа ѝ. После тя се е развела и двете сте започнали да се местите от град на град — Ричмънд, Чикаго, Далас. И накрая — Денвър, където си завършила колеж, при това с пълно отличие. После си продължила в юридическия факултет и отново си била сред първенците на випуска. Издържала си

държавния изпит още от първия път и си получила адвокатски права. Четирите водещи адвокатски фирми в страната са ти предлагали работа. А ти си предпочела прокуратурата на Урбана.

Дебора издърпа джинсите нагоре.

— Странно е да чуеш съкратена версия на собствената си биография.

— Но някои неща не успях да науча от компютъра. — При това най-важните, помисли си той. Жизненоважните неща. — Например, как ухае косата ти или как очите ти придобиват цвят на индиго, когато си ядосана или възбудена. Какво чувствам, когато ме докосваш. Не отричам, че проникнах в личния ти живот, ала няма да ти поискам извинение.

— И не е необходимо — призна тя, след като помисли малко. После тихо въздъхна. — Не мога да демонстрирам оскърбено достойнство, след като и аз направих проучване за теб.

Гейдж се усмихна.

— Знам.

Тогава и Дебора се засмя и разтърси глава.

— Хайде да се захващаме за работа.

Тъкмо се настаниха пред компютрите си, когато иззвъня единият от трите телефона. Гейдж вдигна, а тя изобщо не му обърна внимание.

— Гътри на телефона.

— Гейдж, Франк е. Намирам се в жилището на Дебора. Не е зле да дойдете. И то веднага.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Сърцето ѝ биеше до полуда. Дебора изскочи от асансьора и хукна по коридора, като изпревари Гейдж. След обаждането на Франк двамата като обезумели се бяха втурнали към колата на Гейдж.

Вратата на апартамента беше отворена. Дъхът на Дебора секна, когато видя опустошеното си жилище. Завесите бяха смъкнати от корнизите, всички дребни, но мили на сърцето ѝ спомени — счупени; масите и столовете бяха изпотрошени със злоба на трески и нахвърляни по пода. Простена от мъка и едва тогава забеляза Лил Грийнбаум, седнала на изтърбушения диван и бледа като платно.

— О, господи. — Дебора изрита настрани счупените предмети и се втурна към възрастната жена. Застана на колене пред нея. — Госпожо Грийнбаум. — Хвана крехката ѝ ръка, беше студена и трепереше.

Тънките устни на Лил се извиха в усмивка, а късогледите ѝ очи без очила се съсредоточиха върху нея.

— Дебора. — Гласът ѝ беше слаб, ала се усмихваше. — Никога нямаше да им позволя да го направят, ако не ме бяха изненадали.

— Но те са ви нападнали. — Вдигна поглед, защото в същия момент от спалнята излезе Франк с възглавница в ръка. — Извика ли линейка?

— Не ми позволи. — Внимателно сложи възглавницата зад главата на възрастната жена.

— Нямам нужда от лекар. Мразя болниците. Само малко ме цапардосаха по главата — обади се тя и стисна ръката на Дебора. — Не ми е за пръв път.

— Да не искате да се поболея от тревога? — Докато говореше, Дебора бързо провери пулса ѝ.

— Апартаментът ти е много по-зле от мен.

— Лесно ще си купя други мебели. Ала не мога да си купя друга госпожа Грийнбаум, нали? — Целуна набръчканата ѝ ръка. — Моля ви. Направете го заради мен.

Победена, Лил въздъхна дълбоко.

— Добре. Съгласна съм да ме прегледат. Но няма да остана в болницата.

— Е, и за това съм ви благодарна. — Обърна се, ала Гейдж вече вдигаше телефона.

— Не работи.

— Апартаментът на госпожа Грийнбаум е точно срещу моя.

Гейдж кимна на Франк.

— Ключовете... — започна да обяснява Дебора.

— Франк няма нужда от ключове. — Гейдж заобиколи един счупен стол и прекна до Дебора. — Госпожо Грийнбаум, ще ни разкажете ли какво се случи?

Тя го погледна с интерес, като няколко пъти присви очи, за да го види на фокус.

— Виждала съм те, нали? Вчера дойде да изведеш Дебора, издокаран в смокинг. Сигурно добре се целуваш.

Той се засмя, но също като Дебора първо й провери пулса.

— Благодаря за комплимента.

— И си същият, дето рине парите с лопата, нали?

Гейдж си помисли, че макар и ударена по главата, съобразяваше доста бързо.

— Точно така.

— Тя много хареса розите. Направо щеше да умре от радост.

— Госпожо Грийнбаум... — Дебора седна на пода. — Не е необходимо да ме сватосвате. С това и сами успяхме да се справим. По-добре ни разкажете какво се случи с вас.

— Приятно ми е да го чуя. Днес младежите губят много време в излишни терзания.

— Госпожо Грийнбаум, моля ви.

— Добре, добре. Дойдох да прибера нещата по списъка, който ми продиктува по телефона. Тъкмо бях в спалнята и отворих гардероба... Впрочем, много е подреден — обърна се към Гейдж. — Момичето е страхотна домакиня.

— Радвам се да го чуя.

— Тъкмо бях започнала да сгъвам тъмносиния костюм на ситно райе, когато чух някакъв звук зад гърба си. — Лил направи учудена гримаса. Беше по-скоро озадачена, отколкото уплашена. — Веднага

щях да ги усетя, ама нали бях пустила радиото... Занапред добре ще си помисля дали да слушам „Първите четиридесет хитове“. Понечих да се обърна — и... Бум! Някой ме цапардоса по главата.

Дебора сведе глава към ръката на Лил. Беше обзета от силни чувства — объркани, разкъсващи. Гняв, ужас, чувство на вина. Та тя е само една възрастна жена, мислеше си Дебора, като се опитваше да се овладее. Какъв е този изрод, способен да удари седемдесетгодишна жена?

— Извинете — каза възможно най-спокойно. — Много се извинявам.

— Ти не си виновна.

— Напротив. — Вдигна глава. — Всичко стана заради мен. Вината е изцяло моя. Знаех, че ме преследват и въпреки това ви помолих да влезете в апартамента. Изобщо не се замислих за последствията.

— Е, това вече са пълни глупости. В края на краищата, мен ме удариха по главата и трябва да си призная, че съм направо бясна. Ако не ме бяха изненадали в гръб, непременно щях да им приложа някоя хватка от карате. Нали съм тренирала. — Устните на Лил се свиха презрително. — Как не се усетих навреме. На времето с лекота тръшнах господин Грийнбаум на земята. И още съм във форма. — Погледна сурово санитарите, които тъкмо влизаха през вратата. — О, господи — произнесе с отвращение. — Започва се. Сега вече няма мърдане.

Дебора се облегна на ръката на Гейдж, докато Лил командваше нещастните санитарии и на всичкото отгоре ги обвини, че искат да я уморят. Не спря да сипе указания, докато накрая я качиха на носилка и я изнесоха.

— Забележителна жена — отбеляза Гейдж.

— Прекрасна е — съгласи се Дебора и прехапа устни, за да не се разплаче. — Не зная какво щях да правя, ако...

— Ще се оправи. Пулсът ѝ беше силен, мислите — ясни. — Леко стисна ръката ѝ и се обърна към Франк. — Разбра ли какво е станало?

— Когато пристигнах, вратата беше разбита. — Едрият мъж посочи бравата. — Много груба работа. И после видях това. — Махна към заобикалящия ги хаос. — Реших първо да огледам мястото и след това да ти се обадя. — Устните му се свиха горчиво. — Открих

възрастната дама в спалнята. Тъкмо идваше в съзнание. Опита се да ме удари с юмрук. — Усмихна се на Дебора. На времето не би се поколебал да свие портмонето на някоя възрастна жена, но никога и с пръст не би я пипнал. — Изглежда съм закъснял с десетина минути. — Огромните му юмруци се свиха от гняв. — Иначе нямаше да им се размине.

Гейдж кимна.

— А сега искам да свършиш някои неща — обърна се към Дебора и нежно обхвана лицето ѝ с ръце. — Ще повикаме полицията — обеща, като знаеше за какво мисли. — А междувременно, защо не провериш дали не са оцелели някои неща, които могат да ти потрябват до утре?

— Добре — съгласи се, защото имаше нужда да остане малко сама. Отиде в спалнята и притисна ръце към устата си. За да се причини цялата тази разруха, беше нужна голяма злоба и, което бе още по-страшно, студена и добре обмислена организация.

Дрехите ѝ бяха накъсани на парцали; старинните стъклени шишенца, които колекционираше от години, бяха изпотрошени и разхвърляни върху купчините от коприна и памук. Леглото беше счупено, а на бюрото с нож бяха надраскани неприлични думи. Всичките ѝ вещи бяха унищожени.

Дебора коленичи и вдигна парченце хартия. Снимката на родителите ѝ, една от малкото запазени. За нея беше истинско съкровище.

Гейдж тихо влезе в стаята. След миг коленичи до нея и постави ръка на рамото ѝ.

— Дебора, искам да те изведе оттук.

— Нищо не ми е останало. — Силно стисна устни, за да не допусне гласът ѝ да затрепери. — Знам, че това са само вещи, ала нищо здраво не е останало. — Бавно обви пръсти около скъсаната снимка. — Мама и татко... — Поклати глава и зарови лице в рамото му.

Гневът го изгаряше отвътре. Прегърна я, докато си изплаче мъката и се закле наум да открие онези, които толкова силно бяха наранили чувствата ѝ. И не можеше да се освободи от безмълвния ужас, който парализираше гърлото му.

Тя можеше да е тук. Можеше да е сама в дома си, когато те са влезли. И тогава, вместо счупените сувенири, сега щяха да открият на пода нея, пребитата или дори мъртва.

— Ще ги накарам да си платят — промърмори. — Заклевам се.

— Да. И аз също. — Когато вдигна лице към него, той забеляза, че мъката беше преминала в гняв. При това също толкова силен и опустошителен. — Каквото и да ми струва, но ще ги изправя на подсъдимата скамейка. — Отметна косата си назад и се изправи. — Ако са си въобразявали, че ще ме сплашат, като са разбили дома ми, чака ги голямо разочарование. — Ритна останките от любимия си червен костюм. — Хайде да се захващаме за работа.

Следващите часове прекараха в подземията под дома му, проверяваха данните, с които разполагаше, и въвеждаха нови. От време на време Дебора усещаше как главата ѝ пулсира от излъчването на компютрите, ала не се отказваше. Гейдж бързо се местеше от екран на екран и двамата почти не разговаряха. Думите бяха излишни. За пръв път двамата преследваха една и съща цел, без да обръщат внимание на различията в гледните си точки.

Нямаха търпение да наваксат времето, което бяха изгубили, докато говориха с полицията, както и за усилията да се отърват от вездесъщия Уизнър, който се беше появил в апартамента малко след ченгетата. Дебора с досада си помисли, че утре отново щеше да бъде на първата страница на вестника. Пресата щеше да предизвика нов натиск от страна на кметството. Вече бе готова да го преглътне безропотно.

Свикна да не ругае, когато стигаше до задънена улица. Методично се връщаше назад и започваше отначало с неподозирано търпение. Телефонът иззвъня, но тя дори не го чу. Наложил се Гейдж два пъти да извика името ѝ, докато я измъкне от съсредоточения ѝ унес.

— Да, какво има?

— За теб е. — Подаде ѝ слушалката. — Джери Бауър.

Намръщи се, че я прекъсват, ала пое слушалката.

— Кажи, Джери.

— За бога, добре ли си?

— Да. Как ме намери?

Усети как той дълбоко си пое дъх.

— От няколко часа се опитвам да се свържа с теб, за да разбера как си след вчерашната история. Накрая реших да мина покрай вас и да ти се обадя. И изведнъж попадам на някакви ченгета и на онзи миризлив плъх, Уизнър. Квартирата ти е...

— Знам, вече бях там.

— Слава богу. Деб, какво става, по дяволите? Предполага се, че ние, от градската управа, носим отговорност за подобни инциденти, но имам чувството, че се боксирам с невидим противник в тъмна нощ. Кметът ще побеснее, като разбере какво е станало. Какво да му кажа сега?

— Да се готви за дебатите през следващата седмица. — Разтърка слепоочието си. — Зная неговото мнение по въпроса, а той — моето. Не си губи времето да се опитваш да ни помириш.

— Виж, той може да ми е шеф, обаче ти си ми приятелка. Не мога ли да помогна с нещо?

— Не зная. — Замислено погледна премигващите светлини на картата. — Някой ми изпраща послание — силно и ясно, ала аз не зная как да му изпратя отговор. Можеш да предадеш думите ми на кмета. Ако успее да приключи с този случай преди изборите, той ще спечели с пълно болшинство.

Настъпи леко колебание.

— Сигурно си права — замислено каза Джери. — Може би само така ще го убедиш да престане да ти диша във врата. Само се пази. Нали обещавах?

— Да.

Дебора затвори очи и наклони глава първо на едната страна, после на другата, за да се раздвижи. Гейдж я погледна.

— С удоволствие ще пусна обява за годежа ни на цяла страница в „Уърлд“.

Тя премигна недоумяващо. След това се досети какво искаше да каже и се засмя.

— Заради Джери ли? Глупчо. Не се излагай, та ние сме само приятели.

— Хм.

Дебора се усмихна и обви ръце около кръста му.

— Дори не сме се целували. Кое то ме навежда на мисълта, че не е зле да го направим.

— Ще се възползвам от предложението ти — наведе се към нея.

Когато устните му докоснаха нейните, тя усети как напрежението бавно я напуска. Измърка и плъзна ръце нагоре по гърба му, за да отпусне напрегнатите му мускули по същия начин, както неговите устни успокоиха нейните.

Кротка, доволна, отпусната. Можеше да го успокои, а също така да го накара да потръпне от желание. С тих звук на задоволство проникна още по-дълбоко в устата ѝ.

— Извинявайте, че ви прекъсвам. — От тунела се появи Франк с голям поднос. — След като бачките толкова яко — ухили се широко, преди да продължи, — не е зле малко да се подкрепите.

— Благодаря. — Дебора се отдръпна от Гейдж и подуши въздуха. — О, какво е това?

— Моят специалитет, супер пикантно чили. — Франк ѝ намигна. — Бас държа, че от него няма да ти се доспи.

— Мирише невероятно.

— Нахвърляйте се тогава. Донесох ви още бирички, термос с кафе и питки със сирене.

Тя си донесе стол.

— Франк, ти си мъж — мечта за всяка жена. — Той отново се изчерви, с което ѝ достави огромно удоволствие. Отхапа от питката, намазана с лютия сос, и усети изгарящия му вкус последователно в устата си, в гърлото и стомаха. — А това — отбеляза напълно искрено, — е царицата на чилито.

Едрият мъж се размърда притеснено.

— Радвам се, че ти хареса. Настаних госпожа Грийнбаум в златната стая — обърна се към Гейдж. — Щеше да припадне от радост, като видя завесите и останалите неща. Поиска пилешки бульон и в момента гледа „Кинг-Конг“ на видеото.

— Благодаря ти, Франк. — Гейдж потопи лъжицата си в чилито.

— Обади се, ако имате нужда от още нещо.

Дебора се заслуша в стъпките на Франк, който се отдалечаваше в тунела.

— Довел си я тук? — тихо попита тя.

— Нали не обича болниците. — Сви рамене. — Франк поговорил с лекарите. Отървала се с леко мозъчно сътресение, което било истинско чудо за жена на нейната възраст. Сърцето ѝ било като на слон. Имала нужда само от спокойствие и някой да я наглежда няколко дни.

— И ти я доведе тук.

— Не биваше да остава сама.

Дебора се наведе и го целуна по бузата.

— Толкова те обичам.

След като се нахраниха, отново се върнаха при компютрите, но Дебора не можеше да престане да мисли за него. Толкова сложен човек. Когато искаше, можеше да бъде груб и арогантен като самия дявол, ала понякога беше нежен и чаровен като ирландски поет. Управляваше бизнес за няколко милиона долара. А нощем обикаляше улиците, за да се бори с бандити, крадци и изнасилвачи. Любовник, за каквато всяка жена можеше само да мечтае. Романтичен, сексапилен и в същото време солиден мъж, твърд като скала, на когото винаги можеше да се опре. В същото време в него имаше и нещо изплъзващо се, което му позволяваше да изчезва в стените и да се промъква като сянка в нощта.

Разтърси глава. Още не беше готова да разсъждава за тази страна на неговата същност.

Как беше възможно един човек, а тя много добре знаеше, че бе от плът и кръв, да става нематериален по собствено желание? И въпреки това, беше го видяла с очите си. Притисна за миг челото си с пръсти и въздъхна. Някои неща не бяха такива, каквито изглеждаха.

Изправи рамене и отново се съсредоточи в работата. Изпи още едно кафе, но цифрите започнаха да се удвояват пред погледа ѝ. Бе събрала десетки нови имена, ала беше сигурна, че когато ги провереше, те щяха да се окажат имена на покойници.

Изглеждаше безнадеждно. Но докато не стигнеше до края на тази задънена улица, нямаше как да премине в следващата. Промърмори си нещо наум и отново започна да прехвърля списък по списък и да се мести от екран на екран. Изведнъж рязко спря.

Предпазливо и с напрегнат поглед, Дебора се върна назад — първо към един екран, после към следващия. За малко да се засмее на

глас, страхуваше се да повярва, че най-после бе открила нещо. След още пет минути повика Гейдж.

— Изглежда напипах нещо.

Той също, ала предпочиташе да запази информацията да себе си.

— Какво?

— Виж този номер. — Гейдж се наведе и тя прекара пръст по екрана. — Обърни внимание на идентификационните номера на тази компания — корпоративен номер, данъчен номер и така нататък. — Той посегна да разтрие основата на врата ѝ и Дебора го погледна с благодарност. — Предполага се, че това е фалирала корпорация. Изведена е от регистрите преди осемнайсет месеца. А сега погледни тук. — Премина към следващия екран. — Съвършено различна компания с друга адресна регистрация, други собственици и номера. Освен този тук... — Потропа с пръст по екрана. — Съвпада. И тук също. — Показа му на следващите екрани. — В един случай става дума за нова компания, в друг — за разклонение, и така нататък.

— Номер на социалната осигуровка — промърмори Гейдж.

— Какво?

— Девет цифри. Вероятно става въпрос за номер на социалната осигуровка. Това е изключително важно. — Обърна се и бързо отиде при контролния пулт.

— Какво правиш?

— Ще проверя на кого е.

Дебора въздъхна дълбоко, малко обидена, че Гейдж не прояви по-голям ентузиазъм по отношение на откритието ѝ. А беше толкова преуморена, че чак очите ѝ пулсираха.

— И как смяташ да го провериш?

— Като проникна в основния източник. — Екранът над главата му започна да премигва.

— Кой основен източник?

— ФОР.

— Какво? — Тя излетя буквално като куршум от стола си. — Да не искаш да кажеш, че можеш да проникнеш в компютрите на Федералния осигурителен регистър?

— Именно. — Той бе изцяло погълнат от това, което виждаше на екрана. — Ето, може да се каже, че сме вътре.

— Но това е незаконно. Става въпрос за федерално престъпление.

— Ммм, да. Нали ще ми намериш добър адвокат?

Разкъсвана от противоречиви чувства, Дебора скръсти ръце на гърдите си.

— Никак не е смешно.

— Не е, права си. — Устните му се изкривиха в доволна усмивка, когато проследи с поглед данните, изписани на екрана. — Добре. Вътре сме. — Погледна я с периферното си зрение. На лицето ѝ ясно личаха следите на жестока вътрешна борба. — Можеш да се качиш горе, докато свърша.

— Това нищо не променя. Нали знам с какво се занимаваш. Вече съм съучастник. — Затвори очи и си спомни Лил Грийнбаум, бледа и ранена на счупеното канапе. — Добре, продължавай — каза и постави ръка на рамото му. — И двамата сме замесени.

Гейдж набра номерата, които тя бе открила, натисна няколко бутона и зачака. На екрана се появи едно име.

— Божичко! — Пръстите ѝ се впиха дълбоко в рамото му.

В този момент той изглеждаше като издялан от камък — неподвижен, недишащ, с напрегнати мускули.

— Тъкър Фийлдс — промърмори. — Кучият му син.

След това стана толкова рязко, че Дебора се уплаши. Отчаяно се вкопчи в ръката му.

— Недей. Не бива да го правиш. — Видя, че очите му горяха по същия начин, както горяха зад маската на Немезис. Бяха пълни с ярост и смъртоносна решителност. — Зная какво искаш — бързо каза тя, без да го пуска. — Веднага да отидеш и да го намериш. Да го разкъсаш на парчета. Ала не бива. Не е това начинът.

— Ще го убия. — Гласът му прозвуча студено и равно. — Разбери го. Нищо няма да ме спре.

Дебора се задъхваше. Знаеше, че ако сега го пусне, щеше да го загуби завинаги.

— И какво ще постигнеш? Няма да върнеш Джак. Нито времето, което си прекарал в кома. Дори няма да завършиш онова, което вие двамата сте започнали онази нощ на доковете. Ако сега убиеш Фийлдс, някой ще го замести и всичко ще продължи както преди. Трябва да

пречупим гръбнака на организацията, Гейдж, да изнесем фактите пред обществото. Ако Фийлдс е виновен...

— Ако?

Тя предпазливо си пое дъх, за да се успокои, но не го пусна.

— Не разполагаме с достатъчно факти, поне засега. Ако ми дадеш достатъчно време, ще го изправа пред съда. И ще го осъдя.

— Господи, Дебора, наистина ли вярваш, че ще успееш? Този човек притежава огромна власт. Ще изтече през пръстите ти като пясък. В секундата, в която започнеш да го разследваш, той ще научи за това и ще се покрие.

— Тогава ти ще продължиш разследването оттук, а аз ще отвлека вниманието му от кабинета си — говореше бързо, тъй като отчаяно искаше да го убеди и, както искрено вярваше, да спаси и двамата. — Ще го накарам да помисли, че съм на погрешна следа. Гейдж, трябва да сме сигурни. Разбери. Ако отидеш при него сега, всичко, което постигнахме до този момент, ще бъде унищожено.

— Този човек се опита да те убие. — Той сложи ръце на лицето ѝ и колкото и да бе леко докосването му, Дебора усети напрежението в неговите пръсти. — Нима не разбираш, че нищо, дори убийството на Джак, не го приближава толкова до смъртната присъда, колкото това?

Тя го прегърна.

— Важното е, че съм тук, при теб. Само това има значение. Имаме още много работа, докато докажем, че Фийлдс е замесен в наркотрафика и колко дълбоко е проникнала корупцията. Има справедливост, Гейдж. Ще видиш.

Той бавно се отпусна. Беше права, поне в някои отношения беше абсолютно права. Колкото и да му бе приятно да убие Фийлдс със собствените си ръце, по този начин нямаше да довърши започнатата работа. Затова щеше да почака. До една седмица трябваше да приключи с разследването.

— Добре. — Забеляза как лицето ѝ постепенно възстанови естествения си цвят. — Не исках да те изплаша.

— Е, дано никога не решиш да го направиш нарочно, защото без да искаш успя да ме уплашиш до смърт. — Обърна глава и притисна устни към дланта му, след което се усмихна неуверено. — Добре, след като вече нарушихме федералния закон, защо да не продължим в

същия дух. Искаш ли да проверим данъчните декларации на кмета за последните години?

Минута по-късно двамата седяха пред компютъра.

— Петстотин шейсет и две хиляди — промърмори Дебора, когато прочете обявените доходи на Фийлдс за миналата година. — Малко повече от годишната заплата на кмет на Урбана.

— Не вярвам да е толкова глупав, че да обяви всичките си доходи. — Гейдж повика още една година. — Сигурно има няколко пъти по толкова в някоя швейцарска банка.

— Всъщност, аз никога не съм го харесвала — вметна тя, — ала го уважавах. — Стана и започна да крачи из помещението. — Като се замисля с какви възможности разполага — поддържа пряка връзка с полицията, с прокуратурата, с деловите среди, със сферата на услугите. Знае всичко, което става в Урбана. И навсякъде може да постави свои хора. Интересно колко чиновници от градската управа, колко ченгета и съдии са на заплата при него?

— И смята, че всичко е под негов контрол. — Гейдж също стана. — А какво ще кажеш за Бауър?

— За Джери? — Дебора въздъхна и разтри тила си. — Лоялен е на Фийлдс до мозъка на костите си, но има и собствени амбиции в политиката. Способен е да погледне през пръсти на някоя и друга незаконна сделка, ала не и на наркотици. Фийлдс е проявил достатъчно разум, като се е спрял на него — млад и работлив, от добро семейство и с неопетнена репутация. — Поклати глава. — Не ми е приятно, че не мога да му кажа какво открихме.

— А Мичъл? Мислиш ли, че и той е вътре?

— Не. Главата си залагам за Мич. Той е човек с опит. Никога не е бил голям почитател на Фийлдс, но се отнася с уважение към кметската институция. Служи на закона, защото вярва в него. Дори не пропуска да си плати таксата на служебния паркинг. Какво те заинтересува изведнъж?

— Нищо. Просто не е зле всичко да се провери.

Пред очите на смаяната Дебора той извади първо данъчното досие на Джери, а след това и на Мичъл. Не забеляза нищо особено и премина към следващия монитор.

— А сега да видим банковите сметки. Първо трябва да намерим списъка на служителите в кметството, в областната администрация и

прокуратурата. — Вдигна поглед към нея и отбеляза. — Пак те боли главата.

Тогава тя се усети, че непрекъснато разтриваше слепоочията си.
— Малко.

Тогава, вместо да отвори документите, Гейдж изключи компютрите.

— Стига за днес.

— Нищо ми няма. Още не сме свършили.

— Достатъчно направихме. — Прокле се наум, че бе допуснал Дебора да се преумори. — Спокойно можем да си позволим няколко часа почивка. — Ръката му обгърна кръста ѝ. — Какво мислиш за една гореща вана и приятна дрямка?

— Ммм. — Облегна глава на рамото му, докато вървяха по тунела. — Много съблазнително предложение.

— Искаш ли да ти разтрия гърба?

— Да. О, много искам.

— А като добавим и онази разтривка на краката, за която отдавна се пазарим...

Дебора се усмихна. Как бе могла да се тревожи за нещо толкова глупаво, като съществуването на други жени?

— Защо не?

Докаато стигнаха до спалнята, тя бе почти заспала. Както се прозяваше сладко забеляза, че на леглото бяха натрупани множество кутии.

— Какво е това?

— В момента единствената дреха, с която разполагаш, е моята риза на гърба ти. Колкото и да ми харесва — при тези думи бързо преброи с пръст копчетата, — реших, че може да поискаш да се преоблечеш.

— Да се преоблека ли? — Отметна косата си назад. — И в какво?

— Продиктувах на Франк малък списък. Доста е оправен, стига да поиска.

— Франк? Но днес е неделя? Повечето магазини са затворени. — Притисна ръка към стомаха си. — Божичко, само не ми казвай, че ги е откраднал!

— Надявам се, че не е. — След това се засмя, прегърна я и я завъртя. — Как ще живея с толкова болезнено честна жена? Кълна се,

че за всичко е платено. Не е сложно да завъртиш няколко телефонни номера. Не виждаш ли, че кутиите са от „Атина“?

Дебора кимна неуверено. Това беше един от най-големите и луксозни магазини в града. Внезапно се досети.

— Ти си собственикът на магазина!

— Признавам си без бой. — Целуна я. — Каквото не ти хареса, може да се върне обратно. Ала ми се струва, че вече познавам стила и размерите ти.

— Не трябваше да го правиш.

По тона ѝ разбра, че не одобряваше постъпката му. Нежно прибра един непослушен кичур зад ухото ѝ.

— Не се опитвам да посегна на личната ви свобода, госпожо прокурор. Нито да ви подкупя.

— Да. — Чувстваше се истинска неблагодарница. — Но...

— Помисли разумно. Представи си как щеше да изглеждаш утре в прокуратурата с моя панталон? — Издърпа колана и джинсите се смъкнаха на пода.

— Впечатляващо — съгласи се тя и се усмихна, когато той я вдигна на ръце и я остави до кутиите.

— А и с моята риза. — Започна да разкопчава копчетата.

— Направо смешно. Прав си, постъпил си много разумно. — Хвана ръцете му, преди да бе успял да я разсее. — И високо го ценя. Ала не е редно да ми купуваш дрехи.

— Нали после ще ми върнеш парите? През следващите шейсет-седемдесет години. — Хвана я за брадичката, когато се опита да възрази. — Дебора, имам повече пари, отколкото са необходими за сам човек. Съгласи се да споделиш проблемите ми, следователно трябва да споделиш и богатството ми.

— Не искам да си мислиш, че се интересувам от парите ти. Или че те могат да оказват влияние върху чувствата ми.

Погледна я замислено.

— Не предполагам, че можеш да си помислиш такова нещо.

Дебора вдигна гордо глава, но когато Гейдж се усмихна успя само да въздъхне.

— Наистина беше глупаво. Обичам те, въпреки че си собственик на хотели, жилищни сгради и универсални магазини. А сега направо

ще се побъркам от любопитство, ако веднага не отворя поне една кутия.

— Тогава постарай се да си спасиш разсъдъка, а аз ще изтичам в банята.

Когато той излезе, тя избра напосоки една от кутиите. Разгърна опаковъчната хартия и вдигна капака. Вътре имаше дълга нощница от бледосиня коприна.

— Е... — Повдигна я нагоре и забеляза, че отзад беше изрязана до кръста. — Франк определено има око за дамско бельо. Интересно, как ще реагират утре момчетата в службата, когато се появя издокарана в новите си дрехи.

Неспособна да устои на изкушението, свали ризата на Гейдж и остави прохладната коприна да се плъзне надолу по тялото ѝ. Идеално ми приляга, учуди се Дебора и погали лъскавия плат. Доволна, тъкмо се завъртя пред огледалото, когато Гейдж се върна в спалнята.

Остана безмълвен. Не можеше да откъсне очи от нея. Дългата бляскава коприна прошумоля тихо по кожата ѝ, когато се обърна към него. Очите ѝ бяха тъмни като среднощно небе и блестяха от тайно женско задоволство.

Устните ѝ трепнаха бавно. Коя жена не си е мечтала да види в очите на любимия това гладно изражение? С добре обмислен жест вдигна ръка и лениво плъзна пръсти по нощницата нагоре, после надолу, като следеше очите му, които не изпускаха нито едно нейно движение.

— Какво ще кажеш?

Погледът му се вдигна нагоре и се впи в нейния.

— Ще кажа, че Франк заслужава голямо повишение.

Тя се засмя и Гейдж тръгна към нея.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

През следващите три дни и нощи двамата работиха заедно. Бавно, но сигурно градяха обвинението срещу Тъкър Фийлдс. А в прокуратурата Дебора се движеше по фалшиви следи, които знаеше, че никъде няма да я изведат, за да заблуди престъпниците.

През цялото време се измъчваше от жестока вътрешна борба. Борба на морала срещу инстинкта.

Всяка нощ Гейдж се измъкваше от леглото, слагаше си черното трико и излизаше да броди по улиците. Никога не говореха за това. Дори да подозираше, че Дебора лежи будна по цели нощи, разтревожена и разкъсвана от страхове, докато го чака да се върне, той нито веднъж не ѝ поиска извинение и не я помоли да го разбере.

Пресата продължаваше да описва подвизите на Немезис. Ала те двамата никога не коментираха помежду си неговите нощни похождения, които стояха между тях като непробиваема стена от мълчание и нито една от двете страни нямаше желание да я разбие.

Дебора го разбираше, но не беше съгласна с него.

Гейдж знаеше това, ала не можеше да се откаже.

Въпреки че бяха обединили усилията си в името на една голяма обща цел, личните им интереси не съвпадаха.

Седнала на бюрото в кабинета си пред купчина справочници, Дебора разтвори вечерния вестник.

„НЕМЕЗИС ОБЕЗВРЕЖДА ИЗКОРМВАЧА ОТ ИЙСТ ЕНД“

Не беше чела статията. И нямаше намерение да я чете. Беше чула за мъжа, който за десет дни убил четирима души, и всеки път използвал любимото си оръжие — ловджийски нож. Заглавието бе достатъчно, за да се досети защо имаше следи от кръв в банята.

Кога ще свърши това, питаше се тя. Кога? Онзи психопат с ножа няма нищо общо с Фийлдс и наркокартела. Докога ще продължим да се самозалъгваме, че някога ще заживеем като нормални хора?

Въздъхна. Всъщност той не се самозалъгваше. Тя беше тази, която строи въздушни замъци.

— О'Роарк. — Мичъл тръсна една папка на бюрото ѝ. — Общината не ти плаща заплата, за да седиш на работното си място и да мечтаеш като някоя принцеса.

Дебора погледна папката, която се бе приземила върху висока купчина папки с недовършени дела.

— Нали не си забравил, че служебното ми натоварване отдавна бие всички световни рекорди?

— Защото такива са размерите на престъпността в града. — И понеже тя наистина изглеждаше изтощена, областният прокурор отиде до кафемашината и ѝ напълни чашата. — Може би ако Немезис си вземе отпуск, няма да сме толкова претоварени.

Намръщеното ѝ изражение се превърна в гримаса на отвращение, когато отпи от кафето.

— Това прозвуча почти като комплимент.

— Просто констатирам фактите. Не е задължително да одобрявам методите му, за да харесвам резултатите от неговите действия.

Изненадана, Дебора вдигна поглед към суровото лице на шефа си.

— Наистина ли мислиш така?

— Онзи тип, Изкормвача, закла четири невинни жени и щеше да убие още една, ако Немезис не го беше спрял. Не можем да мрънкаме, когато някой, дори да е неидентифициран маскиран призрак, ни дава право в ръцете онова чудовище и спасява живота на осемнайсетгодишно момиче.

— Да, всъщност — промърмори Дебора. — Напълно си прав.

— Естествено, нямам намерение да си купувам тениска с образа му или да се записвам в неговия фен клуб. — Мичъл извади една пура и я поглади с коравите си пръсти. — Е, напредваш ли с любимия си случай?

Тя неопределено вдигна рамене.

— Нали имам още една седмица?

— Голям инат си, О'Роарк. Това ми харесва.

Дебора вдигна вежди.

— Това като че ли беше комплимент.

— Не се надувай толкова. Кметът още ти е сърдит, а засега той води пред Тарингтън. Ако спечели в утрешните дебати, ще си имаш големи неприятности до следващите избори.

— Кметът ми е последната грижа.

— Прави каквото искаш. Уизнър продължава да спряга името ти във вестника. — Протегна предупредително ръка, преди да бе успяла да възрази. — Опитвам се да държа Фийлдс настрана от теб, но и ти можеше да не се набиваш толкова на очи...

— Да, наистина. Постъпих адски тъпо, като позволих да ми съсипят апартамента.

— Добре, добре. — Мичъл прояви достатъчно доблест, за да се изчерви. — Много съжалявам за това, ала ако не се забъркваш в разни истории, поне за известно време на всички ни ще олекне.

— Сигурно искаш да се прикова с верига към бюрото — изръмжа тя през стиснати зъби. — При първия удобен случай смятам да фрасна Уизнър право по гадната физиономия.

Областният прокурор доволно се ухили.

— Не възразявам. Хей, кажи, ако имаш нужда от пари, докато ти изплатят застраховката за апартамента.

— Благодаря ти, но мога да се оправя и сама. — Погледна папките. — Освен това, като гледам колко работа си ми осигурил, не виждам защо ми е жилище, след като до края на живота си няма да изляза от тази стая.

Мичъл ѝ махна с ръка и отиде в кабинета си. Дебора отвори папката с новия случай и безсилно отпусна глава на масата. Поради някаква горчива ирония на съдбата или предопределение, точно на нея се бе паднало да подготви обвинението срещу Изкормвача от Ийст Енд. Помисли си, че единственият човек в целия свят, с когото не можеше да говори за случая, беше свидетелят на престъплението и мъжа, когото обичаше.

В седем часа Гейдж я чакаше в малък френски ресторант в покрайнините на Градския парк. Наближаваше края на разследването и когато всичко приключеше, щеше да се наложи да обяснява на Дебора защо бе укривал от нея някои факти.

Щеше да му се разсърди. И не без основание. Ала той предпочиташе да е обидена и сърдита, но жива. Знаеше колко трудни бяха за нея последните няколко дни. Особено нощите. Ако имаше право на избор, щеше да махне с ръка на всичко, включително и на съвестта си, само тя да е щастлива.

Обаче нямаше избор. От онзи момент, в който бе излязъл от комата.

Нищо не можеше да направи, освен да ѝ покаже колко много я обича. И да се надява, че ще намерят някакъв компромис между силните и толкова противоречиви чувства, които изпитваха един към друг.

Видя я как влиза в ресторанта — фина и красива, в костюм със сапфирен цвят и лимоненожълти кантове. Както винаги, беше с елегантни обувки. Интересно какво бельо си беше сложила този път — копринено или от дантела? С удоволствие веднага би я отвел някъде, където сам да установи отговора.

— Извинявай, че закъснях — започна Дебора, ала преди келнерът да ѝ издърпа стола, за да седне, Гейдж стана и я прегърна. Целувката му не беше нито дискретна, нито приятелска. Посетителите от съседните маси ги поглеждаха с любопитство и завист.

Тя въздъхна дълбоко с полуотворени устни. Очите ѝ натежаха от копнеж, тялото ѝ вибрираше.

— Аз... Като виждам, как ме посрещаш, радвам се, че закъснях.

— Работила си до късно. — Под очите ѝ имаше сенки. Почувства се виновен, тъй като знаеше, че причината донякъде бе в него.

— Да. — Останала без дъх, Дебора се настани на масата. — Малко преди края на работното време Мичъл ми стовари още един случай.

— Нещо интересно ли е?

Тя прикова очи към неговите и спокойно обяви:

— Да, трябва да подготвя обвинението срещу Изкормвача от Ийст Енд.

Той дори не трепна.

— Разбирам.

— Наистина ли, Гейдж? Колко странно. — Издърпа ръката си от неговата и я прибра в скута си. — Подозирам, че нямам право да водя това дело, но как да обясня истинската причина пред колегите си?

— Няма причина да се отказваш, Дебора. Наистина аз го спрях, ала нали твоята задача е да го изправиш пред съда. Едното няма нищо общо с другото.

— Искан ми се и аз да бях толкова сигурна. — Взе салфетката и започна да я мачка в ръка. — От една страна, възприемам те като отмъстител, който раздава собствено правосъдие, от друга — като герой.

— А истината е някъде по средата. — Отново протегна ръка към нейната. — Какъвто и да съм, важното е, че те обичам.

— Да, така е. — Пръстите ѝ се увиха около неговите. — Но, Гейдж... — Замълча, защото в този момент келнерът донесе шампанското, което той беше поръчал, докато я чакаше.

— Напитката на боговете — обяви келнерът със силен френски акцент. — Имате празник, нали? Красива жена. Прекрасно вино. — След като Гейдж кимна одобрително, той махна корковата тапа. Пенливата течност се надигна към гърлото на бутилката и отново се върна, без да се излее. — Мосю ще опита ли виното? — попита и наля няколко капки в чашата на Гейдж.

— Отлично е — промърмори той, без да отделя поглед от Дебора.

— О, да. — Келнерът я изгледа с възхищение, преди да напълни нейната чаша, а след това ѝ тази на Гейдж. — Мосю има превъзходен вкус.

Когато французинът се отдалечи, Дебора се засмя тихо и докосна с чашата си чашата на Гейдж.

— Нали ресторантът не е твой?

— Не. Защо, искаш ли го?

Тя завъртя отрицателно глава и се засмя.

— Празнуваме ли нещо?

— Да. Да прием за тази вечер. И за утре. — Извади от джоба си малка кутийка, облицована с кадифе, и ѝ я подаде. Дебора обаче не я пое, а само я погледна. Пръстите му се напрегнаха. Обзе го паника, ала

се постара гласът му да прозвучи безгрижно. — Ти първа ме помоли да се ожена за теб, но все пак привилегията да ти поискам ръката е моя.

Тя отвори кутийката. На светлината на свещите сапфирът в центъра на пръстена излъчваше дълбоко синьо сияние. Около него цяло съзвездие диаманти гордо проблясваха върху обков от бяло злато.

— Много е изискан.

Сам бе избрал камъните. Ала се надяваше, че ще види в очите й радост, а не уплаха. Както не бе предполагал, че самият той ще изпитва страх.

— Имаш ли някакви съмнения?

Дебора вдигна поглед и остави сърцето си да говори.

— Не и за това, което изпитвам към теб. И никога няма да се усъмня в чувствата си. Но ме е страх, Гейдж. Напразно се самозалъгах, че не е така. Страх ме е. Не само не одобрявам това, което правиш през нощта, но се страхувам да не те загубя.

Той не искаше да обещава нещо, което нямаше да изпълни.

— Преди четири години дойдох в съзнание неслучайно, а с определена мисия. Не мога да ти обясня какво точно се случи с мен, Дебора. Усещам го инстинктивно. Ако престана да правя това, заради което бях спасен, сигурно отново ще умра.

Спонтанно искаше да възрази, ала думите заседнаха в гърлото й и попита само:

— Наистина ли го мислиш?

— Зная го със сигурност.

Как бе възможно да го гледа в очите и да не го разбира? Колко пъти наистина беше забелязвала нещо... странно? Нещо особено, плашещо. Знаеше, че Гейдж бе човек от плът и кръв, но различен от останалите. И това не можеше да се промени. За пръв път осъзна, че не искаше да го промени.

— Влюбих се в теб два пъти, Гейдж. Обикнах и двете ти същности. — Погледна пръстена, извади го от кутийката и за миг той проблесна в ръката й като светкавица. — Преди бях сигурна, че се движа в правилна посока и зная какво искам, от какво имам нужда и за какво се боря. Сигурна бях, абсолютно сигурна, че един ден ще се влюбя в някой много спокоен и съвсем обикновен мъж. — Подаде му пръстена. — Ала сгреших. Ти не си се върнал към живота само за да

отмъстиш на враговете си, Гейдж. Ти се върна при мен. — Усмихна се и протегна ръка към него. — И слава богу.

Той постави пръстена на пръста ѝ.

— Искам да те заведа у дома. — Когато поднесе ръката ѝ към устните си, келнерът веднага се появи пред тяхната маса.

— Знаех си аз. Анри никога не греши. — Дебора се засмя тихо, когато той се втурна отново да пълни чашите им. — Избрали сте моята маса. И добре сте направили. Нека аз да избира менюто. Моля ви! Обещавам да ви осигуря незабравима вечер. Удоволствието е изцяло мое. Ах, мосю, вие сте най-големият щастливец сред мъжете. — Взе ръката на Дебора и я целуна.

Тя продължи да се смее, когато той си отиде. Погледна Гейдж и забеляза, че беше напрегнат.

— Какво има?

— Фийлдс е тук. — Вдигна чашата към устните си, но очите му не изпусаха нито едно движение на кмета в противоположния край на салона. — Пристигна заедно с Арло Стюърт и още няколко едри риби. Твоят приятел Бауър се влачи най-отзад.

Дебора веднага се стегна и изви глава към тях. Бяха се насочили към маса за осем души. Сред новодошлите позна известна актриса и собственик на голям автомобилен завод.

— Каймакът на обществото — промърмори тихо.

— Събрал е на една маса хора на изкуството, промишлени и финансови магнати. До края на вечерта непременно ще мине някой репортер и „случайно“ ще ги снима за утрешните издания.

— Много важно. — Дебора покри ръката на Гейдж със своята. — След една седмица това изобщо няма да има значение.

Много преди това няма да има значение, помисли той, ала кимна.

— Стюърт тръгва към нашата маса.

— О, я виж ти. — Стюърт сложи ръка на рамото на Гейдж. — Каква приятна среща. Вие, както винаги, изглеждате ослепително, госпожице О'Роарк.

— Благодаря.

— Ресторантът е много добър. Никъде не приготвят толкова вкусни охлюви, колкото тук. — Изгледа ги със сияеща усмивка. — Не ми е приятно да развалям хубавата храна с разговори за бизнес и политика, но какво да се прави. Мога само да ви завиждам, като ви

гледам — шампанско, свещи. — Острият му поглед се насочи към безименния пръст на Дебора. — Хубав пръстен. — Ухили се на Гейдж. — Имате ли да ни съобщите нещо?

— Залови ни на местопрестъплението, Арло.

— Радвам се да го чуя. Защо не прекарате медения месец в някой от моите хотели? — Намигна на Дебора. Все така широко усмихнат, направи знак на кмета да се приближи. За кампанията на Фийлдс щеше да е само от полза, ако пръв поднесе поздравленията си на един от най-видните бизнесмени и на най-популярната прокурорка в града.

— Гейдж, Дебора. — Макар също широко усмихнат, Фийлдс им кимна сковано. — Приятно ми е да ви видя. Ако не сте поръчали, защо не дойдете на нашата маса?

— Не и тази вечер — обади се Стюърт, преди Гейдж да си бе отворил устата. — Пред нас е една току-що сгодена двойка, Тък. Не вярвам да искат да прекарат вечерта в приказки за твоята предизборна стратегия.

Фийлдс погледна пръстена на Дебора. Продължаваше да се усмихва, ала си личеше, че никак не е доволен.

— Моите поздравления.

— Става ми приятно при мисълта, че ние двамата с теб ги събрахме. — Преливащ от енергия, Арло прегърна Фийлдс през рамо. — Нали се запознаха на приема в подкрепа на твоята кампания, която се проведе в моя хотел.

— Всички ние сме едно голямо щастливо семейство. — Кметът погледна към Гейдж. Имаше нужда от парите му. — Вземаш си за жена една прекрасна дама и строг прокурор, Гътри. Напоследък ми причини известни главоболия, но съм възхитен от нейната честност и професионализъм.

Гласът на Гейдж прозвуча хладно, ала безупречно учтиво.

— Аз също.

Стюърт отново се засмя гръмогласно.

— А аз й се възхищавам за много повече неща от честността и способностите й. — Отново смигна на Дебора. — Не се обиждай. Сега ние с кмета трябва да се върнем към политиката и ще ви оставим на мира.

— Копеле — промърмори Дебора, когато двамата се отдалечиха достатъчно. Взе чашата си с вино. — Как само ти се подмазваше.

— Не си права. — Гейдж докосна чашата ѝ със своята. — Подмазваше се и на двамата. — Погледна над рамото ѝ и видя как Джери Бауър научава новината за годежа. Чаровният помощник на кмета направо подскочи от вълнение и Гейдж почти долови въздишката му, когато погледна гърба на Дебора.

— Нямам търпение да го пипнем.

В гласа ѝ прозвуча толкова злокобна решителност, че той покри ръката ѝ със своята и я стисна.

— Имай още малко търпение. Скоро и това ще стане.

Беше толкова красива. Гейдж се облегна на лакът, за да я погледа малко. Знаеше, че спи дълбоко, преситена от любов и изтощена от страст. Надяваше се, че няма да се събуди и до сутринта ще сънува само хубави сънища.

Никак не му беше приятно, че понякога тя се събуждаше посред нощ и разбираше, че го няма. Поне тази вечер, когато предчувствието за опасност смразяваше кръвта му, искаше да е сигурен, че Дебора няма да се събуди и е на сигурно място.

Безшумно стана от леглото и започна да се облича. Равномерното ѝ дишане му поддейства успокояващо. Видя отражението си в огледалото на призрачната лунна светлина. Не, това не е отражение, помисли, а само сянка.

Сложи си плътно прилепващите черни ръкавици и отвори чекмеджето на скрина. Вътре държеше личното си оръжие от полицията — револвер 38 калибър. Усещаше го като продължение на ръката си. Въпреки това не го беше вземал със себе си от онази нощ на доковете преди четири години.

Защото нямаше нужда от него.

Но тази вечер усещаше, че може да му потрябва. Реши да послуша вътрешния си глас. Сложи револвера в кобур и го окачи на ремъка под мишницата си.

Отвори дървената плоскост и изведнъж се спря. Искаше още веднъж да я погледне как спи. Все по-ясно усещаше горчивия вкус на опасността. Единствената му утеха бе, че тя нямаше да пострада. А той щеше да се върне при нея. Беше ѝ обещал, както и на себе си. Съдбата нямаше право да му нанесе за втори път толкова жесток удар.

Излезе в мрака.

Час по-късно телефонът иззвъня и Дебора се размърда. Объркана и сънена, промърмори нещо на Гейдж и вдигна слушалката.

— Ало?

— Сеньорита?

Позна гласа на Монтега и се смрази. Веднага се събуди.

— Какво искате?

— Той е в ръцете ни. Сам падна в капана.

— Какво? — Стреснато протегна ръка към възглавницата, където трябваше да бъде Гейдж. Още преди да напипа празното място, тя знаеше истината. Разтрепери се от ужас. — Какво означава това?

— Жив е. Поне засега. Ако държите на живота му, трябва веднага да дойдете и то сама. Ще ви го върнем срещу информацията, която сте събрали до този момент. Донесете всички документи, служебни папки, компютърни файлове. Всичко, с което разполагате.

Дебора притисна ръка до устата си. Трябваше да спечели време, докато отново бе в състояние да разсъждава.

— Не ви вярвам. И двамата ще ни убие.

— Може би. Обаче ако не дойдете, със сигурност ще убия него. Чакам ви в склада на Ийст Ривър Драйв, номер триста двапет и пет. За да стигнете, ви трябва не повече от половин час. Ако се забавите, ще му отрежа дясната ръка.

В стомаха ѝ се сви горчива буца.

— Веднага тръгвам. Само не го докосвайте. Моля ви, искам първо да говоря с него...

Връзката прекъсна.

Тя скочи от леглото. Навлече си халата и се втурна към стаята на Франк. Един поглед бе достатъчен, за да установи, че бе празна. Тогава хукна надолу по стълбите и намери госпожа Грийнбаум пред телевизора. Гледаше някакъв черно-бял филм и похапваше фъстъци от голяма купа.

— Франк. Къде е?

— Отиде за пица и до денонощната видеотека. Решихме да си направим филмов маратон с филмите на братя Маркс. Какво се е случило?

Дебора само си закри очите с ръце и се олюля. Бързо трябваше да измисли какво да прави.

— Каза, че ще се върне до двайсетина минути — притеснено обясни Лил Грийнбаум.

— Прекалено е късно. Не мога да чакам толкова. — Стегна се и свали ръце от очите си. Не можеше да загуби нито минута повече. — Предайте му, че ми се обадиха по телефона. Трябва да изляза. Кажете му, че е свързано с Гейдж.

— Проблеми ли имаш? Каж ми какво се е случило?

— Само му предайте какво съм казала, моля ви. На секундата, в която се върне. Отивам на Ийст Ривър Драйв, 325.

— Недей... — Лил стана от леглото. — Не бива да излизаш сама посред нощ.

— Налага се. Кажете на Франк, че бях принудена да отида. — Здравно хвана ръцете на Лил. — Въпрос на живот и смърт.

— Тогава да се обадя в полицията...

— Не. Само на Франк. Предайте му какво съм казала и в колко часа съм излязла. Обещайте ми, че ще го направите.

— Да, но...

Ала Дебора изфуча от стаята, без да я изслуша.

Загуби няколко скъпоценни секунди, докато си навлече някакви дрехи и напъха дебелия купчина документи и компютърни разпечатки в куфарчето си. Ръцете ѝ лепнеха от пот. В колата, докато караше като обезумяла по пустите улици, непрекъснато си повтаряше името на Гейдж като заклинание. В гърлото ѝ беше заседнала горчива топка и ѝ се гадеше. Особено когато забеляза с каква скорост се движеха стрелките на часовника.

Невидим, Немезис наблюдаваше как протича сделката. Хиляди банкноти бяха разменени срещу хиляди дози човешка мъка. Купувачът отвори едно пликче, загреба с пръст от белия пращец и провери чистотата на дрогата. В същото време продавачът проверяваше банкнотите.

Изглежда и двамата останаха доволни, защото сделката беше сключена. Размениха се само няколко думи. Тук не ставаше въпрос за светски отношения, а за бизнес.

Купувачът прибра смъртоносната стока и си тръгна. Немезис знаеше, че в най-скоро време щеше да го намери. Въпреки това изпита искрено съжаление, че се налагаше да напусне. Ако не преследваше много по-едра плячка, с удоволствие би хвърлил двамата в реката, заедно с отвратителната им стока.

Отекнаха стъпки. Акустиката във високата сграда беше много добра. Покрай стените бяха наредени кутии и кашони, както и на дългите метални рафтове. На дърводелските маси бяха натрупани инструменти. До алуминиевите врати на гаража беше паркирано огромно подемно устройство на релси, с което явно преместваха складираните дървени плоскости. Във въздуха се усещаше миризма на прах и стърготини, въпреки че огромната резачка беше безмълвна.

Кипящ от гняв видя как Монтега влиза в помещението.

— Първата печалба за тази вечер. — Отмести подчинените си и отиде при куфарчето с парите. — Всеки момент очакваме да дойде специалната награда. — Затвори куфарчето и го заключи. — Когато пристигне, доведете я направо тук.

Безплътен като въздуха, който дишаше, Немезис се изправи и сви ръце в юмруци. Сега, помисли си. Тази нощ. Жадуваше за отмъщение и гореше от нетърпение да извади оръжието и да стреля. Съвършено хладнокръвно.

Но те не заслужаваха толкова бърза и анонимна разправа. Устните му се извиха в безмилостна усмивка. Имаше и по-добър начин. И съвсем в рамките на закона.

Тъкмо смяташе да се обади, когато чу гласове и бързи стъпки по бетонния под. Сърцето в гърдите му за миг се превърна в ледена топка.

Беше я оставил да спи.

Кръвта му се смрази, на веждите му се появиха капчици пот от ужас. Ето какво бе означавало усещането за смъртна опасност. Не било за него. Мили боже, било е свързано с нея. Видя как Дебора се втурна в склада, водеха я двама въоръжени бандити. Застина за миг, като се колебаеше между света на сенките на Немезис и нейния свят.

— Къде е? Къде е той? — Изправи се срещу Монтега като тигрица с отметната назад глава и пламтящи очи. — Ако сте му направили нещо лошо, кълна се, че ще ви убия.

Монтега наведе глава на една страна и изръкопляска.

— Невероятна гледка. Истинска влюбена жена.

В сърцето ѝ не бе останало място да се страхува за Монтега, тъй като мислеше само за Гейдж.

— Искам да го видя.

— Много сте нетърпелива, сеньорита. Донесохте ли онова, за което се разбрахме?

Тя тръсна куфарчето на масата пред него.

— Ето, вземете го и вървете по дяволите.

Монтега подаде куфарчето на един от охраната, направи му знак с глава и онзи го отнесе в съседната стая.

— Спокойно — вдигна ръка Монтега. — Защо не седнете?

— Не, благодаря. Получихте това, което искахте, сега и аз искам да получа онова, за което съм дошла.

Вратата отново се отвори. С разширени от смайване очи Дебора промълви само:

— Джери? — След първоначалния шок от изненадата я заля вълна на облекчение. Не ставало дума за Гейдж. Не бяха заловили Гейдж, а Джери. Бързо прекоси помещението и го хвана за ръцете. — Съжалявам. Ужасно съжалявам за случилото се. Нямах представа, че ще те намеря тук.

— Знам. — Той стисна ръцете ѝ. — Както знаех, и че ще дойдеш. Много разчитах на това.

— Дано това да помогне и на двама ни.

— Вече ни помогна. — Прегърна я през раменете и се обърна към Монтега. — Нямахте проблеми със сделката, нали?

— Точно както очаквахме, господин Бауър.

— Отлично. — Джери приятелски потупа Дебора по бузата. — А сега, ние двамата трябва да си поговорим.

Тя усети как кръвта се оттегля от лицето ѝ.

— Ти... Ти не си заложник, нали?

Остави я да отстъпи крачка назад и вдигна ръка, за да спре охраната. Нямахте как да се измъкне и той можеше да си позволи малко благородство.

— Не, не съм. За съжаление, същото не се отнася за теб. Искрено съжалявам.

— Не мога да повярвам. — Потресена, Дебора посегна към слепоочията си. — Знаех, че си сляпо предан на Фийлдс, ала чак и за това... За бога, Джери, не бива да участваш в тези неща. Знаеш ли с

какво се занимава този човек? С наркотици, убийства. Това не е политика, а някакво безумие.

— Всичко е политика, Деб. — Той се усмихна доволно. — И то моята политика. Признай си, нали не вярваш, че безгръбначна марионетка като Фийлдс би могла да оглави организацията? — Не издържа и се засмя на глас, след което направи знак да му подадат стол. — Ама ти наистина си се хванала. Повярвала си, защото те изпратих за зелен хайвер, както и всички останали, които си пъхаха носа в нашите работи. — Постави ръка на рамото ѝ и я накара да седне.

— Ти? — Невярващо прикова поглед към него и се разтрепери. — Значи ти си в основата на престъпната организация? А Фийлдс е само...

— Най-обикновена пионка. Повече от шест години стоя зад гърба му и натискам всички копчета. Фийлдс не може да управлява бакалия, какво остава за цял град. Или щат... — Джери също седна. — За разлика от мен, тъй като смятам да управлявам щата след пет години.

Тя не се страхуваше от него. Защото страхът не можеше да проникне през обзелото я вцепенение. От две години познаваше този човек и го мислеше за приятел — честен, макар и мекушав.

— И как смяташ да го постигнеш?

— С пари, власт и ум. — Сгъна последователно три пръста, за да ѝ покаже нагледно какво има предвид. — Умът си е мой. Фийлдс ми осигури власт. Повярвай, той имаше огромно желание да ми прехвърли цялата работа — и в администрацията, и всичко останало. Фийлдс се справя прекрасно с речите, както знае кого може да срита по задника и кого трябва да целуне. С останалото се занимавам аз. Поне откакто ме назначиха в неговата канцелария.

— Кой те назначи?

— Умна си. — Все така усмихнат, Джери кимна одобрително. — Арло Стюърт — той е парите. Единственият му проблем бе, че неговият бизнес, имам предвид законния, не му осигуряваше толкова голяма печалба, колкото му се искаше. Като всеки добър бизнесмен Арло намери начин да печели допълнително.

— От наркотици.

— Пак позна. — Спокойно метна крак върху крак и с равнодушен вид си погледна часовника. Помисли си, че разполагаше с достатъчно време да я запознае с подробностите. Защо не, след като ѝ беше за последно? — Повече от дванайсет години той беше основната фигура в наркобизнеса на Източното крайбрежие. И няма за какво да съжاليا. Положих огромни усилия, докато се издигна в организацията. Арло обича инициативните. Аз имах подходящо образование — право, политология; той имаше Фийлдс.

Въпроси, заповяда си Дебора. Трябва непрекъснато да му задавам въпроси, докато... Дано Гейдж успее да дойде. Дали Франк знае как да се свърже с него?

— Значи вие тримата работите заедно? — попита тя.

— Без Фийлдс. Не искам да те лъжа, като преувеличавам ролята му, защото уважавам умствените ти способности. Той е само една удобна пионка и няма понятие за размерите на бизнеса. — Сви рамене. Много говореше, но нали, така или иначе, нямаше значение. — Когато му дойде времето, ще извадим пред обществото фактите за данъчните злоупотреби, които си открила. Бас държа, че най-много ще се изненада самият Фийлдс. И след като аз ще съм този, който открито и с огромно съжаление ще го разобличи, естествено е да заема мястото му. А след това да продължа нагоре.

— Няма да успееш. Не съм единствената, която знае за организацията.

— Говориш за Гътри. — Джери събра пръсти на коленете си. — О, и за него смятам да се погрижа. Преди четири години наредих на Монтега да го премахне, ала той не си свърши работата.

— Ти? — прошепна Дебора. — Ти си наредил?

— Арло разчита за всички детайли на мен. — Наведе се напред, така че само тя да го чува. — Обожавам детайлите. Интересно, например, с какво се занимава годеникът ти през свободното си време? — Устните му се изкривиха в злокобна усмивка, когато забележа, че Дебора отново пребледня. — Ти ме отведе при него, Дебора.

— Не зная за какво говориш.

— Разбирам от хора. Това е моето хоби. А ти си изключително предсказуема личност. Способна, интелигентна и почтена жена като теб да се захване с двама мъже? Никак не беше притеснена и тази вечер окончателно се убедих в онова, което подозирам от седмици.

Има само един мъж, който може да разпознае Монтега, да спечели сърцето ти и така фанатично да ме преследва. — Потупа я по ръката, тъй като тя нищо не каза. — Нека това бъде нашата малка тайна. Обожавам тайните. — Изправи се и очите му отново станаха студени като късчета лед. — Искрено съжалявам, но тази вечер само единият от нас ще излезе оттук с тази тайна. Помолих Монтега да го направи бързо. Нали сме стари приятелчета?

Дебора цялата трепереше, ала се застави да стане.

— Научих се да вярвам в предопределението, Джери. Ти няма да спечелиш. Той ще се погрижи за това. Дори да ме убиеш сега, той ще връхлети върху тебе като пръст на съдбата и ще те смаже. Въобразяваш си, че го познаваш, но се лъжеш. Затова не си го заловил и никога няма да го заловиш.

— Ако това може да те успокои... — Джери отстъпи крачка встрани и се отдалечи от нея. — Той наистина не е при нас, засега.

— Грешиш.

Всички, които бяха в помещението, се обърнаха в посока на гласа. Ала наоколо имаше само голи стени и купчини дървен материал. Коленете на Дебора омекнаха и тя усети, че всеки момент ще се свлече на пода.

След това всичко стана в един миг.

Въоръженият мъж от охраната, който стоеше до стената, отскочи встрани с широко отворени от изненада очи. Тялото му се изви неестествено, а автоматът, който държеше, започна да бълва огън. Бандитите започнаха да викат и да търсят къде да се скрият. Охранителят изрева от болка и се удари в стената. Беше застрелян от собствените си съдружници.

Дебора се втурна към рафтовете, като трескаво се чудеше откъде да намери някакво оръжие. Грабна един метален лост и отстъпи назад, готова да се защитава. Пред смаяния ѝ поглед автоматът на бандита с изпъкналите очи беше изтръгнат от ръцете му. Обезумяла от страх, тя се втурна към кашоните и започна да пищи.

— Пази се — извика ѝ познат глас.

— Слава богу, мислех си, че...

— Само се пази. После ще ти обясня.

И Дебора застина, здраво стиснала лоста. Немезис е тук, помисли и изскърца ядно със зъби. И както винаги — самата

арогантност. Отмести един кашон и през пролуката започна да наблюдава мелето. Бяха останали петима — трима от охраната, Монтега и Джери. И петимата стреляха като обезумели, бяха ужасени и объркани. Един куршум се заби в стената на двайсетина сантиметра от главата на Дебора и тя се сви на пода.

Някой изрева от болка. Страшният звук я накара да стисне очи. В следващия момент някой я хвана за косата и я изправи на крака.

— Къде е? — изсъска Джери право в ухото ѝ. Ръката му трепереше, но стискаше здраво. — Къде е, по дяволите?

— Той е герой — каза Дебора и смело впи поглед в обезумелите му очи, — ала ти никога няма да разбереш какво означава това.

— Скоро ще стане мъртъв герой. А ти идваш с мен. — Блъсна я пред себе си. — Ако се опиташ да ми извъртиш някой номер, ще те застрелям в гърба, без да ми трепне окото.

Тя дълбоко си пое дъх и го удари с лоста право в корема. Той се преви на две и започна да повръща, а Дебора хукна напред, като бързо заобикаляше рафтове и дърводелски маси. Джери обаче се съвзе и къде с притичване, къде с пълзене, успя да я настигне и я сграбчи за глезена. Тя изруга и го изрита, за да се освободи, като всеки момент очакваше някой куршум да я удари в гърба. Започна да се катери по купчина дървени плоскости, за да не позволи да я настигне и да я използва като щит.

Чуваше го как диша тежко по петите ѝ и всеки момент можеше да я настигне. Отчаяна, Дебора си представи, че е гущерче, бързо и неуловимо, което се плъзга нагоре по ствола на дървото. Нямахше да падне. Не биваше да пада. Ситни тресчици се впиваха в изтръпналите ѝ пръсти.

Събра сили и замахна с лоста. Улучи го по рамото, той се олюля и започна да ругае. Тя си заповяда да не поглежда назад, стисна зъби и скочи от дървесината върху тясна метална стълба. Потните ѝ ръце се плъзнаха, но Дебора се залови здраво и се изкатери на следващото стъпало. Задъхваше се, ала не спря, докато не стигна до металната площадка, затрупана с навита тел и строителни материали.

Оттук вече нямаше къде да отиде. Стигна до края на площадката и разбра, че беше попаднала в капан. Нито можеше да слезе, нито да подскочи метър и петдесет нагоре, за да се изкачи на следващото ниво.

Джери дишаше тежко, от устата му капеше кръв. Стискаше револвер. Тя направи неуверена крачка назад и погледна надолу, където десет метра под нея Немезис се биеше с трима противници едновременно. Веднага прецени, че не бива да го вика, защото само миг разсейване и той можеше да загине.

Стегна се и се изправи срещу единствения си враг.

— Няма да допусна да ме използваш, за да го хванеш.

С опакото на ръката си той изтри кръвта и слюнката от устата си.

— Рано или късно и това ще стане.

— Няма. — Отново отстъпи назад и се удари в някаква верига. Беше дебела, тежка и, както се досети Дебора, вероятно беше част от подемно устройство, с което вдигаха най-тежките материали до горните нива на склада. — Няма — повтори и, като събра всичките си сили, блъсна веригата в лицето му.

Чу се звук от пропукана кост. А след това и ужасеният му вик. Толкова ужасен, че тя закри лицето си с ръце.

Немезис тъкмо беше избил сгъваемия нож на Монтега, когато вдигна поглед към нея. Видя я — беше бяла като призрак и се олюляваше на ръба на тясна метална площадка. Без да обръща внимание на поваления на земята бандит, който сипеше проклетия по негов адрес, той се издигна към нея. В същия момент покрай главата му изсвистя куршум.

— Не! — извика му Дебора, отново уплашена повече за него, отколкото за себе си. — Внимавай, зад теб е! — Тогава, за нейно облекчение и пред невярващия поглед на Монтега, Немезис се отклони вляво и изчезна.

За да отвлече вниманието на Монтега от Дебора, Немезис тръгна предпазливо покрай стената. Беше решил да извика и да го подмами да стреля напосоки, докато успее да я премести на безопасно място.

— Ще те убия! — Разтреперан от яд и ужас, Монтега насочи револвера си към стената и стреля няколко пъти. — Видях как кръвта ти изтича! Ще те убия!

Чак когато свали Дебора долу и я скри в най-тъмната част на склада, Немезис отново се върна при Монтега. Появи се на не повече от два метра разстояние от него.

— Нали веднъж ме уби. — Решително насочи револвера си към сърцето на бандита. Само да натисна спусъка, помисли, и всичко ще

свърши. Край на четирите години, прекарани в ада. В този момент видя Дебора — с побеляло лице, запотена. Пръстът му бавно се плъзна на спусъка. — Върнах се за теб, Монтега. Ще имаш много време да мислиш защо го направих. Свали оръжието.

Неспособен да говори, той се подчини и револверът му издрънча на бетонния под. Дебора пристъпи напред и го вдигна.

— Кой си ти? — попита Монтега. — Или какво? — От устните на Дебора се изтръгна предупредителен вик, когато видя, че слага ръка в джоба си.

Проехтяха още два изстрела. Когато отзвучаха, Монтега се отпусна безжизнен на пода. Немезис го погледна и се приближи до него.

— Твоята съдба — отвърна тихо и се обърна да прегърне Дебора.

— Казаха ми, че са те заловили. И че ще те убият.

— Трябваше да ми имаш повече доверие. — Обърна я настрани, за да не гледа повече към мъртвите тела наоколо.

— Но ти не беше тук — каза и изведнъж се стресна. — Всъщност как се озова в склада?

— Разгадах схемата. Седни, Дебора. Цялата трепериш.

— Защо имам чувството, че треперя от яд? Значи си знаел, че тази вечер ще бъдат тук.

— Да. Седни. Сега ще ти донеса вода.

— Престани. Веднага престани да увърташ. — С две ръце се вкопчи в ризата му. — Знаел си и нищо не си ми казал. Знаел си и за Стюърт, и за Джери.

— Не и за Джери. — И винаги щеше да съжالياва за това. — Преди да го видя тук и докато не чух какво ти разказа, мислех, че в центъра на организацията е Фийлдс.

— Тогава защо дойде?

— Защото преди няколко дни разгадах схемата. Всички доставки се разпределят в сгради, които са собственост на Стюърт. Всяка пратка е отделена от следващата поне с две седмици и сделките се провеждат в различни части на града. Прекарах няколко ноци, докато проверя още няколко места, ала най-голямата сделка щеше да бъде извършена тази вечер, в този склад. Нарочно не ти казах — продължи, въпреки че тя го пронизваше с поглед, — защото исках да избегна това, което се

случи преди малко. Да му се не види, когато се тревожа за теб, не мога да се съсредоточа. И не мога да си върша работата.

Цялата напрегната, тя протегна ръка към него.

— Виждаш ли този пръстен? Даде ми го само преди няколко часа. А аз го взех, защото те обичам и се опитвам да те приема заедно с твоите чувства, мнения и потребности. Ако не можеш да направиш същото за мен, вземи си го.

Очите зад маската бяха тъмни и спокойни.

— Не става въпрос за...

— Напротив. — Гласът ѝ трепна и Дебора го отблъсна, когато се опита отново да я прегърне. — Тази вечер убих човек, когото познавах. Дойдох тук и бях готова да дам за теб не само принципите си, но и живота си, ако беше необходимо. Никога повече да не си посмял да ме пазиш, да се държиш с мен като с някоя слаба женичка или да вземаш решения вместо мене.

— Свърши ли?

— Не съм. — Ала все пак се облегна на стола. — Зная, че никога няма да спреш. А аз винаги ще се тревожа за теб, но няма да заставам на пътя ти. Не заставай и ти на моя.

Той кимна.

— Това ли беше всичко?

— Засега, да.

— Права си.

Тя отвори уста, после я затвори и дълбоко си пое дъх. Накрая проговори:

— Би ли го повторил?

— Ти беше права. Като криех и премълчавах от теб истината, аз не само не успях да те предпазя, но те изложих на още по-голяма опасност. И много съжалявам. Освен това искам да знаеш, че нямах намерение да го убивам. — Погледна Монтега, ала бързо хвана Дебора за брадичката, преди да бе обърнала поглед в същата посока. — Много исках да го направя. За миг дори мислено си представих как го убивам. Смятах да го предам на полицията.

По очите му видя, че казваше истината.

— Защо?

— Защото в същия миг те погледнах и разбрах, че мога да разчитам на теб. Ти щеше да му осигуриш справедлива присъда. —

Протегна ръка към нея. — Дебора, имам нужда от партньор.

Тя се усмихна през сълзи.

— И аз. — Но не пое протегнатата ръка, а се хвърли в прегръдките му. — Нищо няма да ни спре — промърмори. В далечината се чуха първите сирени. — Ето го и Франк с цялото полицейско войнство. — Целуна го. — По-късно ще ти обясня какво имам предвид. У дома. А сега е най-добре да си тръгваш. — Въздъхна и отстъпи назад. — И най-добрият адвокат трудно ще намери прилично обяснение за цялата тази бъркотия.

При звука на забързани стъпки Немезис се отмести и влезе в стената.

— Ще бъда тук.

Дебора се усмихна и докосна стената с разперена длан. Знаеше, че и той прави същото от другата страна — в страната на сенките.

— Разчитам на думата ти.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.